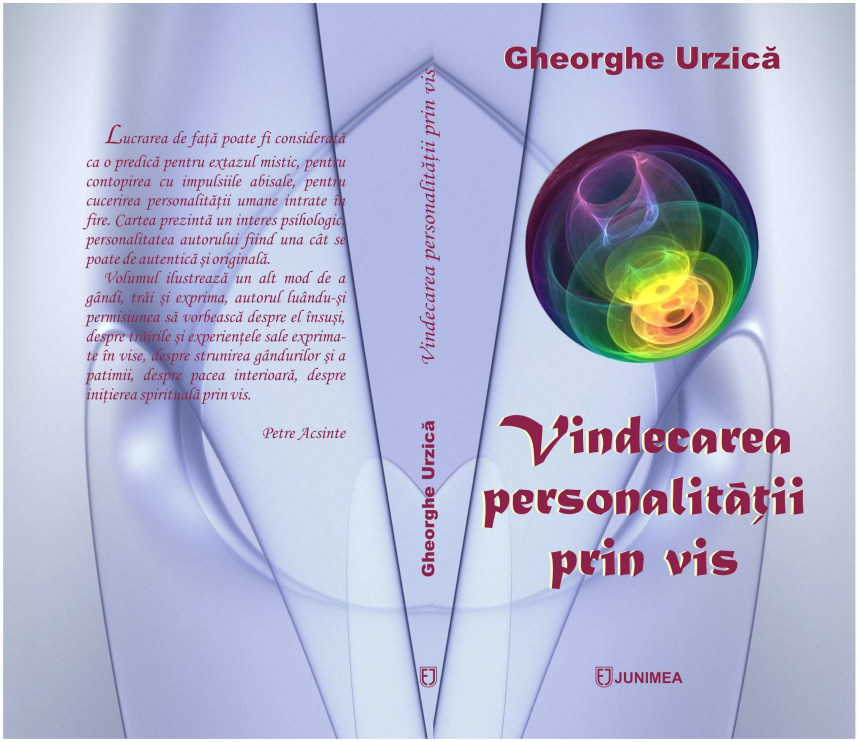
Gheorghe Urzică
Lucrarea de față poate fi considerată ca o predică pentru extazul mistic, pentru contopirea cu impulsiile abisale, pentru cucerirea personalității umane intrate în fire. Cartea prezintă un interes psihologic, personalitatea autorului fiind una cât se poate de autentică și originală.
Volumul ilustrează un alt mod de a gândi, trăi și exprima, autorul luându-și permisiunea să vorbească despre el însuși, despre trăirile și experiențele sale exprimate în vise, despre strunirea gândurilor și a patimii, despre pacea interioară, despre inițierea spirituală prin vis.
Petre Acsinte
Vindecarea personalității prin vis
Gheorghe Urzică
Vindecarea personalității prin vis
JUNIMEA

VINDECAREA PERSONALITĂȚII PRIN VIS / Gheorghe Urzică
Ed. A 2-a, revizuită şi adăugită –Iaşi: Junimea, 2010
ISBN 978-973-37-1451-4
159.923.2

Prefață la prima ediție[2]

Timp de două milenii şi jumătate problema visului a fost acoperită de mister, în superstiție şi fantezie în ceea ce priveşte interpretarea şi rolul viselor. La fel de adevărat este că visele au suscitat o imensă curiozitate, care, însă, a rămas şi va rămâne incomplet satisfăcută.

În lucrarea "Vindecarea personalității prin vis" autorul Gheorghe Urzică, se referă la experiența prezentată analitic (la C.G. Jung este vorba de *psihologie analitică*)[3].

Într-o anume privință, vom vedea că practica primează asupra teoriei, din moment ce teoria a răsărit în primul rând din fapte, experiențe puse în lumină de practica terapeutică – încercarea de vindecare prin vis.

Aceasta este rezultatul unei transformări spirituale în decursul anilor, ca urmare a practicii *rugăciunii inimii* învățată de le părintele duhovnic Paisie Olaru de la M-rea Sihăstria, în copilărie şi adolescență.

Interpretez apariția romanului „*Întoarcerea lui Adam*" de Gheorghe Urzică în 1999, cât şi lucrarea de față, ca fiind încercări ale autorului de a se confesa, confesiunea fiind de primă importanță într-un tratament psihanalitic. Începuturile acestui tratament le putem găsi în potențialul confesiunii – spovedania.

În adolescență autorul a avut o atitudine rebelă față de biserică în general, deşi în sinea lui respecta legile divine şi social-morale. Drumul parcurs a fost însă plin de confuzii şi obscurități, plin de eşecuri în încercarea de clarificare a raporturilor cu divinitatea şi biserica. Pentru această clarificare, a fost, şi este şi în prezent tentat să intre la monahism.

A revenit însă la rugăciune, necontrolat şi dornic de a recupera timpul trecut, şi astfel au apărut simptomele unei practici făcute fără îndrumarea unui duhovnic, cu stări psihotice la limita patologicului.

Aş putea spune că rădăcina psihică a acestei întreprinderi haotice, este faptul că în general, oamenii ascund unele lucruri şi procedând în felul acesta ei se alienează de comunitate. Odată ce spiritul uman a inventat ideea de *păcat*, omul a recurs la tăinuirea psihică, altfel spus, în limbaj analitic, are loc refularea. Astfel, autorul apare ca martor tăcut şi uimit al disipării, al dispariției sau a rămânerii în urmă a lumii materiale şi raționale şi ivirii, în acelaşi timp,

---

[2] Ediția din 2007, ISBN 978-973-9497-60-2; 159.923.2

[3] La C.G.Jung este vorba de *psihologie analitică* (nota Prof. Petre Acsinte)

gradual, intermitent sau spontan a simbolurilor altei lumi, total diferite, numită lumea ideilor, cu alte legi de manifestare şi comunicare.

Astfel, rugăciunea a fost practicată ca modalitate de refugiu într-o lume în care autorul se regăseşte pe sine şi capătă puterea de a se reintegra ca individ în societate. Rugăciunea a produs însă şi distorsiuni, când a fost făcută în grabă şi *pe săturate*, deschizând prea devreme vălul altei lumi, care prin forma şi legile ei l-au tulburat şi consternat, el fiind educat, ca şi alţii, în a percepe şi cunoaşte lumea după logica raţiunii, după mintea cotidiană, care are atributul de a fi conservatoare.

Pentru a rămâne singur în bătălia cu lumea sa sau cu alte lumi, apelează nu numai la rugăciune ci şi la asceză, aceasta pentru a nu cădea în puterea egoului, care poate fi tradusă prin existenţa forţelor inconştiente, dându-i tăria morală de a combate tirania emoţiei necontrolate (autorul vorbeşte despre răbufnirile egoului care sunt cu greu ţinute în frâu şi cu sacrificii în viaţa socială). În copilărie şi poate şi în adolescenţă, s-au manifestat deseori *nativ*, stări şi trăiri suprasensibile până la limita extazului mistic şi chiar aptitudini de magie şi jonglerie, intensificându-se la maturitate ca număr şi durată, mergând până la aptitudinea de a diagnostica şi trata boala extrasenzorial.

În lupta sa cu egoul a reuşit să menţină aceste aptitudini la nivel acceptabil şi rezonabil în viaţa socială şi familială, fără a fi izolat de lume. Este necesar mai întâi să se vindece pe sine şi are nevoie de întreaga stabilitate pe care i-o poate da autocunoaşterea şi stăpânirea egoului.

De aici preocuparea sa de a ajunge la acea stare în care să descopere pentru sine modalitatea de a trăi. A pătruns astfel în lumea ideilor şi a modelat percepţia lui după simbolurile lumii din care a plecat.

Astfel prin anii ’80 a scris romanul ,,Întoarcerea lui Adam” care este de fapt un colaj de astfel de trăiri mistice. Unele din ele le-am pus în discuţie la disciplina psihologie, fiind foarte apropiate ca teme despre diferitele faţete ale personalităţii umane.

Experienţa acumulată şi povestită în acest roman a fost prima etapă de transformare conştientă. Neînaintând însă în practica rugăciunii, s-a îmbolnăvit fizic până la limita morţii. Din acest moment a practicat cu multă concentrare, în mod organizat, sistematic şi curat rugăciunea.

După vindecarea fiziologică, s-a integrat parţial socio-profesional, fiind însă rupt de lumea exterioară şi ajungând în mod conştient, într-o primă fază, un căutător de libertate, cea creativă - scrierea romanului mai sus menţionat, ca formă de libertate mentală.

Acum se află într-o nouă fază a dorului de libertate, care vine însă de la

spirit prin cunoaştere subiectivă. Libertatea care vine de la spirit izvorăşte şi capătă putere din cunoaşterea de sine. La această formă de libertate a ajuns în mod spontan, *chemat* să facă cunoştinţă cu simbolurile reflectate în golul dintre cele două lumi, raţionale şi intuitive. Aceste simboluri sunt create de autor după asemănarea lumii raţionale şi materiale, dar sunt şi simboluri care vin din lumea intuitivă ca arhetipuri divine.

Astfel, strict vorbind, un vis personal este generat de inconştient şi este legat de aspectele personale ale vieţii autorului prin arhetipuri şi simboluri cu semnificaţie pentru personalitatea sa.

Arhetipurile divine au avut se pare un impact deosebit asupra lui, deşi putem vorbi, în ceea ce-l priveşte, despre arhetipurile ereditare, sau de caracterul înnăscut al simbolurilor. Visele ne produc uneori lucruri văzute, auzite sau citite cu mult timp înainte şi apoi uitate sau evocă trăiri îndepărtate sau prezente şi simte că în vis are o experienţă particulară.

Închizând canalul de clarvedere şi clarauz în viaţa diurnă, din motiv să nu poate face faţă marii mase de informaţii ocult-spirituale, aptitudinea extrasenzorială s-a transferat în somn, manifestându-se prin vise clare, coerente şi conştiente despre realitatea vieţii diurne dar şi spirituale, vise valoroase pentru practica psihanalitică, întrucât oferă un tablou al condiţiilor interioare şi adesea exterioare de care autorul nu are cunoştinţă.

Însă, prin aceste vise el a putut face o diagnoză a stării sale de sănătate fiziologică, psihologică şi spirituală, dar şi a lumii din care ele provin sau urmează să păşească. Unele vise par să răsară în mod spontan în inconştient şi par să exprime o tendinţă a inconştientului care visează completa schimbare a atitudinii conştiente, visele fiind atât de impresionante încât autorul se schimbă prin acele trăiri, fără a fi necesară neapărat o interpretare.

Experienţa vindecării personalităţii prin practica rugăciunii şi relevate prin vis este povestită alegoric, respectând simbolistica lumii care a înlesnit această trăire. Experienţa este trăită ca un laic şi consemnată ca atare şi de aceea face referire uneori la numele unor arhetipuri ce vin din afara ortodoxismului creştin.

În practica rugăciunii s-au înregistrat şi greşeli inerente, dar fiindcă nu a perseverat în eroare, a fost ferit de păcat, a căutat mereu drumul spre lumină, frumuseţe şi adevăr, a refăcut de multe ori drumul pentru a înţelege motivaţia acelui dor ascuns care-l chema spre necunoscut.

De ce l-a refăcut? Pentru că pe acest drum trăieşte sentimente de linişte, siguranţă şi de sfârşit, pentru că acest drum duce de fapt la un abis întunecos şi mărginit de lumea materială şi raţională, iar în restul hotarului, de

lumea necunoscută pe care o percepe în două feluri, după modul în care a parcurs asceza. Dacă asceza a fost făcută mental, printr-o golire a minții de lumea rațională, umplerea acestui gol s-a făcut în mod evident cu formele luminii din apropiere care ne aseamănă. În cazul unei asceze făcute sub îndrumarea bisericii, a unui duhovnic, golirea inimii nu se face prin voință proprie, ci prin chemarea lumii divine în noi, lume divină care o dizolvă şi o îndepărtează pe cea veche.

Din experiența autorului, de obicei hăul din inimă se descoperă prin voință, dar aceasta la începutul ascezei, iar în faza a doua, prin chemarea numelui lui Dumnezeu în inimă. În acest abis i s-au revelat toate trăirile prezentate în această lucrare.

Nu a trecut însă de acest abis ca să ajungă la lumea simbolurilor divine, din acest motiv nu poate povesti despre desăvârşire, deşi a ajuns de câteva ori la hotarul acelei lumi în mod spontan şi întâmplător, cum ar fi visul cu intrarea în Poarta Luminii de pe munte.[4]

Acest hău sau abis poate fi interpretat ca ținând de inconştient, sediul arhetipurilor, al sinelui, după concepția lui C.G. Jung, cu nuanțe particulare însă – arhetipul fiind o formă simbolică ce intră în funcțiune acolo unde nu există nici un concept conştient.

Din cele prezentate, putem aprecia că autorul este un mistic începător, de aceea are nevoie de un învățător spiritual, un duhovnic care să-l călăuzească şi să-i dea încredere. A trecut de prima fază a ascezei mistice, purificarea, a ajuns în faza iluminării, fără a fi stabil însă.

Am spus mai înainte că autorul nu poate vorbi despre desăvârşire, astfel că despre această ultimă fază nu are nici el, nici noi nu avem cunoştințe pentru a o clarifica. Pentru a întregi discursul despre asceza mistică ajunsă în culme, trebuie să aducem idei lămuritoare din patristica ortodoxă.

În Biserica creştin ortodoxă, de Răsărit, mistica este introvertită şi protejată prin tăcere şi smerenie, atitudine ce ține mai mult de trăirea sufletească şi de aceea se vorbeşte puțin despre extazul mistic. Chiar şi părintele Ilie Cleopa de la M-rea Sihăstria Neamț îndruma monahul să iasă cât mai repede din iluzie şi vis, prin negarea vedeniei şi continuarea rugăciunii.

Asceza este urcuşul spre culme, dar mistica este vârful vieții religioase. Autorul a încercat asceza, dar nu se poate vorbi de o ascetică în adevăratul sens al cuvântului, însă a făcut eforturi însemnate de a-şi vindeca personalitatea, nu de *ochii lumii*, ci pentru el însuşi, prin străduința şi nevoința de a se purifica şi

[4] Vezi visul cu *Poarta Luminii* din capitolul *Motivația visării*, subcap. *Inițierea în vise pe verticală*. (n.a.)

sublima unele extreme sau reziduuri, chiar dacă în viaţa personală şi familială părea sau era normal. Vroia să iasă din normalitatea lumii şi să intre în propria lui normalitate.

Autorul este predispus spre contemplare şi meditaţie, fiind beneficiarul unei experienţe mentale şi spirituale speciale şi particulare. Mereu a evaluat trăirile şi experienţele pe care le-a analizat şi povestit în lucrarea de faţă, a clarificat simbolistica şi etapele provocărilor şi răspunsurilor.

Putem spune că deosebirea dintre dânsul şi asceticii mistici adevăraţi este că într-un anume *pasaj* al vieţii lui a transferat aptitudinea extrasenzorială inerentă percepţiei mistice din viaţa diurnă în cea a somnului nocturn, în vis.

Cunoaşterea extrasenzorială se manifestă mai deplin după acest transfer, în vis. Prezenta lucrare aparţine activităţii mentale, psihicului şi poate fi apreciată mai mult ca o cunoaştere ocultă, esoterică.

Trăirile lui ar putea fi privite din perspectiva unei psihologii abisale mistice. El vede sufletul uman ca pe un sistem, o entitate dotată cu voinţă şi conştiinţă, iar Dumnezeu este o realitate de care trebuie să ne apropiem, s-o dezvăluim, s-o cunoaştem, singura finalitate prin care poate fi explicat sufletul şi personalitatea.

Astfel, lucrarea de faţă poate fi considerată ca o predică pentru extazul mistic, pentru contopirea cu impulsiile abisale, pentru cucerirea personalităţii umane intrate în fire. Cartea prezintă un interes psihologic, iar personalitatea autorului ca fiind una cât se poate de autentică şi originală.

Cartea este un alt mod de a gândi, trăi şi exprima, autorul luându-şi permisiunea să vorbească despre el însuşi, despre trăirile şi experienţele sale exprimate în vise, vorbind despre strunirea gândurilor şi a patimii, despre pacea interioară, despre iniţierea spirituală prin vis.

Toate astea şi următoarele iau forma unei psihologii analitice, care prezintă un interes aparte legat de simbolism, mitologie şi religie, fiind o formă de exprimare umană, formă de manifestare a unui mistic.

Credem că între această carte şi viziunea despre viaţă a autorului există o unitate, aceasta fiind expresia dezvoltării interioare, lucrare începută în copilărie şi adolescenţă, prefigurată în trăirile şi experienţele de atunci.

Apreciem cartea ca pe o noutate în domeniul vast al psihanalizei şi în primul rând în ceea ce priveşte interpretarea viselor şi rolul lor în vindecarea personalităţii, vise care sunt uneori inexplicabile pentru cei care n-au astfel de preocupări, dar mai ales nu cunosc multe lucruri despre natura motivaţiei inconştiente. Tot ce trăieşte autorul este psihic. Chiar durerea fiziologică este o imagine psihică a cărei experienţă o are. De asemenea, impulsurile senzorial –

vizuale, auditive, numite de el clarvedere şi clarauz, sunt imagini psihice care constituie o experienţă imediată.

Psihicul chiar transformă realitatea, materială şi raţională, şi recurge la mijloace artificiale, simbolurile; astfel realitatea devine realitate psihică şi orice face, are începuturile în *psihic*, ceva care poate fi văzut într-un vis.

Amintirile din inconştientul personal, care nu se regăsesc întru-totul sub controlul voinţei şi când refularea slăbeşte, acestea pot fi rechemate sau pot apărea deghizate în vise.

Şi pentru noi, cititorii, speranţele şi temerile pot fi întruchipate în realităţi recognoscibile, având propria lor validitate. Am putea privi visele cu multă seriozitate, asupra cărora trebuie să medităm împreună cu autorul, să-l privim ca pe o voce a naturii, să încercăm să înţelegem limbajul oniric cu scopul clar exprimat în titlul cărţii – Vindecarea personalităţii prin vis.

În cap. 3 autorul prezintă pe larg diagnosticarea şi vindecarea personalităţii prin vis, ca apoi în cap. 4 să facă o clasificare a viselor, care este extrem de interesantă – după criteriul energiei care le generează sau al naturii lor. Capitolul 6 *Povestea visului* are importanţa sa, prin prezentarea spovedaniei la duhovnic, prin reluarea unor probleme din cap.1 *Călăuzit de arhetipuri* cum ar fi alegoria pentru chakra frontală şi vishudha sau echilibrarea dinamicii chakrelor, ori cele referitoare la voinţa divină.

Revenim la cap. 1, destul de extins şi clarificator pentru întreaga expunere ulterioară, spunând că este prezentată experienţa onirică a autorului, sub cele două aspecte – materială şi spirituală, precum şi treptele iniţierii – visele previzionale, stilizarea poveştii visului, educarea visului în care mesajele previzionale au fost înlocuite cu informaţii alegorice şi simbolice, apoi conştientizarea visului care i-au permis călătoria pentru *recunoaşterea hărţilor*, apoi călătoriile în vieţile anterioare, prezentarea unor vise *memorabile* şi vizualizarea celor două simboluri, toate legate de iniţierea spirituală *obţinută prin lecţiile zeiţei Hakini*.

Revenim la capitolul introductiv deoarece autorul avertizează asupra conţinutului cărţii şi anume prezentarea tematicii viselor – prezentată şi mai sus – *vise semnificative care confirmă zbuciumul, frământarea şi limpezirea pe calea libertăţii şi eliberării mele de ataşamentele cu care am venit la această încarnare.*

PETRE ACSINTE Profesor psihologie

CUNOAŞTEREA DE SINE ÎN EXPERIENȚA MISTICĂ

Pentru mistic întotdeauna există un început, o legătură sau o punte care i se arată în permanență dinspre divin când se retrage în sine pentru contemplație şi rugăciune. Voința şi strădania unesc potecile ce vin din străfundurile ființei sale cu ceea ce există deja de la Dumnezeu într-o asceză a înfrumusețării sinelui, devine apoi o lucrare a firii ce îngrădeşte şi limitează sau chiar închide accesul căutătorului de libertate în lumina iubirii de Dumnezeu prin asceza începătoare.

Există riscul ca egoul să preia conducerea şi să devină dominant, caz în care persoana va avea tulburări de percepție a realității sociale în care trăieşte, dar şi a celei interioare, culminând cu pervertirea sufletului. Aceste persoane se regăsesc în rândul bisericoşilor, având în general o viață trăită în mod vegetativ, fiind stimulate şi trezite din letargie de percepțiile distorsionate ale egoului autoritar**.**

Faza conturării şi clarificării căii spre autocunoaştere este prima etapă a practicii spirituale prin rugăciune şi asceză şi este numită etapa de purificare. În acest stadiu la ea se lucrează mai mult cu ajutorul minții raționale şi a voinței.

Majoritatea practicanților care au ajuns până aici consideră că este suficient a-şi purifica corpul fizic şi mental de blocaje şi energii reziduale şi se opresc din înaintare. Au ajuns şi se consideră deja pe un platou deasupra văii cu vâlcelele pline de smârcurile mlăştinoase ale promiscuității umane din care s-au smuls prin natura voinței lor sau a împrejurărilor destinului.

Este un loc unde voința într-un fel sau altul îşi continuă drumul drept sau pervertit după cum este auzită vocea interioară: devine voința lui Dumnezeu, când este de la suflet la omul care aderă singur într-un sinergism perfect, o face voința lui; a doua este voința minții raționale, a omului însuşi, instabilă şi vicioasă, fără a fi fatalmente vicioasă; şi a treia, este voința demonică, a corpului fizic şi a minții raționale pervertite, a egoului, străină firii umane. Drumul căutătorului de frumos şi adevăr se naşte din fidelitatea față de voința lui Dumnezeu şi credința lui nu mai este o simplă adeziune, ci un crez.

Autonomia pe cale duce la stagnare spirituală ori chiar la cădere în voința demonică. Aceste căi sunt străine cunoaşterii de sine, căci lucrătoare aici nu mai este iubirea de Dumnezeu, ci o emanație a rațiunii şi o adeziune spirituală la modă. Credința în Dumnezeu face ca voința divină să izvorască din propria voință.

În faza purificării, voința este legată încă de fire, este supusă necesităților şi scopurilor imediate, iar libertatea tinde să fie fundamentul metafizic al voinței. Când libertatea vine de la spirit, de la persoană, va prinde contur şi va îndrăzni să ajungă la hotarele cunoaşterii de sine unde va dori să caute adevărul şi frumosul; cuvântul relevat va fi chipul căutătorului, iar cunoscătorul tainei divine va fi cutremurat.

Libertatea se naşte la hotarele lumii raționale, dorind să cuprindă lumea de dincolo de înțelegerea personală şi se întrupează prin descoperirea personală, dar şi prin creație.

Desprinderea de lumea rațională prin acceptarea şi contemplarea voinței lui Dumnezeu prin rugăciune şi asceză riguroasă duce uneori la tulburări spirituale, fără a fi numite stări psihotice, practicantul trezindu-se în ipostaza martorului uimit de dispariția şi rămânerea în urmă, dincolo de văl, a lumii materiale şi ivirea în acelaşi timp, gradual a formelor altei lumi total diferite, numită lumea ideilor, cu alte legi de manifestare şi comunicare.

Rugăciunea şi asceza practicată în acest stadiu, la granița psihismului, se face ca mod de refugiu într-o lume distorsionată în care se forțează integrarea în social pentru a se regăsi ca individ. Astfel de asceză poate produce tulburări, fiindcă este făcută în grabă, în mod galopant şi nesupravegheat de un maestru sau duhovnic sfințit, nelăsând să ardă barierele păcatului la timpul hărăzit şi să treacă pragurile înaintării în mod firesc şi îndreptățit.

Când practica este făcută în prezența unui învățător sau duhovnic sfințit se ajunge la forma de libertate provocată şi generată de catarsisul etic, curățirea de patimi şi dorințe şi vindecarea personalității prin fixarea rugăciunii pe Iisus Hristos. Printr-o asceză nefirească se arde necontrolat barierele păcatului, lăsând cale liberă şi favorizând deşteptarea şi dominația egoului, a sexualității prin apariția Dragonului şi încălecarea lui şi în ultimă instanță duce la o moarte tragică, fulgerătoare.

Ascetul debutează prin vederea propriei sale realități umane: cunoaşte-te pe tine însuți, fiindcă nimeni nu-l poate cunoaşte pe Dumnezeu dacă nu se cunoaşte întâi pe sine însuşi.

Atenția duhovnicească a ascetului monastic duce la o ştiință a vederii străfundului omenesc şi la cunoaşterea nemijlocită a unui chip înveşmântat în toată forma dumnezeiască. Artistul care a luat cunoaştere nemijlocită a lumii divine va modela în mod fericit şi frumos materia acestei lumi extrasubiective, iar ca ascet se zămisleşte pe sine, îşi ciopleşte propriul chip din lumina divină.

Sensul grandios al ascezei este transformarea naturii umane prin ascensiunea la adevărata fire şi ca finalitate tinde către cea de a doua naştere în

lumea Duhului Sfânt. Catarsisul etic fiind înfăptuit, se ajunge la asceza care caută virtutea prin dinamizarea vieții în iubirea de Dumnezeu, fiind o lucrare umană înăuntrul lucrării divine. În etapa iluminării se trece de la patimi la înfrânare, de la păcat la har, iar teama devine o iubire care se aprinde pentru întreaga creație, pentru toate făpturile.

În urcuşul mistic sufletul se leapădă de simțuri, abandonează modul conceptual şi se înalță deasupra oricărui semn determinat, în afara oricărei reprezentări şi imagini. Orice mişcare încetează, rugăciunea însăşi îşi schimbă firea, fiindcă sufletul se roagă în afara rugăciunii.

Aceasta este isihia, liniştea duhului, odihna lui, care este mai presus de cuvânt, pacea care este mai presus de orice pace, când Dumnezeu vine în suflet şi sufletul migrează în Dumnezeu.

Mistica ortodoxă pune sub semnul iluziei orice încercare de transcendere ce caută altă cale decât cea prin Iisus Hristos ca Biserică. Întregul proces ascetic este destinat să redea omului natura sa firească, să refacă legăturile sale originale, îndeosebi la nivelul persoanei.

Libertatea de a ieşi din unitate coincide cu ieşirea din starea de individ prin activarea şi esențializarea calităților de individuație, atribute ce îşi bazează funcționalitatea pe expansiunea şi cuprinderea totalității relației de comuniune cu lumea suprasensibilă.

În mistica ortodoxă iluminarea este o relație harică ce depăşeşte simplele dezvăluiri cantitative prin acumulări calitative şi prin saltul ontologic reprezentat de acea răpire ca efect al revărsării luminii dumnezeieşti. Ascetul nu ajunge prin efort propriu la experiența mistică, este nevoie de răpirea în Duh ca să fie părtaş al iubirii sale.

În mistică se trece de la cunoaştere la trăire, de la inițierea cunoaşterii la acumularea cunoaşterii. Ceea ce urmează a fi cunoscut este el însuşi prezent spiritului cu întreaga sa energie, se descoperă cu putere mai presus de cuvânt, minte şi ființă. Înțelepciunea omenească, precum şi cuvântul iscusit nu ține niciodată locul unor astfel de forme ale edificiului omului.

În întunericul supraluminos sau golul dintre hotarul lumii materiale şi cel al lumii subiective, lucrurile sunt văzute de mistic sub forma simbolurilor care înfățişează doar ce este mai prejos de Dumnezeu. Limbajul figurat caută să-l apropie pe mistic de ceea ce este mai presus de cuvânt, minte şi ființă, dar folosirea lui nu va fi cea proprie şi dincolo de un anume hotar constituie şi el un neajuns. Efuziunea narativă a trăirii extatice este de natură poetică, metaforică şi simbolică. Simbolurile cu care se încearcă a da formă şi mişcare vieții suprasensibile sunt esențe ale trăirii personale, familiale, de națiune, universale,

iar în extazul mistic grandios şi în viziunile sau visele simbolice şi mistice de amplitudine, subiect al acestei cărți, se apelează la reprezentarea simbolică a arhetipurilor divine.

Experiența ce situează ascetul mistic în proximitatea deplină şi totodată stranie a hotarului lumii divine nu poate fi tradusă conceptual, dar nici păstrată în înțelesul ei de primă instanță. Ascetul mistic se simte eliberat de cele văzute şi de cei care văd, pregătit spre a înainta în întunericul cel cu adevărat mistic al necunoaşterii, iar simbolul nu mai trimite la ceva determinat, ci va mijloci contemplarea spirituală a celor revelate, asemănarea şi comunicarea cu cele divine. Practicantul în asceza mistică a ajuns la depăşirea condiției de făptură prin împărtăşirea cu ceea ce este dumnezeiesc şi poate fi numită şi starea de unire desăvârşită.

În Apus mistica este extravertită, practica se face în văzul lumii, cu martori, demonstrativ şi este însoțită de levitație şi stigmate şi se manifestă prin elemente şi atribute ce țin mai mult de voința egoului.

Însă în Răsărit, la Biserica ortodoxă mistica este introvertită şi protejată de teatralizare prin smerenie, iar istoria patristică nu cunoaşte documente cu confesiuni, memorii şi autobiografii. Dar în puținele scrieri, misticii răsăriteni vorbesc şi atunci o fac în termenii experienței şi a comuniunii, greu de tradus în limbaj teologic, iar experiența lor este mai presus de orice cunoaştere, ei aducând ofranda inimii şi toată nevoința lor ascetică învăluită în smerenie şi iubirea coborâtă de la Dumnezeu este dar gratuit care se înalță spre om.

Smerenia şi pocăința distrug radical orice sentiment, revendicare şi egocentrism şi împreună cu contemplația mută axa vieții omului în Dumnezeu, lumea nu se mai învârteşte în jurul egoului său, căci omul se situează pe sine în centrul sfânt al apropierii de Dumnezeu, aflându-şi adevăratul său loc.

Când cunoaşterea este orientată către cele temporale, ea este simbolică şi devine o cunoaştere a obiectului şi oferă gândirii posibilitatea să-l cunoască pe Dumnezeu după numele celor determinate, însă cunoaşterea mistică oferă şansa înaintării de la cele create, finite, către ceea ce nu poate fi determinat în vreun fel anume.

Când misticul este stăpânit de erosul divin sau de extaz, nu îşi aparține lui, ci realității ultime spre care tinde. Judecata lui trece în mintea intuitivă, cunoaşterea în contemplare, iar separația dintre diferite, în comuniune. Sufletul însuşi intră în comuniune cu izvorul prim al tuturor celor ce sunt.[5]

[5] Documentar din literatura patristică ortodoxă română. (n.a.)

CAPITOLUL 1 CĂLĂUZIT DE ARHETIPURI

Până la adolescență am avut vise minunate, prin ale căror ținuturi călătoream inconştient. A urmat apoi o perioadă destul de lungă până la maturitate, când visele erau rare, ori nu le țineam minte din cauza consumului excesiv de antihistaminice şi cafea, care mă drogau.

Multe din ele se repetau după anumite criterii şi coduri. Le-am numit vise de autoanaliză; ele îşi luau informația din viitor. La aceasta se adăugau simboluri cunoscute din viața mea diurnă. Au apărut apoi vise memorabile la anumite date importante: ziua de naştere, sărbători creştin ortodoxe şi naționale, la echinocții şi solstiții.

Din visele previzionale au făcut parte aşa numitele vise joacă, prin care hoinăream într-un viitor de 8 – 24 – 48 de ore şi mai rar până la două sau trei săptămâni. Astfel, mi-am dat seama de unde cunosc anumite persoane despre care nu aveam cum să aud, despre cărți necitite, despre filme nevizionate, despre locuri în care nu am fost niciodată, dar pe care atunci când le-am cunoscut, am avut senzația că pe acolo am mai fost cândva.

La început, într-o lungă perioadă de timp, visele previzionale îşi relevau realitatea brută, aşa cum veneau, cu multe detalii mărunte, care apoi au fost eliminate în favoarea unei stilizări a poveştii visului.

Apoi, în ultima fază a educării visului, principalele mesaje stilizate au fost înlocuite cu informații alegorice şi simbolice. Aceste vise mi-au călăuzit paşii în momentele în care aveam nevoie de un sfat important.

Mi-am dezvoltat un simț deosebit al lucrurilor căutate spre rezolvare, eliminând raționamentul. Apoi, a devenit o joacă ce îmi convenea de minune, fiind ajutat de visele previzionale, dar de care nu îmi dădeam seama.

Când am conştientizat acest har sau capacitate de a cădea pe subiect cu ajutorul visului, nu am mai putut continua,fiindcă nu a mai mers. Urma, desigur, o altă etapă a visării mele.

Am încercat să-mi educ visul, să-l pot dirija după voință, dar au fost multe probleme care au ținut de studiu, de experiment, de un schimb de informații cu persoane mai dotate decât mine de care nu mă puteam apropia.

Astfel, visele mele previzionale inconştiente s-au transformat, etapizat, în vise simbolice conştiente, în care s-a observat ajutorul şi lucrarea ghizilor astrali. Experiența mea onirică a avut două aspecte: una materială şi alta

spirituală. Experienţa materială mi-a fost dată de visarea despre strădania egoului de a supune prin dorinţă transformarea lumii grosiere, experienţă avută până aproape de maturitate, când am început să visez conştient.

Experienţa spirituală a avut rolul de a anihila legăturile egoului cu lumea grosieră, de a-l izola şi de a-l aduce la tăcere. Ea s-a concretizat prin voinţa alegerii atitudinii nediscriminatorii în orice fel de acţiune.

Rodul creativ al experienţei onirice materiale, dar şi de tranziţie, este romanul beletristic "*Întoarcerea lui Adam*", editura Satya Sai din Bucureşti în anul 1999.

Despre experienţa spirituală onirică am pregătit un material pentru Conferinţa Internaţională de Terapii Complementare de la Arad, ediţia 2004 cu tema *Vindecarea personalităţii prin vis* şi în 2005 cu *Diagnosticarea şi vindecarea personalităţii prin vis*, *Cunoaşterea de sine în experienţa mistică* în 2009 şi fragmente din capitolul *Povestea visului* în Revista Fenomenelor Paranormale şi de Astrologie, Universul Psi, Lumea Misterelor.

Când visul meu a devenit conştient, la început am călătorit pentru recunoaşterea hărţilor, reînnoind reperele şi hotarele.

A doua fază a fost călătoriile în vieţile trecute şi extragerea de acolo a esenţialului acumulărilor informaţionale care m-au marcat pentru fiecare vieţuire, de la începutul erei creştine şi până în prezent. Am visat despre şcolile, drumurile, oamenii întâlniţi, despre o parte din familia mea din fiecare etapă a vieţuirii mele pe pământ.

Uneori, porneam în vis cu propria energie şi răspunsurile veneau tranşant, fără dubii, dar, de cele mai multe ori, eram dus sau chemat în vis de o putere necunoscută mie, care îmi impunea un Plan Divin sau mă punea în faţa unei dileme: să accept frica ce generează în mod cert siguranţă fizică şi stagnare spirituală, ori să înfrunt necunoscutul prin atitudine riscantă şi mişcare care îmi poate aduce cunoaşterea şi eliberarea deplină.

Întotdeauna Învăţătorul meu din vis a apărut sub chipul unei femei deosebit de frumoase, care până în anii 1992 – 1995 s-a identificat cu Maica Domnului, ca arhetip, însă nici până în prezent nu sunt sigur că mi s-a dezvăluit numele ei adevărat, deşi în vara anului 2003 am primit informaţia, la insistenţele mele, că este o entitate ieşită din manifestare şi nu mai are un nume pentru lumea materială, dar, pentru liniştea mea, pot să o numesc Zeiţa Hakini, fata lui Shiva şi că este răspunzătoare de iniţierea mea onirică.

În vara anului 1996 am conştientizat prezenţa ei, treaz fiind, dar nu ştiam cum o cheamă. Noaptea eram în pat, în stare de veghe şi am fost provocat într-un joc al dragostei. O simţeam cu mâinile şi corpul, dar nu o vedeam cu

ochii deschişi, ci o percepeam vizual numai cu ochii închişi. Avea un corp de talie mijlocie, se lungea în pat aproape cât mine, avea pe ea o cămaşă semitransparentă, faţa ovală, cu părul lung, blond ondulat şi cu ochii albaştri-verzui, cu o putere hipnotică deosebită. Era o zână.

Trei nopţi la rând a apărut lângă mine, provocându-mă în hârjoana dragostei, eram vrăjit, şi o vedeam numai cu cel de-al Treilea Ochi, dar în schimb o simţeam cu palmele şi corpul. I-am spus că nu mai pot continua aşa, că nu-i mai accept provocarea, până nu o văd şi cu ochii fizici.

A treia seară am stat aşteptând în pat. După ora douăsprezece, a apărut lângă mine. Am închis ochii şi mi-am imaginat-o ca pe o fotografie sau un tablou de carton, pe care l-am rupt în fâşii, apoi în bucăţele mici şi le-am aruncat jos, la marginea patului. Până la ziuă, când am adormit puţin, am auzit un suspin tainic şi delicat, care mi-a rupt inima.

A apărut în visele mele, dar cu un aer de seriozitate. Îi percepeam sentimentul de prietenie, fraternitate şi detaşare. Eram fascinat şi îndrăgostit de ea, căci, în vis, de multe ori mi-a fost profesoară.

După ce am făcut o meditaţie pe chakra[6] frontală, la sugestia maestrei Reiki Usui Rodica Aldea, în vara anului 2001, pentru a contacta pe Zeiţa Hakini, am vizualizat un patinoar artificial pe a cărui suprafaţă de gheaţă se reflecta silueta albă a unei balerine dansând. M-am concentrat să văd silueta reală, dar o vedeam numai pe cea oglindită în luciul gheţii, manifestându-se cu un dans liric.

---

[6] *Chakrele* sunt nuclee sau plexuri de forţă localizate în afara corpului fizic, deasupra glandelor endocrine, prin care energia din diferite câmpuri este asimilată, sincronizată şi distribuită în organism prin rădăcini şi canale numite *nadisuri*. Sunt trei canale energetice principale: *Sushumna,*cu polaritate neutră ce însoţeşte coloana vertebrală de la coccis până în creştet, *Ida şi Pingala,* polarizate, ce înconjoară *Sushumna* până în cap cu rolul de a distribui şi controla energia în corpul fizic. Omul are 12 chakre principale, şapte dintre ele, numerotate tradiţional de la 1 la 7 sunt poziţionate în dreptul glandelor endocrine şi au rădăcinile în *Sushumna*, îndeplinind funcţia de a da viaţă corpului fizic, altele cinci poziţionate cu rădăcinile în nivelele superioare ale corpului energetic spiritual, au rolul de a integra conştiinţa individului în cea a Pământului prin chakra 12 (Steaua Pământului) situată sub tălpile picioarelor şi în Conştiinţa Universală prin chakrele 8 (Bazală), 9 (Steaua Sufletului), 10 (Poarta Stelară) şi chakra 11 (Poarta Luminii) situate deasupra capului. Ele arată ca nişte eflorescenţe, ale căror petale vibrează la adierea fluxului energiei subtile, când sunt privite din faţă şi ca nişte pâlnii sau vase cu buchete de flori, când sunt privite din lateral. Fiecare chakră are o frecvenţă vibratorie specifică fiecărei zone a corpului fizic, o notă muzicală proprie şi câte o culoare care le caracterizează. *)*. Chakrele 1-5 lucrează cu elemente de energie fizică (pământ, apă, foc, aer, eter), iar chakrele 6 şi 7 au elemente de energie subtilă, care nu sunt încă manifestate, coborâte în acest plan de conştiinţă. Este motivul pentru care Ochiul Spiritual (Cel de-al Treilea Ochi) nu este activat la rasa umană încarnată în prezent. La unii oameni, în mod nativ sau prin practici spirituale s-a deschis Ochiul Spiritual, aceasta însemnând că elementul energetic specific chakrei 6 (Frontala, Ajna), compus din esenţa celor cinci elemente primordiale este manifestat în planul conştiinţei individuale pe care o înalţă la Conştiinţa Universală (vezi visul cu urcarea pe munte şi intrarea pe Poarta Luminii din *capitolul Motivaţia visării)*. (n.a.)

Din acel moment structura viselor mele s-a modificat; aveam conştiinţa extinderii spaţiului şi timpului şi memoria îmbunătăţită a visului.

Am înţeles că prin reflectarea ei în luciul de gheaţă, ea exista, dar în lumea de dincolo de hotarul simbolizat de oglinda patinoarului, albă şi delicată ca o balerină, eu fiind aici, ca spectator, prins în mrejele dansului ei.
Comunicarea dintre ea şi mine exista şi continua prin alegoria acestui dans. Dar alegoria dansului a mai apărut în visele mele, ca o temă iniţiatică, ritualică, atunci când aveam cel mai mult nevoie de detaşare, înţelegere şi putere în munca mea. La solstiţiul de iarnă din 2001, am vizualizat pe fruntea mea un simbol ocult: (simbolul din partea de jos a copertei). Era aurit când închideam ochii, chiar pe jumătate. Pătratul simbolizează materialitatea, pământul, închisoarea ataşamentelor egoului. Dar, acest semn mai poate arăta şi legătura dintre mine,ca pământean – simbolizat de pătrat, ghidul meu celest, reprezentat prin micul cerc inclus în semicerc. În iulie 2003, în preajma sărbătorii creştin ortodoxe a sfântului Ilie Tezviteanul, reper, dar şi poartă pentru călătoriile mele în alte lumi, am hotărât să plec iar la drum. Mi-am concentrat atenţia asupra Zeiţei Hakini[7], pentru a ajunge în lumea ei şi pentru a o cunoaşte în acel loc.

Visul: Ţin minte că o femeie în alb mi-a deschis o poartă masivă, a lăsat-o deschisă şi mi-a spus că îmi va face semn când va fi momentul să trec. Nu am aşteptat mult şi, de dincolo de poartă, mi-a făcut semn să o urmez. Mi-a fost uşor să intru, deschiderea porţii îmi lăsa un spaţiu cât să trec chiar cu motocicleta. În faţa porţii era un olog, care îmi reproşa îndurerat că lui nu i s-a îngăduit să treacă, că aşteaptă de o viaţă aici, iar mie, care de-abia am venit, îmi este îngăduită, ba chiar înlesnită trecerea prin această poartă.

Nu am reţinut din această călătorie decât că a fost una dintre cele mai lungi în lumea visului. Îmi amintesc că totul era altfel, elementele, structura, culoarea, vibraţia energetică despre care nu sunt cuvinte pământene pentru a le descrie. Înainte de a deschide cu totul ochii, am vizualizat pe frunte un desen : (simbolul din partea superioară a copertei)

Am auzit mintal vocea Zeiţei Hakini, zicându-mi: *Ai avut puterea să vii în lumea mea prin voinţa ta. Îţi pun simbolul pe frunte ca autentificare a iniţierii tale oculte. Te cunosc de la naştere, dar când ai ajuns la maturitate am vrut să-ţi declanşez energia Kundalini, din muladhara prin jocul dragostei, să urce în chakrele superioare, la inimă, frunte, cap. Acum că ai obţinut această*

[7] În spiritualitatea universală, orientală, *Zeiţa Hakini* este răspunzătoare de chakra 6 (Ajna, Frontala) împreună cu jumătatea sa polarizată, *Shiva*. Ea ne dăruieşte Adevărul necondiţionat şi Conştiinţa Unităţii Perfecte (nondualităţii), prin beatitudine mistică.(n.a.)

libertate de a veni la mine, ce vrei să-ți ofere lumea mea ?

I-am răspuns mental că doresc să-mi ofere pace, iubire şi lumină interioară, unde sunt deficitar, iar cele pământeşti, necesare întreținerii trupului meu fizic, le voi obține prin munca mea sau a celorlalți oameni din jurul meu. Apoi am adormit din nou. După vizualizarea primului simbol ocult pe fruntea mea, la solstițiul de iarnă 2001, în următoarele nopți, am visat pe Ghidul meu astral în toate fazele de energie manifestată în transformare, spunându-mi că este Zeița Hakini, fiica lui Shiva.

Visul: Eram pe terasa unui restaurant de vară la o masă cu fața la soare şi vroiam să intru în meditație pe o rază care îmi venea pe o fâşie de lumină ivită între doi stâlpi de susținere ai acoperişului.

Nu reuşeam să intru în meditație din cauză că eram deranjat de prezența unei tinere şi frumoase femei, de la o masă încadrată tot de aceşti stâlpi, care îmi atrăgea atenția discret, asupra ei. Avea ochii albaştri-verzui, cu o scânteie pătrunzătoare, care mă studiau şi mă provocau la dialog. Mă feream de privirile ei, pentru a lua în ochi, direct, raza de lumină a soarelui. Am rugat-o să se mute la altă masă pentru a-mi facilita călătoria pe raza de lumină, dar m-a întrerupt cu un ton blând şi insistent, asigurându-mă că se află aici pentru a se întâlni cu mine la ora stabilită de destin.

Am acceptat conversația şi i-am spus, justificându-mi impolitețea, că vroiam să intru în meditație pe raza de lumină pentru a căpăta puteri parapsihice necesare călătoriilor mele astrale şi onirice şi că acum regret că am pierdut timp şi sunt nevoit să o iau din loc, pentru a mă încadra în orarul stabilit. I-am spus că trebuie să mă întâlnesc cu câteva persoane, la o anumită adresă, într-un loc stabilit. I-am arătat o carte veche, mare, Cartea Vieții, cum era numită, pe care o aveam la mine şi am deschis-o, repetând, că trebuie neapărat să mă întâlnesc cu câteva persoane importante.

Femeia s-a ridicat de la masă şi a început să-mi spună că prezența ei lângă mine are legătură cu misiunea mea, dar cum eram atât de implicat în demersul meu, nu am luat-o în seamă, continuând să o neglijez, ba chiar am devenit nervos că mi-a obstrucționat meditația pe raza de lumină. A hotărât să mă însoțească, şi astfel am ajuns la locul căutat de mine.

Era un atelier de spălătorie textilă, amplasat la parterul uni bloc de locuințe. Am deschis Cartea Vieții pentru a citi numele persoanelor trecute în dreptul datei. Spălătoreasa nu lua în seamă ce-i spuneam eu şi nu o puteam convinge să mă lase în holul blocului, pe o bancă, să aştept persoanele care mă interesau. M-a întrebat, ironică, dacă are vreun rost strădania mea. I-am spus, înspăimântat de neputința mea de a o convinge, că trebuie să mă întâlnesc cu

maeştri spirituali din domeniul culturii, artei, filozofiei, teologiei, dar şi din alte domeniu. Am rugat-o să fie înțelegătoare şi cu răbdare, să mă ajute să întâlnesc persoanele ale căror nume scrise de Dumnezeu, se regăsesc în Cartea Vieții. În lungul hol al blocului s-a adunat ceva lume şi am profitat de o clipă de ezitare a spălătoresei şi am deschis Cartea Vieții, din care am citit cu glas tare.

Primul nume era complicat şi am reținut doar *Carlos*, al unui evreu de aceeaşi vârstă cu mine, scriitor. A fost surprins că i-am citit numele din Cartea Vieții, că ne-am întâlnit în ziua, ora şi locul stabilit de destin pentru a face schimb de cărțile noastre. Eu i-am dat romanul meu *Întoarcerea lui Adam*, cu o dedicație şi l-am rugat să-mi dea o carte de-a sa, cu autograf. Şi-a notat pe un petic de hârtie adresa mea, pentru a-mi trimite cartea prin poştă. Era marcat de uimire, bucuros şi fericit de urzeala coincidențelor destinului.

Am citit al doilea nume, mai puțin important pentru mine, din motiv că venea dintr-un domeniu în care nu prea excelam. La al treilea nume strigat de mine, spălătoreasa mi-a spus că această persoană este grav bolnavă sau chiar moartă, dacă nu-i prezentă. Eram intrigat de absența ei şi nu înțelegeam de ce numele nu îi este şters din Cartea Vieții, dacă se spune că este moartă.

Frumoasa şi tânăra femeie blondă, care mă însoțise până aici, îmi spune că persoana absentă este mama ei şi că de la terasa restaurantului încercase să mă convingă să merg acasă la ea pentru a o cunoaşte şi pentru a nu pierde timp în misiunea mea. Am plecat în grabă şi am ajuns pe teritoriul Franței, unde locuia pe un domeniu mare, având o grădină cu multă verdeață şi o casă de asemenea, mare.

Cum păşeam pe primele trepte ale casei, aveam revelația camerei unde stătea sprijinită pe perne într-un pat mare, cu baldachin. O vedeam cum respiră liniştită în pat şi aşteaptă să urc. În percepția mea şi dânsa avea revelația prezenței mele. Din fruntea ei a ieşit un glob de lumină ce s-a îndreptat repede în întâmpinarea mea. M-am îmbrățişat cu el şi am alergat la patul bătrânei.

Când am ajuns, i-am spus cine sunt, că doresc o carte cu învățăturile ei, pentru care îi voi da o carte de-a mea. Am scris dedicația, i-am înmânat-o şi am rugat-o încă o dată să-mi dea o carte cu învățăturile ei. A scos de sub căpătâiul de perne cartea, a scris dedicația pentru mine, dar când a pus data, mâna ei nu a mai avut vlagă.

M-am aplecat şi i-am sărutat mâinile slabe, aproape stafidite, dar neasemuit de dragi mie. Am simțit cum se apleacă asupra mea şi cu un ultim efort m-a sărutat pe frunte, apoi s-a aplecat şi mai mult, intenționând să-mi sărute mâna în care țineam cartea ei, dar nu a mai ajuns.

Tânăra femeie a sprijinit-o şi a aşezat-o în pat. Globul de lumină a

pătruns din nou în mine, încălzindu-mă, dar când a ieşit, a părut mai mic, însă la fel de luminos şi a zbughit-o, ascunzându-se în celelalte camere.

Fata bătrânei a pus cartea mea pe noptieră, iar pe cea cu învăţăturile bătrânei doamne a închis-o cu smerenie, însă când să mi-o înmâneze, din camerele unde s-a ascuns globul de lumină, a apărut o fetiţă blondă, de vreo trei ani, şi mi-a smuls-o, spunând, când ţopăia cu ea la piept, că este a ei, moştenire de la bunica şi nu are de gând să mi-o dea.

Tânăra femeie, care era mama fetiţei, m-a asigurat că o va convinge să-mi dea cartea până la urmă. Dar, cel mai bun prilej de a o recupera poate fi perioada pubertăţii sau la adolescenţă, când fata va uita de jucăria ei preferată.

Am vorbit cu tânăra femeie în limba franceză şi mi-am luat rămas bun, nu înainte de a-i lăsa adresa pentru a-mi trimite cartea când va fi sortit să fie a mea. M-a însoţit o bucată de drum pe domeniul ei.

La decodificarea acestui vis am luat în consideraţie importanţa energiei Kundalini, simbolizată de Shiva Hakini sub trei stări: tânăra femeie întâlnită la terasă, bătrâna doamnă care murea pentru a renaşte în a treia stare, drept copilă.

Tânăra femeie, când am întâlnit-o, era încadrată în fâşia de lumină dintre doi stâlpi ai terasei. Stâlpii cu fâşia de lumină, simbolizează canalul Sushumna cu meridianele principale, Ida şi Pingala, canal care merge până la *soare*, adică până la chakra coroanei. Zeiţa Hakini mă aştepta în sălaşul ei, la o masă, în lumină între doi stâlpi, invitându-mă să o activez pe loc.

Bătrâna Shiva Hakini mi-a dat cartea cu învăţăturile secrete, dar copila Hakini mi-a luat-o, intuind că este prea devreme să intru în posesia ei şi m-a pus la respect, să aştept o perioadă de timp egală cu trei luni sau ani, ori multiplul acestui număr, până la pubertatea sau adolescenţa ei.

Bătrâna doamnă Hakini, care nu mai era nevoită să treacă pe la spălătoria textilă înainte de moarte, pentru a renaşte la fel de pură, în copilă, îşi reconsideră dreptul de a oferi secrete oculte. Sărutul ei pe fruntea mea mă îndeamnă să dau dovadă de înţelepciune, dar şi răbdare la ezitarea ei de a pune data sub dedicaţia cărţii dăruite.

Analizând fonetic cuvintele *Franţa* şi *frontal*, am înlocuit prima vocală *a* cu *o* şi a derivat cuvântul *frontal*. În vis eram faţă în faţă, fiecare la câte o masă în fâşia de lumină formată de stâlpii terasei şi se înţelege alegoric că energia Kundalini era în chakra manipura, obosită şi îmbătrânită, de unde mi-a trimis un semnal pentru a o salva.

Adevărul este că energia Kundalini s-a urcat în chakra frontală în noaptea de Înviere a Paştelui creştin ortodox din anul 1993, când am vizualizat, aproape treaz fiind, întins în pat, în aşteptarea slujbei religioase de la radio,

venind un glob de foc din văzduh către fruntea mea.

Lumina incendiară a intrat în mine prin ochi şi frunte, topindu-mi creierul, care devenise o masă de plasmă. Picioarele şi tot corpul s-au răcit şi au devenit rigide pentru aproape un minut, dar lumina incendiară a stat în frunte cam 15 – 20 de secunde, după care am conştientizat că energia Kundalini s-a urcat până în chakra frontală şi am început să-mi masez pieptul, abdomenul, apoi bazinul, până unde ajungeam cu mâna. Corpul se încălzea treptat şi ieşea din starea de rigiditate.

De atunci energia Kundalini a mai urcat în vishudha de câteva ori, în anahata mai des şi s-a stabilit în chakra manipura, creându-mi destule probleme cu ataşamentele materiale.

Lecţia dată de Zeiţa Hakini pe parcursul a câtorva ani a fost desprinderea mea de ataşamentele lumii materiale. Acest vis memorabil a avut şi un mesaj previzional: după trei luni am primit cu dedicaţie cartea *Întoarcerea la sacru* a maestrului spiritual Carlos Warter, evreu de origine română, de la doamna Alexandra Dogaru, domnia sa fiind traducătoarea şi editoarea acestei cărţi în România.

Un reper din visul meu s-a adeverit, urmând ca mesajul principal să se împlinească la scurgerea valorică a trei unităţi, măsurate în luni sau ani, până la o eliberare deplină.

Primul vis, după vizualizarea celui de-al doilea simbol pe fruntea mea, în vara anului 2003, a fost de tip iniţiatic:

Visul: Mă aflam într-o călătorie şi am rămas peste noapte la un han. Nu aveam somn şi am început să scotocesc prin podul clădirii care era destul de spaţios pentru o clădire de patru, cinci nivele şi cu vreo douăzeci de apartamente. Am dat de un oblon secret şi am trecut dincolo. Înăuntru era lumină blândă, discretă, puţin mai slabă decât lumina zilei însorite. Podul părea compartimentat pentru diferite birouri. Am simţit o uşoară reverberaţie şi mi-am concentrat atenţia pe un reper, care s-a concretizat într-un număr de persoane. Uimirea că ne-am văzut unii cu alţii a făcut să se dematerializeze formele umane. Le-am transmis gânduri de pace şi iubire, armonie şi bună înţelegere şi i-am asigurat că am ajuns aici întâmplător şi nu am intenţii agresive.

Erau forme de oameni ca şi mine, dar materia din care erau făcuţi avea o structură foarte fină, iar corpurile lor erau transparente. M-au lăsat să le admir şi să le cercetez formele şi culorile corpurilor energetice, apoi m-au chemat lângă ei şi mi-au vorbit de lumea lor.

Mi-au dezvăluit nişte secrete, asigurându-mă că pe viitor voi avea acces mai uşor la lumea lor. Liderul lor era o femeie nespus de frumoasă, ajunsă la

maturitate, care îmi explica legile care guvernează lumea în care vieţuiesc ei.

Am văzut o femeie, în grupul lor,care avea ceva comun cu mine şi am aflat că este pământeană, venită aici pentru prima dată, cu câteva clipe înaintea mea, care trebuie să fie trimisă la un curs de iniţiere, pentru a putea veni şi a doua oară în lumea lor. M-am retras cu ea, nu înainte ca oamenii aceia să-mi arate un oblon secret prin care pot să intru oricând doresc să-i vizitez.

Ajuns pe pământ, am mers un timp însoţit de femeia pământeană, de care vroiam să mă despart la prima răscruce de drumuri, pentru a-mi continua călătoria singur. Mergând pe jos am dat de o localitate de unde trebuia să luăm autobuzul, nefiind altă posibilitate de a merge mai departe. Nu eram împăcat cu ideea de a călători alături de această femeie şi am lăsat-o în staţie, am intrat pe drumul de centură al localităţii şi am dat de o şosea neasemuit de curată, parcă nefolosită, şi asfaltată pentru o aşezare umană pierdută în imensitatea câmpiei. Şi am pornit singur, la picior, spre o altă destinaţie.

Din iniţierea şi trăirea mea spirituală, am selectat pe anumite teme o sumă de vise semnificative, care confirmă zbuciumul, frământarea şi purificarea sufletului pe calea eliberării de ataşamentele cu care am venit la această încarnare.

CAPITOLUL 2 MOTIVAȚIA VISĂRII

Pentru a şti ce înseamnă visul, trebuie să visăm. Omul în starea de veghe, condus de mentalul raţional încă de la naştere, învaţă să vorbească şi să comunice cu lumea în care a venit, apoi să-şi procure hrană, îmbrăcăminte, înfăptuind perpetuu şi ciclic un ritual de schimbare şi transformare a sa. În relaţie cu amintirea nocturnă, el face paşi succesivi spre altă structură spirituală. Aceasta este viaţa diurnă a omului.

Prin vis trebuie să descoperim şi să modelăm lumea nocturnă a somnului şi inconştientului după sufletul nostru, dar pentru aceasta trebuie să învăţăm a visa, trebuie să făurim un spaţiu lăuntric pentru a ne întâlni cu noi înşine. Noaptea, timpul forţează spiritul la întoarcerea către sămânţa care l-a creat, modificând structura şi nivelul de activitate mentală.

Dezvoltarea şi desfăşurarea puterii omului de a vieţui şi gândi, de a spera şi munci, se naşte din această alternanţă de zi-noapte, de conştient-inconştient, de raţional-intuitiv.

Dar visele sunt o creaţie a minţii noastre. Elementele şi simbolurile cu care plăsmuim şi construim visul provin din lumea noastră personală sau comună, dar din alte lumi,care, printr-o adaptare, le încorporăm în scenariul nostru. Simbolurile sunt reprezentări ale unor calităţi care aparţin întregurilor, dacă au devenit subiectul unei experienţe semnificative. Simbolurile astfel create nu implică şi mintea persoanei simbolizate, sunt creaţii ale minţii noastre şi a nimănui altcuiva.

Prin activitatea visului, factorul creativ al mentalului, dar şi inteligenţa, înfloresc şi oferă şansa recuperării unei percepţii inconştiente în imagini care scapă vederii fizice. Sufletul nostru încearcă să poarte un dialog cu noi înşine prin intuiţie şi semne diurne, pentru a ne sugera un anume drum în viaţă, dar atâta timp cât egoul este atotputernic, sufletului nu-i rămâne decât să aştepte ca acesta să tacă în momentul somnului, pentru a-şi face auzită vocea şi să ne transmită informaţii prin simboluri şi imagini poetice.

Rolul visului este de a învăţa spiritul cum să îmblânzească şi să îndepărteze de la noi aspectele perturbatoare ale egoului, exteriorizat de cele 12 chakre principale ale omului. Când am deschis izvorul primei chakre, ne dăm seama că ne-am aruncat în şuvoiul unei energii nespus de puternice, că suntem părăsiţi de protectorii noştri şi ne îngrozeşte ideea că am rămas singuri în faţa necunoscutului. Atunci, ori apelăm la protectorii noştri divini să ne închidă

poarta pentru a zăgăzui definitiv această energie şi de a vieţui de azi pe mâine numai cu hrană fizică, ori luăm şuvoiul în piept şi mergem în căutarea celui ce este, şi pare pentru noi, un mister, a dorului de necunoscut şi de libertate, a dorului de întoarcere acasă la Tatăl Ceresc.

Odată ce am ales să deschidem prima poartă pentru îmblânzirea egoului, vom merge mai departe spre a doua şi a treia, şi, cu cât riscul este mai mare, căpătăm libertate, iar puterea şi cunoaşterea se înmulţesc.

Străbaterea celor 12 chakre înseamnă alegoric în creştinism străbaterea celor 12 porţi de pe muntele Golgota şi ajungerea în vârful Căpăţânii, unde această energie descătuşată şi purificată de capriciile egoului este crucificată pentru a se transforma şi renaşte în alta superioară din punct de vedere spiritual.

După trecerea primei porţi, în vis ne întâmpină o energie impersonală pe care o percepem ca pe o femeie goală care ne vorbeşte şi ne ghidează în lumea în care am intrat. Dacă deschidem poarta şi ne speriem de femeia goală, fiind prea pudici, şi o renegăm din prima clipă, chiar din acel moment frica noastră conservatoare va declanşa alt aspect al acestei energii, care va veni din antichakra sub înfăţişarea Dragonului, care ne va forţa să-l încălecăm.

Vai de acela care a refuzat întinderea de mână şi ajutorul femeii binevoitoare de la prima poartă a visării.

În capitolele următoare voi povesti despre experienţa mea fizică, mistică şi mentală, trăită prin trecerea acestei energii prin cele 12 chakre-porţi şi purificarea, apoi crucificarea ei în ultima staţie, numită Poarta Luminii.

Visul următor este edificator (sfârşitul visului). Am ajuns în vârful muntelui, fără să obosesc prea tare şi am dat de un altar cioplit în piatră, simplu şi plăcut. M-am oprit şi am aruncat o privire peste tot ţinutul. Apoi m-am spălat pe mâini şi pe faţă şi m-am aşezat pe lespedea de piatră, ce părea un fel de prag în faţa cişmelei şi m-am relaxat câteva clipe.

O vibraţie înaltă mi-a încălzit inima şi sufletul şi de emoţie mi-au dat lacrimile. Dar nu am aşteptat prea mult, fiindcă femeia aceea misterioasă pe care o iubeam îmi sugeră să merg mai departe, spre locul unde, încă din staţia autobuzului, hotărâsem să ajungem. Eram îngrijorat fiindcă evita să-mi spună cum o cheamă. Dincolo de altarul de piatră, am zărit clădirea vamală. Când am ajuns acolo, mi-au cerut actul de identitate, iar după ce am fost verificat, vameşii m-au salutat şi m-au îndemnat să trec prin poarta vămii.

Am rugat-o pe femeia care mă însoţea să-mi arate actele ei, dar ea mi-a spus să merg mai departe, deoarece dincolo de poartă voi fi întâmpinat de altă energie, pe care o voi îndrăgi şi mai mult. Vameşii mi-au adus la cunoştinţă că timpul meu de aici se termină şi este imperativ să trec dincolo.

Am luat hotărârea de a merge singur mai departe; mi-am dat seama că mă eliberez treptat de ataşamentul şi recunoştinţa faţă de această femeie-energie, fără să fiu conştient să-i pot mulţumi în acel moment pentru călăuzirea ei. Am privit înainte unde mai erau câţiva paşi de făcut până în vârful de unde izvora o lumină incendiară.

Cu fiecare pas intram în lumină şi aveam conştiinţa că mă voi contopi şi topi în masa soarelui din vârful muntelui. Eram încă îndrăgostit de femeia-energie care m-a călăuzit până aici şi ezitam, ajuns dincolo, să mă desprind definitiv de ea. Însă, în ultima clipă, am avut curajul să decid să fac restul paşilor până la Poarta Luminii şi să trec în altă etapă, superioară, în evoluţia sufletului meu.

2.1. Femeia, simbolul energiei visului

După trecerea primei porţi în vis, ne întâmpină o energie pe care o percepem ca pe o femeie goală şi deosebit de frumoasă, neexistând echivalent în viaţa de zi, care ne vorbeşte şi ne ghidează în lumea în care am intrat.

Ea ne învaţă cum să rezolvăm problemele împotmolite în blocaje create de agresivitatea personalităţii noastre raţionale şi conservatoare.

Ne conduce în locul unde trebuie să ne concentrăm atenţia diurnă pentru a reevalua atitudinea noastră, ne ia de mână sau ne îmbrăţişează, conducându-ne cu calm şi iubire peste un spaţiu plin de capcane care scapă percepţiei noastre diurne. Ne dă în primire altei femei şi mai frumoase, care este purtătoarea unei responsabilităţi mai mari faţă de noi, dacă am reuşit să acceptăm cu blândeţe şi firească iubire şi detaşare tot ce este de la Dumnezeu.

Aici visătorul este condus de o energie care îl caracterizează, şi pentru că a învins capcanele lumii în care a intrat, este predat altei energii, mai puternice, pentru a-l conduce la limanul misiunii sale.

Visul 1: Am intrat într-un bazin imens cu apă curată care avea în întinderea lui culoarea jadului sau smaraldului nepătat. Ne cufundam în el până la umeri, avea malurile zidite şi curate.

Am pornit să ajung la celălalt mal, care se ascundea în reverberaţia vaporilor de apă ridicaţi de căldura soarelui şi eram însoţit de o femeie foarte frumoasă. Era veselă, prietenoasă şi iubitoare cu mine. Ne hârjoneam şi ne ţineam de mână. În bazin mai erau perechi sau grupuri de înotători ca noi, dar niciuna din femeile lor nu era frumoasă ca a mea. Înotam şi eram prins în hârjoana dragostei. Pe la mijlocul bazinului, am simţit filajul unui grup de bărbaţi atletici, care nu au întârziat să atace.

Liderul lor a vrut să mă despartă de femeia mea. Încă doi, trei bărbaţi

m-au prins cu braţele lor atletice şi convulsiv, încercau să mă rupă în bucăţi. La început m-au dominat, dar am pus, încet şi sigur, stăpânire pe ei şi cu jovialitate sportivă, le-am impus voinţa mea.

Au acceptat înfrângerea, iar lupta dintre noi au luat-o drept o joacă prietenească, o competiţie sportivă, după care ne-am despărţit. Femeia m-a luat din nou în primire şi ne-am îndepărtat de grupul agresiv. Hârjoana a continuat până aproape de malul celălalt, unde m-a întâmpinat şi m-a luat în primire altă femeie, mai frumoasă şi mai luminată decât cea care mă aduse la acel liman. Din clipa când am slăbit strânsoarea mâinii, mi-a spus că trebuie să se întoarcă, pentru că misiunea ei se terminase. În următoarea clipă se dizolvă în apa imensului bazin. Păşeam pe treptele digului de mână cu femeia cea mai frumoasă; înţelegeam că păşesc pe alt tărâm, unde îmi va fi călăuză.

Voi da un exemplu de vis în care energia impersonală înfăţişată în adolescentă, îl ia de mână pe visător şi în mod alegoric îl conduce în miezul problemei personale, aici simbolizată de staţia de autobuz din centrul satului natal. Faptul că visătorul se desparte de această energie şi merge pe jos până la casa părintească, creează alegoria înţelegerii problemei sale şi dorinţa de a şi-o rezolva singur, nu cu ajutorul comunităţii, simbolizată de autobuz.

Povestesc visul în detaliu, pentru a reţine atenţia pe elementele onirice din care provine această energie şi încotro se duce ea.

Visul 2: Mă aflam în centrul satului natal, în staţia de autobuz, unde am sosit de mână cu o adolescentă. După ce mi-a dat câteva sfaturi, a spus că se întoarce, dar m-a asigurat că femeia momentului, de care eu ştiu, va veni în întâmpinarea mea. Am avut înţelegerea să o las să plece şi a fost bucuroasă de alegerea mea. Autobuzul s-a oprit în staţie, însă eu am luat-o pe jos spre casa părintească. Şoseaua se asfalta pe o parte şi am luat într-o sacoşă doi bulgări de bitum. De cum am intrat pe poarta casei, le-am văzut pe mama şi sora mea spălând treptele de la intrarea în casă. M-au întâmpinat zâmbind. Mama era moartă de câţiva ani. Apoi, l-am văzut pe tata lucrând la o masă de tâmplărie, dezbrăcat până la brâu, cum stătea de obicei până toamna târziu.

M-a întâmpinat cu jovialitate şi mici ironii. În casă, în locul fotoliului, am văzut un pătuţ unde dormea un copil de vreo câteva luni, dezbrăcat, sănătos şi rotofei. Am trecut în dormitor, unde era semiîntuneric, ca şi în realitate, un ficus viguros luând aproape toată lumina ferestrei. Am văzut pe noptiera din colţ, un culcuş din care o veveriţă neastâmpărată vroia să-mi capteze atenţia. În podeaua camerei am descoperit două găuri, pe care le-am acoperit cu cei doi bulgări de bitum luaţi de pe şosea.

Analiza visului: Drumul spre casa părintească se asfalta numai pe o

parte, un sens de mers, deci se înlătura disconfortul unei căi anevoioase; cele două femei, mama şi sora, sunt energia personificată din viaţa diurnă, despre care a fost asigurat visătorul că îl va întâmpina.

Alegoria spălării treptelor, spre camera copilului, sugerează două situaţii sau persoane, care îi facilitează sau clarifică modul de acces spre realizarea unui plan viabil, simbolizat de copilul nou născut.

Elementul complementar este veverița, care simbolizează surpriza prin zbenguiala şi nestatornicia ei jucăuşă. Alegoria întâmpinării cu jovialitate de către tatăl său, reprezintă aprobarea fără rezerve a planului, iar astuparea celor două găuri din podeaua camerei, semnifică finalitatea unor demersuri sau acţiuni, ce ţin de acest plan. Alt vis în care energia impersonală, sub înfăţişarea unei femei frumoase care ne întâmpină şi ne ia de mână, când a început călătoria onirică, ne îndrumă spre miezul problemei noastre şi ne învaţă cum să ne adaptăm noilor cerinţe diurne.

Visul 3: Am intrat în curtea unei case. Mi-a răspuns o femeie deosebit de frumoasă şi elegantă, care, pentru a ne cunoaşte, m-a invitat la o plimbare cu maşina ei. Eram fascinat şi prins în mrejele frumuseţii ei discrete şi calme. Era îmbrăcată într-un costum de vară, galben pastelat cu roz şi portocaliu.

Plimbarea m-a relaxat. Întorşi acasă, în salonul de la parter, mi-a dat o pereche de şosete şi pantofi noi, din piele specială, pentru dans. Apoi mi-a întins o cămaşă albă, cusută în motive naţionale.

Când m-a văzut îmbrăcat, s-a apropiat de mine, şi, cu alură de instructoare de dans, m-a invitat să fac primii paşi condus de ea.

M-a învăţat dansul în doi, purtându-mă după o melodie care se auzea discret, diafan. Dansam cu ea şi eram prins în voinţa şi puterea ei. Învăţam să comunic cu ea prin dans şi cu cât mă lăsam purtat, o înţelegeam pe ea, dar şi pe mine însumi. Îmi ziceam în vis, că această femeie simbolizează credinţa mea în Dumnezeu, iar dansul, dăruirea rugăciunii mele.

Înainte de a mă trezi definitiv, am găsit cheia mesajului din vis: şosetele albe şi pantofii noi simbolizează purificarea legăturilor pământeşti şi înlesnirea rugăciunii. Un vis asemănător avut în aceeaşi perioadă când pregăteam lucrarea de faţă.

Visul 4: Am fost invitat de coregrafa din visul precedent, să particip la un curs avansat de dans. Am venit în ziua planificată şi am intrat în sală. Eram douăsprezece persoane prezente la iniţiere. Pe maestra de dans nu o vedeam, dar îi simţeam prezenţa printre noi.

Ne-am încălţat cu pantofi speciali, cu talpă groasă din piele. Eu m-am desprins din cerc şi mă manifestam de unul singur, cu mâinile la ceafă şi

spinarea dreaptă, ducând picioarele mai în față. Era un dans ritualic, dar ritmic, apăsat şi temperamental până la frenezie, care mă transpunea.

Percepeam discret gândurile maestrei de dans şi cu coada ochilor încercam să-i surprind chipul luminat şi frumos printre noi, dar îmi vedeam numai picioarele, care au învățat să prindă ritmul şi să intre în vibrația înaltă a inițierii. La trezire, am avut senzația că pot conta pe bagajul de cunoştințe acumulate prin învățare şi lecturare şi-l voi fructifica în mod personal în timpul lucrului mintal.

2.2. Recapitularea trecutului

Recapitularea trecutului se face prin vise desfăşurate de la o noapte la alta, pe perioade sau stadii întinse ale vieții, care puse cap la cap într-un moment de iluminare, pot să povestească alegoric trecutul din prezenta viață sau din alte încarnări. Destul de rar se întâmplă prin vise integrale, de o singură noapte, şi de obicei sunt beneficiare numai persoanele cu o minte predominant intuitivă.

Simbolurile principale ale acestor vise sunt: gara din care a început călătoria, gara de sosire, stația intermediară, energia în cele trei stadii de copilă, femeie şi bătrână care însoțesc pe cel ce visează, dar şi simbolul celor trei energii masculine: de copil, adolescent şi adult. De asemenea, bagajele care sunt luate cu noi, lăsate ori uitate prin gări, sunt elemente onirice importante, care simbolizează ataşamentele personalității noastre.

Visul poate introduce elemente şi simboluri nuanțate, cum ar fi relieful, forma şi expresia acestuia, de la o persoană care visează la alta.

Recapitularea trecutului are rolul de a atrage atenția asupra drumului parcurs de la un anumit jalon sau vârstă până în prezent, de a reevalua cauzele blocajelor nerezolvate, pentru a limpezi şi pune totul în ordine.

Pentru dizolvarea unui blocaj, e de preferat să acordăm mai mult timp, decât să ne hazardăm trecând peste acest stadiu într-o clipă, aspect care ne va urmări şi chinui apoi toată viața aceasta şi poate multe altele din viitor.

Alteori, visul recapitulativ este atât de expresiv încât putem obține informații alegorice chiar despre trecerea noastră prin mai multe vieți deodată, dar acest vis e puțin probabil să se poată verifica şi raporta în mod plauzibil la realitatea autentificată.

a) Recapitularea trecutului, printr-un vis integral de o noapte.

Visul: Am început călătoria cu autobuzul dintr-o gară mică, împreună cu un grup restrâns de pasageri. Scara vagonului era înaltă şi ne ajutam unul pe celălalt. După mine a urcat o femeie tânără şi frumoasă, care mi-a reproşat

aprig pentru că am ajutat să se urce odată cu noi pe o femeie în vârstă şi îmbrăcată în negru. Lângă mine se afla un adolescent care îmi spunea din când în când unde ne aflăm pe traseu. Afară era întuneric şi zăream luminile localităţilor care apăreau şi rămâneau apoi în urmă. Într-o staţie a urcat o tânără cu un copil mic în braţe, apoi vagonul îşi urmă drumul.

Am ajuns într-o gară mare şi au coborât toţi din jurul meu, unul câte unul, şi după câteva clipe mi-am dat seama că am rămas singur, aşteptând să mă lămuresc. Am coborât în gară, am trecut printr-o poartă deschisă şi am dat de un peron mai larg, unde se vedea capătul de linie al trenului cu care sosisem. Eram încurcat şi vroiam să mă lămuresc încotro să o iau.

Am văzut un panou indicator pe care era scris *West Incomunication*, pe al doilea scria aceleaşi cuvinte, iar pe al treilea am văzut numai cifrele *9.50*, dar şi numele unei destinaţii pe care nu l-am desluşit din cauza derutei provocate de vocea din difuzor, care anunţa pe călătorii interesaţi de acest traseu, că mai sunt zece minute până la plecarea trenului.

Eram agitat că se scurge timpul şi nu sunt încă hotărât să risc să mă urc, la nimereală, în acest tren sau nu.

Visul a fost o recapitulare simbolică a acestei vieţi, de la un reper la altul. Simbolurile visului sunt: micul grup de oameni şi gara obscură, care reprezintă lumea şi suma posibilităţilor pe care le-am avut în viaţă, femeia tânără şi frumoasă şi cea în vârstă simbolizează una prezentul şi cealaltă trecutul. Reacţia femeii tinere la ajutorul dat femeii mai în vârstă la urcarea în tren, scoate în evidenţă neputinţa omului de a se debarasa de trecut.

Adolescentul, care, din când în când, informa personajul principal din vis, despre traseu, poate fi mintea intuitivă a visătorului; tânăra mamă cu copil mic în braţe, care s-a urcat în tren pe traseu, este alegoria viitorului, a unui proiect început.

Gara mare, cu multe sosiri şi plecări, simbolizează înseamnă pauza ori răstimpul şi locul în care se vor face multe schimbări majore, dacă va decide să fructifice şansa liberului arbitru sugerată de vocea din difuzor, ori să mai stea o unitate de timp specificată de orarul trenului, sau mult şi bine, irosind şansa vieţii lui.

Un exemplu de vis recapitulativ se regăseşte şi în subcapitolul *Revenirea acasă la Tatăl Ceresc.*

b) Recapitularea trecutului privind mai multe reîncarnări pe pământ.

Visul: Călătoream cu trenul, împreună cu şeful meu. Înainte de a

coborî, conductorul ne-a informat despre întinderea unui pustiu în faţa noastră şi că fiecare se descurcă după puterile lui. Şi cine îşi va asuma responsabilitatea de a-l traversa, va întâlni cimitire cu victime ale cutezării.

Am găsit un autoturism abandonat, l-am pus în funcţiune şi ne-am continuat drumul. O căldură uscată şi un nisip mişcător ne sufoca până la epuizare. Am dat de primele morminte, grupate într-un mic cimitir. Spre uimirea mea, la fiecare mormânt ardea câte o lumânare. În noapte lumina lor forma câte un halo, ce sugera sfinţenie.

Am făcut popas. Am trecut printre morminte şi m-am oprit lângă o cruce. Mi-a atras atenţia fantoma unei femei tinere şi frumoase. Mă uitam uimit cum dispare în pământ. M-am aplecat şi am citit numele de pe cruce şi spre uluirea mea am văzut că era al meu, din alt timp.

M-am întors la maşină şi am traversat pustiul, de am ajuns la o vastă întindere de apă, care părea până la urmă un lac de acumulare. Aşa mi s-a părut la început, căci mi-am dat seama că e o pustă inundată, în a cărei apă mă cufundam până la umeri. Înaintam la pas cu şeful meu, iar pe fundul albiei, picioarele călcau pe iarbă verde.

Am întâlnit o aşezare. La intrarea în localitate am văzut câteva stele funerare. Se observa trecerea timpului peste ele, deoarece nu se mai distingea scrisul. Şeful meu nu a fost surprins când a văzut că un bust semăna cu el.

Am intrat pe prima uliţă din localitate şi am dat de un alai de oameni îmbrăcaţi în haine de sărbătoare.

Veneau bucuroşi şi fericiţi în întâmpinarea noastră, să ne spună că o familie de bătrâni are un copil, ca un înger, după o viaţă de aşteptare.

Persoana care a avut acest vis, a făcut cunoştinţă în mod alegoric şi metaforic cu ultimele sale încarnări şi cu planul prezentei vieţi, simbolizat de copilul nou născut.

Alegoria energiei manifestate în cele trei stări ale ei, care animă fiinţa umană, se regăseşte în trinitatea simbolului: femeie tânără, bătrână şi nou născutul înger. Elementele şi simbolurile care apar mai des în visele recapitulative sunt: femeia în cele trei stadii biologice, ce sugerează felul energiei care ne însoţeşte pentru a ne arăta locul şi natura blocajului, şi copii mici, puberi sau adolescenţi, care sunt interfaţa egoului, sufletului ori a minţii noastre intuitive; aceste simboluri ne împing mental înainte pentru a ne mişca în mod cert pe drumul transformării personalităţii noastre.

2.3. Spălarea în fluviul universal

Visele care poartă mesajul purificării şi vindecării fiziologice şi

spirituale folosesc alegoria spălării pe mâini, pe față, pe picioare, pe coloana vertebrală, dar şi a coborârii în fântână pentru a o curăța şi a da drumul izvorului să curgă. De asemenea apare alegoria mersului desculț după spălare, apoi a elementelor purificării: şosete albe, pantofi noi, pantofi de dans. De obicei spălarea se face la un robinet, cişmea sau duş, ceea ce sugerează puterea fluxului energetic universal la care putem accede pentru a ne purifica.

Alegoria spălării picioarelor sugerează îndepărtarea ataşamentelor grosiere ce țin de materialitate. După spălare, mersul este continuat desculț, însoțit de o stare de lejeritate şi uşurare. Alteori se încalță şosete albe sau de bumbac, pantofi noi sau de dans, atunci când suntem într-o etapă evolutivă a stării de sănătate spirituală.

Schimbarea încălțămintei uzate, vechi cu alta nouă, cea greoaie cu alta uşoară, înseamnă trecerea de la un ataşament grosier la altul spiritual, dar înseamnă în aceeaşi măsură şi purificarea câmpului energetic în urma rugăciunii către Dumnezeu sau a unei tehnici, ori proceduri de vindecare.

a) Purificarea chakrelor şi a canalului sushumna în câmpul cauzal:

Visul: Spălam vagoanele unui tren personal foarte murdar, la început aruncam apă cu găleata, apoi am folosit furtunul racordat la o sursă puternică de apă, pentru a îndepărta mizeria de culoare. Oamenii păşeau nepăsători şi chiar îmi reproşau atitudinea şi strădania mea, că alții au obligația aceasta.

Trenul a devenit curat şi funcțional şi imediat şeful de gară l-a tras la prima linie pentru a îmbarca pasagerii. Trenul simbolizează coloana vertebrală, cu canalul energetic sushumna, iar vagoanele – chakrele. Alegoria folosirii găleții cu apă la spălarea trenului, sugerează puțină energie obținută printr-o rugăciune slabă, nestatornică, iar folosirea furtunului racordat la o sursă de presiune, înseamnă multă energie degajată printr-o rugăciune transpusă şi continuă în Dumnezeu.

b) Îndepărtarea ataşamentelor grosiere:

Visul: Am intrat în curtea tatălui meu, unde m-au întâmpinat două gospodine. Una dintre ele m-a dezbrăcat şi mi-a luat hainele, cealaltă m-a luat de mână şi m-a dus la un robinet, ca să mă spele pe picioare.

Mi-a sugerat să o fac cu grijă, fiindcă a scăzut presiunea în conducta de apă. Aveam picioarele rănite din cauza drumului lung şi greu. Ciorapii mi-i scotea cu mici bucăți de piele şi carne cangrenată. Mă simțeam atât de bine în prezența femeii care mă spăla, încât am început să-i povestesc despre drumul parcurs până aici. După ce m-am primenit, m-am dus la tatăl meu.

Un element complementar care apare în acest vis, este alegoria

presiunii mici în conducta de apă, care înseamnă că are puțină energie universală, dar şi slabă credință în Dumnezeu. După ce am intrat în somn, în timpul meditației rugăciunii, am avut un vis în care:

c) S*pălarea obrazului duce la curățirea şi înfrumusețarea aurei capului:*

Visul: Mă spălam pe față la un robinet. În timp ce-mi scuturam mâinile de apă, mi-am văzut aura capului de culoare verde-albastră curată, de un senin infinit, în care sclipeau sute de boabe de cristal alb. Aura nu era rotundă sau ovală, ci îngustă în zona gâtului şi largă în dreptul obrazului. Deasupra capului căpăta forma de pâlnie sau coroană arboricolă.

În visele despre spălare, purificare şi vindecare se lucrează de fapt cu simboluri în Cauză, inconştient, prin implicarea minții intuitive, ori conştient, prin reevaluarea visului şi modificarea dinamicii elementelor perturbatoare sau în stare de trezie, când se creează în mod imaginativ şi recapitulativ visul, după voința noastră.

Pe fondul scăderii vitalității, s-a produs un vis simbolic de diagnostic şi alertă, după care am intervenit conştient în vis, cât şi în stare de trezie, până s-a rezolvat blocajul energetic.

d) Vis simbolic de diagnostic şi alertă:

Visul: Am coborât într-o fântână trainică şi curată pentru a cerceta cauza scăderii debitului apei izvorâte. Fundul fântânii era bine zidit şi un capac gros de ciment acoperea izvorul. Stratul de apă era adânc de câțiva centimetri şi foloseam o ceaşcă pentru a umple găleata.

În plan real, sufeream tranzitoriu de o insuficiență circulatorie periferică. Am intrat, conştient, în vis, câteva nopți la rând, modificând numai elementul care simboliza obstrucția, blocajul. Am înlăturat capacul de pe izvorul fântânii şi jetul puternic de apă crea turbulență în noul vis, ceea ce în plan fizic organismul era supus unui tremur şi zgâlțâit puternic, dar nedureros, până la revenirea la starea de normalitate a circulației sanguine.

e) Lucrul în câmpul cauzal. Îndepărtarea energiei reziduale şi refacerea legăturilor spiritualizate, pure.

Visul: Mohorât şi obosit am început plimbarea pe strada ce duce de la spital spre stadion şi cetate. Era cel mai frecventat traseu de promenadă din oraş, pentru că avea trotuarele largi, despărțite în două de straturi de flori mereu proaspete, castani şi tei pe margine. În vis am pornit pe trotuarul din stâng şi duceam în mână o găleată cu apă reziduală, iar când am ajuns în dreptul cimitirului ostaşilor sovietici, vizavi de biserică, am aruncat-o peste gard. Am scuturat-o de ultimele picături şi m-am întors, prin intersecție, pe cealaltă parte

a străzii, către casă. Mă simțeam eliberat de o povară fizică şi relaxat psihic.

În întâmpinarea mea venea un bătrân zvelt la trup şi luminat la față, însoțit de un câine alb ciobănesc. La câțiva paşi de ei, mi-am dat seama că plutesc la o palmă deasupra trotuarului. Câinele era prietenos şi sărea în sus să-mi atingă mâinile. Am râs. A fost o întâlnire a cărei căldură afectivă încă se mai păstra în mine şi mă făcea să zbor de fericire.

Învârteam prin aer găleata goală şi mă îndreptam spre casă cuprins de o stare de beatitudine, vecină cu fericirea.

Manipularea propriei energii în vis, înseamnă în mod alegoric, dar şi efectiv, că se lucrează cu energia câmpului cauzal. Orice remediere pentru normalizarea dinamicii energiei în câmpul cauzal, se va răsfrânge în mod favorabil asupra câmpurilor inferioare, aducând modificări care favorizează vindecarea fiziologică.

Pentru a opera în Cauză, se lucrează cu simboluri. În acest vis simbolurile sunt: *traseul,* este calea spre eliberare; *găleata* este corpul fizic; *apa reziduală* face referire la complexele psihice stagnante, moarte; *cimitirul* este locul unde sunt îngropate energiile moarte.

Alegoria aruncării apei murdare din găleată în cimitir, sugerează debarasarea şi eliberarea de energiile reziduale, iar alegoria trecerii pe celălalt trotuar al străzii de promenadă şi întoarcerea spre casă, înseamnă schimbarea stării fizice şi psihice, de la mersul anevoios la levitație, de la mohoreală la beatitudine. Bătrânul şi câinele întâlniți după purificare, pe drumul de întoarcere, simbolizează întâlnirea cu semeni la care ne putem raporta, pentru că ne-am salutat amical şi fericit.

Alegoria întregului vis este eliberarea de complexele psihice stagnante, reziduale şi trecerea la o stare de elevare spirituală , confirmată de salutul amical cu bătrânul şi plutirea deasupra trotuarului, sugerează chiar regăsirea sau redobândirea identității proprii.

2.4. Confruntarea cu forțele întunecate

În visele noastre, în afara entităților benefice şi călăuzitoare, apar şi alte ființe care împrumută chipul ghizilor şi învățătorilor, a rudelor sau persoanelor dragi, care ne solicită atenția.

Ființele visate şi regăsite în lumea interioară a conştiinței noastre, sunt creații ale mentalului, resturi de energie distructivă, ori aspecte trecute sau prezente ale caracterului nostru. Ființele întâlnite în percepția noastră externă, în vis sunt ființe impersonale, cu conştiință umană, venite din alte lumi, în

căutare de energie.

a) Confruntarea cu energia reziduală a conştiinţei, cât şi cu o fiinţă impersonală, venită din altă lume pentru a se hrăni cu energie proaspătă.

Iată contextul în care s-a produs atacul energetic din vis: îmi murise un unchi şi aflasem de înmormântarea lui după câteva săptămâni. Unchiul, deşi ajunsese la aproape nouăzeci de ani, încă mai muncea, iar ultima dată când ne-am întâlnit, am stat mult de vorbă, depănând amintiri plăcute. M-am dus la cimitir, dar la mormintele familiei lui nu era pământ proaspăt.

Am traversat cimitirul în lung, pentru a descoperi noul mormânt. Am dat de crucea unchiului meu, unde am aprins o lumânare şi am spus o rugăciune pentru pacea sufletului celui decedat. Am stat lângă mormânt până ce lumânarea a ars în întregime. Tot timpul cât am stat în cimitir am simţit un disconfort care era să-mi provoace o stare de panică.

Visul: Traversam o mică necropolă cu case aliniate de-a lungul unei alei principale. Casele erau sub formă de containere mari, ca acelea folosite în transportul mărfurilor, cu unul sau două nivele. Etajul era sub formă de mansardă înghesuită, cu un mic balconaş sau cerdac, în faţa căruia se vedea o fotografie bust, în mărime naturală, ori câte o statuie simplă sau cu mai multe elemente de decor, reprezentându-i pe membrii familiei, statui cu îngeri de piatră sau marmură şi flori imortalizate în stucatura pereţilor.

La etaj, pe prispa mică, se prezenta momente şi scene din viaţa personală sau familială a acelei case. Am văzut şi statui cu femei frumoase puse în pragul casei. Viaţa micii localităţi părea împietrită, oprită în timp, însă când mă uitam mai atent, observam că personajele îşi mişcă ochii şi buzele, abia imperceptibil. Atunci le-am spus:

– Nu vă temeţi, aceasta e lumea voastră, eu doar trec pe aici şi vă îndemn să nu vă intimidaţi din cauza mea.

Deodată a început mişcarea şi forfota. Bărbaţi şi femei, cu copiii lor, cu îngeri şi flori, au ieşit din chipul împietrit al statuilor. Am încetinit paşii şi ascultam povestea fiecăruia, observând pe chipul lor bucuria şi uimirea pentru că li s-a îngăduit să se trezească pentru o clipă la viaţă.

Rămâneau în urmă şi vitalitatea lor se retrăgea în chipul de piatră sau carton. Se retrăgeau după obloane, consolaţi că au comunicat, chiar şi pentru câteva clipe, cu cineva din lumea din care au plecat cândva. Unde erau mai mulţi la o casă, eram chemat să-i ajut să se înghesuie la loc şi să le pun lacătul pe dinafară. O persoană a refuzat să se mai întoarcă la locul ei şi s-a ascuns printre case. A făcut un ocol şi mi-a ieşit în întâmpinare ca să mă înfrunte şi pentru a se elibera definitiv, dar în urma mea venea moartea, întruchipată într-o

babă scheletică şi îmbrăcată într-o hlamidă neagră. Când fugarul s-a apropiat, l-am îmbrâncit şi a nimerit în braţele morţii, care l-a dus unde îi era locul.

Am ieşit pe aleea principală, de unde am zărit pe alocuri, pe la ferestrele mici, chipuri uimite de îndrăzneala fugarului. Ajuns la marginea necropolei, am zărit cum venea, ca un tăvălug spre mine, un nor mic de culoarea păcurei, din care a ieşit o arătare cu înfăţişarea unui câine negru şi fioros. Am fost prins cu dinţii numai haina din spate, dar, spre spaima mea, avea putere să mă tragă înapoi.

S-a declanşat un flux năprasnic şi sinistru care mă aspira ca o ventuză uriaşă. M-am trântit la pământ şi mi-am înfipt degetele în ţărână, pentru a mă târî încă o palmă spre hotarul care despărţea cele două lumi.

Cu o mână mă luptam să mă smulg din botul câinelui, iar cu cealaltă mă agăţam ca să mă trag peste hotar. Fluxul a cedat odată cu îndepărtarea câinelui de pe spatele meu. M-am rostogolit, în câteva palme, în lumea mea. M-am trezit gemând de durere.

A fost un vis despre ceea ce s-a întâmplat, în plan subtil, la percepţia de disconfort şi panică trăită în cimitir. Necropola cu case tip container, statuile, fotografiile decedaţilor, simbolizează cimitirul cu mormintele.

Elementul surpriză a fost spiritul trezit, care refuza să se mai întoarcă în lumea sa, ci să hălăduiască, strigoi. Acest spirit rebel simbolizează energia reziduală eliberată în urma decesului, dar şi un aspect al lumii noastre interioare, care continuă să ne tulbure.

Fiinţa impersonală apare din alte lumi şi atacă în vis pentru a acapara energia umană, în acest vis, sub forma unui nor negru şi apoi ca un câine negru, fioros. După două zile, m-am confruntat şi în plan fizic cu această fiinţă, când din senin mi s-a declanşat o stare de panică şi groază. M-am concentrat câteva secunde şi am văzut cum se apropia de mine, în casă, dinspre direcţia cimitirului, o pată neagră, fără o formă anume, dar de un oval neregulat, cam de mărimea unui om şi nu am mai luat ochii de pe ea, urmărindu-i deplasarea.

Prin voinţă nu am gândit şi zis nimic, ci am fixat-o cu privirea, urmărindu-i reacţia ei faţă de mine; astfel m-am întărit, mi-am adus sub comanda voinţei mele toate funcţiile mele vitale, m-am stăpânit ca să o pot domina. Prima fază a confruntării directe s-a terminat în favoarea mea, şocul impactului direct a fost recepţionat de ochi şi difuzat în creier, cu efecte secundare devastatoare cu puţin mai târziu, când m-am relaxat în aparenţă, după ce am rămas singur. Glanda hipofiză, centru de comandă pentru celorlalte glande endocrine răspunzătoare de funcţiile vitale ale organismului, fiind perturbată, a declanşat o diureză năprasnică, ca în cazul diabetului insipid. În

mai puțin de două ore am urinat vreo 15-18 litri de lichid.

La început m-au sâcâit mici cârcei şi crampe musculare, după care s-a instalat o tetanie generalizată, şi , din clipă în clipă, exista riscul înțepenirii definitive. Părea că cineva, mai puternic decât mine, mă întinde şi mă stoarce cu o forță de neînchipuit. Trupul mi-a înțepenit, iar cârceii înaintau spre mușchii pieptului şi inimii. În acel moment am forțat brațul şi mi-am dat o lovitură cu palma în piept, ordonându-i inimii să asculte şi să lucreze numai la comanda mea. A urmat un moment de încleştare: care pe care, eu sau acea forță nevăzută care vroia să mă domine.

Am rămas câteva clipe încleştat în crampe şi cârcei, dar durerea a început să slăbească şi simțeam cum sângele lua în stăpânire țesuturile înghețate şi înțepenite. Mă încălzeam. Inima m-a ascultat şi a continuat să bată normal, iar tetania a dispărut. Atacatorul din vis a apărut, în percepția mea, cu propria-i înfățişare, fără a mai lua chipul persoanelor dragi din rândul rudelor, prietenilor sau a iubitei care ne-a îndurerat, părăsindu-ne. Ne dăm seama că suntem păcăliți. Putem plăti chiar cu viața, dacă ne îmbrățişăm sau sărutăm pasional cu aceste ființe străine de lumea pământeană.

Am observat că apar la solstiții sau echinocții, când atacă în fiecare seară până capătă energia necesară. De obicei, atacul lor are loc atunci când chakrele sunt deschise şi nesigilate, în special la cele inferioare, unde energia este de natură grosieră. Oricât de puternic şi evoluat spiritual ar fi omul agresat, întotdeauna confruntarea cu o asemenea ființă îi poate fi fatală. Avantajul acestuia este însă că-şi dă seama imediat că a fost atacat şi devitalizat de energia sa şi imediat ia măsuri de refacere a ei.

b) Ființele întunecate atacă în vis când chakrele nu sunt asigurate:

Visul: Eram singur pe stradă şi am fost atacat pe rând de mai multe haite de câini scheletici, părând mai degrabă vulpi-lupi cu blana de un gri murdar, dar şi de cârduri de păsări mari, palmipede, arătând ca nişte curci albe, de un alb spre gri murdar. Mă învăluiau în cerc şi mă atacat pe rând, câte una. Le simțeam prezența agresivă cu iminența muşcăturii, însă le loveam cu o bâta, încât le zdrobeam în bucăți.

M-am trezit din somn. La adormire, agresiunea a continuat. Se repezeau să-mi rupă carnea de pe picioare, dar loveam agresorii în ultimul moment.

Luau alții locul celor spulberați de apărarea mea. Am gândit în vis că am chakrele deschise şi neasigurate, deoarece sunt atacat în acest loc. Le-am închis mintal şi deodată, din drumul meu au dispărut toți agresorii. Mersul meu în vis a devenit tihnit şi plin de siguranță.

c) Ființele impersonale din alte lumi apar sub chipul persoanelor

dragi: **Visul:** Planam în zbor, la câțiva zeci de metri deasupra unui fluviu şi mă uitam la oamenii care îşi strângeau lucrurile de pe plaja îngustă şi se întorceau la casele lor. Ici şi acolo se mai zărea câte un întârziat. Era spre asfințit. Apa fluviului a început să se tulbure şi din adânc, odată cu tulbureala ieşeau la suprafață păsări scheletice, mari şi negre, cu o deschidere a aripilor de vreo doi metri. Câte una se îndrepta să atace oamenii rămaşi pe plajă.

Am intimidat o astfel de arătare, lovind-o năprasnic ca un berbec, cu pumnii. A căzut în apă, înfrântă. Am simțit durerea impactului, dar nu m-am clătinat din zbor, lucru care mi-a dat puterea de a ataca altă pasăre. Între timp, celelalte au dispărut. Am apucat să văd cum o pasăre s-a aciuat după o clădire. Am zărit, retrasă după un zid fals, o femeie care semăna aproape perfect cu o prietenă din adolescență, de care fusesem foarte îndrăgostit. Femeia era aşezată într-un balansoar şi aştepta să fie legănată de cineva. Am studiat-o dintr-o privire şi am sesizat că trupul şi înfățişarea erau mature, părând să fie de o vârstă cu mine. Culoarea tenului ei şi lumina emanată de corp era de un portocaliu pal, care absorbea şi moleşea. Am strâns-o în brațe, dar cu o oarecare stinghereală. A vrut să mă sărute şi a încercat să mă convingă că e momentul să ne căsătorim.

I-am spus că nu trăiesc din amintiri şi că în prezent am altă obligație care mă absoarbe cu totul. I-am dat drumul din brațe, m-a rugat apoi să-i fac vânt balansoarului, dar am refuzat, dându-mi seama că ceva nu este în regulă, că această femeie este un fals, că ea nu-i prietena mea din adolescență.

M-am trezit cu gândul că ori de câte ori o visez, a doua zi trebuie să am probleme de sănătate, de imagine sau vreun blocaj de comunicare cu lumea mea. Pentru siguranța noastră, este bine să ținem la distanță rudele şi persoanele dragi dispărute, ba chiar şi pe cele din viață, să nu le chemăm prea des şi mai ales emoțional în inimile şi mentalul nostru. Dacă le iubim cu aceeaşi ardoare şi durere, vom crea canale energetice către acestea, luate până la urmă în stăpânire de ființele impersonale, mai abile şi mai puternice. Vin să ne dea îmbrățişarea şi sărutul mortal prin care ne deposedează de energia noastră, specific umană.

În confruntarea directă ne dăm seama, la început destul de greu, ca un fel de senzație că ceva nu este în regulă, apoi, din ce în ce mai conştient, că sunt false, rapace şi că ne secătuieşte de energia noastră.

Cu altă ocazie, am constatat că ființele impersonale venite din alte lumi, vin să ne provoace trăiri ale minții inferioare, raționale, trăiri pasionale, pentru a se hrăni cu energia acestora, fiindcă sunt trăiri de iubire fizică şi de ură, de răzbunare, care devin consumatoare de energie vitală, oferind pentru aceste

ființe o sursă indispensabilă de hrană. Pentru a ieşi din impas, mi-am propus autocontrolul mentalului şi m-am conformat învățăturii creştin ortodoxe. Puterea lor asupra mea a slăbit treptat şi m-au lăsat în pace. Am înțeles că nu le place energia pură, creată de trăirile spiritualizate, ci numai energia reziduală a minții raționale, inferioare.

În cazul în care ne dăm seama că suntem atacați în vis de astfel de ființe, este obligatoriu să ne acoperim găurile negre cu lumină solară sau spiritualizată, prin rugăciune şi respectarea legilor divine, prin meditație, pentru remedierea dinamicii chakrelor.

Dacă nu am luat măsuri imediat, ne va cuprinde o stare de obnubilare şi neputință. Va dispare orice licăr de voință proprie, ceea ce cauzează boli fiziologice care necesită multă răbdare şi profesionalism, dar şi timp îndelungat pentru diagnostic şi vindecare. În aceste cazuri, bio şi psihoterapeuții cu experiență şi har pot da un diagnostic corect.

Efectul deposedării de energia proprie nu se poate decela la început prin analize medicale, ci mult mai târziu , când s-a produs o uzură a organelor interne şi o pierdere a funcțiilor vitale, irecuperabilă, aproape de exitus, când nu se mai poate face nimic.

Ființele întunecate impersonale sunt în serviciul personal al vrăjitoarelor şi trăiesc într-o simbioză perfectă cu oamenii de un caracter diabolic.

2.5. Strunirea minții raționale

a) Strunirea gândurilor pătimaşe

Mintea omului cuprinde informații, experiențe personale acumulate printr-o riguroasă selecție. Acest bagaj de cunoştințe creează gânduri şi capricii, care schimbă în permanență caracterul omului. Bruiajul minții produs de un ego prea puternic, duce la conflicte interioare cu efecte pe plan fizic şi spiritual. Când se întrezăreşte influența propriului ego, se încearcă cu sentimentul inimii, iubirea, care este mai aproape de suflet, să găsească un mod de a face pace între minte şi suflet, prin temperarea, stăpânirea şi anihilarea pornirilor nocive ale minții raționale.

Întotdeauna apare aici dualitatea simbolului care sugerează ideea de minte rațională şi minte intuitivă. Elementele visării sunt preluate din viața noastră personală sau comună; ele simbolizează categoric antagonismul dintre cele două minți.

b) Îmblânzirea capriciilor egoului:

Visul: O cireadă de vite păşteau iarbă pe pajişte. Vitele nu erau nici grase, nici slabe. Din motiv că păşunea nu era prea darnică, cel care visa nu le putea stăpâni. Ele încercau mereu să fugă în căutarea unei păşuni mai bogate.

Cu multă străduinţe, le-a adunat în grămadă şi când a văzut că pasc în linişte, a fost tentat să le abandoneze, să fugă el însuşi în lume, eliberându-se.

Din depărtare a văzut cum se împrăştiau, apoi s-a întors în grabă şi le-a adunat la loc. Din nou a fost tentat să-şi caute liniştea în altă parte.

Cireada de vite simbolizează mulţimea de sentimente, gânduri sau ataşamente într-un suflet sărac în calităţi, sugerat de o pajişte puţin darnică.

c) Dualitatea minţii, raţională şi intuitivă este simbolizată de perechi de cuvinte, antonime

Două tinere femei, una de o frumuseţe lascivă şi expresivă, alta cu o frumuseţe interioară care transpune; două maşini, una puternică, vopsită într-o culoare ţipătoare, alta, obişnuită, indispensabilă, folosită la toate treburile gospodăriei.

Visul 1: Aveam o prietenă de o frumuseţe aparte, pusă în evidenţă de o lumină interioară, care degaja discreţie, pace şi simplitate. Am venit acasă cu ea şi am deschis uşa de la dormitor ca să-i pregătesc aşternutul.

În patul meu era deja altă femeie, dar de o frumuseţe deschisă şi expresivă, senzuală şi lascivă. Am ieşit în fugă din casă pentru a mă feri de puternica ei provocare şi atracţie pasională. Am vrut să iau maşina mea, pentru a mă relaxa într-o plimbare, însă în faţa garajului am dat de un autoturism nou şi modern, vopsit în culori ţipătoare.

Am urcat şi am pornit-o, testându-i reacţia la comenzi, şi când am ajuns în strada principală, nu am mai fost tentat să depăşesc viteza cu care mergeam în mod obişnuit cu cealaltă maşină. Autoturismul nou şi performant se simţea ţinut în frâu şi chinuit, nefolosindu-i la maximum puterea motorului său.

Visul 2: Fostul şi actualul şef stăteau de vorbă în mod paşnic. În momentul când m-am apropiat să pot auzi ce discutau ei, fostul şef îi spune celuilalt:

– Uite ce expeditivă este subalterna noastră.

Apoi m-am trezit.

Pentru a decodifica acest vis, trebuie să aflăm ce caracter au avut cei doi şefi care discutau în vis. Fostul şef simbolizează mintea intuitivă a visătorului, pentru că a fost un om bun la suflet şi judeca sau lua o hotărâre după ascultarea vocii inimii şi întotdeauna venea cu o rezolvare impecabilă. Şeful cel nou, un om rapace şi pragmatic, care conduce instituţia după calculul hârtiei sau după informaţiile oportuniştilor, simbolizează mintea raţională, inferioară şi

pasională. Alegoria acestei perechi de caractere face trimitere la dualitatea minții agitate a persoanei care a avut visul. Răspunsul frământării sale a venit prin visul care îi transmitea mesajul că cele două minți au ajuns la un consens, la pace, simbolizată de convorbirea amicală a celor două personaje onirice cu caractere opuse.

d) Pacea interioară se obține după acceptarea şi învățarea unei lecții

Două vise de o noapte, create pentru confirmarea *ajungerii la consens între mintea rațională, diurnă şi mintea intuitivă, nocturnă şi obținerea păcii interioare*, prin înțelegerea şi acceptarea lecției de viață.

Visul 1: Insistam ca fratele meu, mort, să primească un castron de pătlăgele roşii, castraveți şi alte legume, proaspăt culese din grădina mea. A refuzat să primească, motivând că nu are ce face cu atâta mâncare.

Am insistat, zicând că dacă îi va rămâne să-i dea mamei noastre, moartă şi ea. Fratele a luat castronul cu legume. L-am îmbrățişat şi sărutat drept recunoştință. Când i-am dat drumul din brațe, m-am trezit. După câteva clipe am adormit din nou şi am avut :

Visul 2: Mergeam pe o şosea ce despărțea o câmpie ajunsă în stadiul de vegetație al lunii mai, cu ogoare de cereale şi grădini de zarzavat. M-am abătut din drum şi am luat-o spre locul unde aveam ogorul, pentru a-mi satisface dorul de a munci la câmp. Am intrat în grădina împrejmuită şi am aruncat o privire peste toată țarina. În mijlocul ogorului meu, am zărit doi pui de urs hârjonindu-se lângă mama lor.

Ea a simțit aerul schimbat de prezența omului şi s-a ridicat în două picioare, furioasă şi aprigă, căutând cu privirea intrusul care îi tulbura liniştea.

Am luat-o la fugă şi am găsit adăpost în magazie, unde am tras zăvorul şi m-am baricadat. Afară, a început din senin o ploaie bogată, iar oamenii de pe ogor ca să se adăpostească în magazia mea. Nu îndrăzneam să le dau drumul de teama ursoaicei.

Dar oamenii care au intrat până la urmă în magazie şi m-au luat la ciomăgeală erau zilierii conduşi de tatăl meu. La fiecare lovitură de ciomag primită, eu râdeam cu hohote de bucurie şi extaz.

Cu cât eram bătut mai zdravăn, cu atât simțeam că mă însănătoşesc şi mă eliberez de resentimente, apoi, bătăuşii conduşi de tatăl meu m-au luat de mâini şi de picioare şi m-au aruncat afară, în ploaia bogată şi curată de mai.

M-am ridicat, scuturându-mă şi m-am îndreptat spre şoseaua de la care mă abătusem până aici.

Visul a fost creat de mintea intuitivă din elemente ale vieții diurne, specific familiale. Primul vis este construit din simboluri, alegorii şi metafore.

Alegoria vieţii dincolo de moarte, în vis, a fratelui şi a mamei, persoane dragi, înseamnă ataşament de care am beneficiat, apoi dat la o parte, înstrăinat, ori uitat definitiv. Castronul de zarzavat oferit mortului confirmă alegoria renunţării definitive, irevocabile, de bunurile sau rodul muncii de care m-am bucurat şi beneficiat.

Al doilea vis este creat din elemente epice, care se suprapun unei realităţi diurne, dar şi din elemente stilizate, precum alegoria şi simbolul.

Şoseaua principală care tăia câmpia în două simbolizează destinul, iar drumeagul lateral care ducea la grădina de zarzavat face alegorie la o activitate neimportantă, dar care pentru un anume timp a captat atenţia visătorului, derutându-l de la sensul vieţii lui.

Grădina plină de verdeaţă, din luna mai, este un element primar, epic, al naraţiunii visului, care înseamnă momentul de vârf al revărsării energiei în natură, dar şi cel de maximă activitate a visătorului.

Elementul straniu, care duce la decodificarea mesajului oniric, este prezenţa ursoaicei cu pui în grădina de zarzavat. Aspectul simbolizează o trăsătură posesivă a caracterului celui care visează, refuzând în mod agresiv şi brutal de a se debarasa de această posesie.

Alegoria bătăii zdravene, înseamnă obligativitatea învăţării lecţiei de a renunţa şi de a ne îndepărta de ataşamentul luat în posesie de trăsătura agresivă a caracterului uman. Râsul este alegoria acceptării învăţării lecţiei, iar ploaia bogată simbolizează spălarea şi purificarea.

Simbolurile complementare sunt şoseaua şi câmpul împărţit în două, care înseamnă cele două minţi, raţională şi intuitivă, despărţite şi unificate în acelaşi timp de un drum care le traversează şi le aduce la un consens, numit şi pacea interioară.

2.6. Schimbarea locuinţei

Vise pe tema plecării de acasă spre altă locuinţă am avut în urma deschiderii celui de-al Treilea Ochi şi au fost o recapitulare a experienţei a mai multor drumuri mici, pe staţii. Deschiderea Ochiului Spiritual a făcut să adoarmă sau să anihileze cenzura minţii raţionale şi astfel am revăzut traseul plecării mele de aici spre alte ţinuturi de locuit.

Întotdeauna, când se întâmplă ca cel care visează să plece de acasă, să treacă de hotar şi să intre în altă lume, energia care l-a însoţit până acolo va dispărea, ori îl va părăsi pentru ca imediat să fie întâmpinat de un alt tip de energie, de obicei mai puternică şi spiritualizată, care îl va însoţi mai departe.

Energia care ne însoţeşte în călătoriile din vis apare sub chipul unei

femei, iar dacă ne este favorabilă, această femeie este deosebit de frumoasă.

Aceste vise mai au rolul de a revela tot traseul parcurs de noi în viaţă până aici, pentru a percepe reperele sau locurile unde sunt blocaje energetice şi să luăm măsuri categorice în lucrul cu simbolurile în Cauză, pentru vindecarea psihofiziologică.

Exemple de vise cu *plecarea de acasă spre altă locuinţă* se regăsesc în subcapitolul *Iniţierea spirituală prin vis.* De fiecare dată vom porni de undeva, de obicei dintr-o casă sau de pe o terasă, ori vârf de relief. Însă, în locul de unde am plecat, persoanele rămase suntem tot noi, aspect care ne arată altă latură sau interfaţă a personalităţii noastre care trebuie supusă transformării.

În general, aproape toate visele sunt fragmentate de mici experienţe izolate în lumea de dincolo. Experienţa acumulată a visătorului îl face să conştientizeze dubla sa apartenenţă, în lumea de aici şi lumea de dincolo, unde a început să perceapă elemente de vieţuire umană.

Uitarea sau slaba pâlpâire îl obligă acum să creadă că el aparţine lumii de aici, dar din ce în ce mai mulţi pelerini temerari conştientizează şi trăiesc mai intens dorul de casă, un dor de lumea de dincolo, numit şi dorul de Casa Tatălui Ceresc.

2.7. Transformarea spirituală produsă în urma cataclismelor

În aceste vise se conştientizează treapta de iniţiere la care am ajuns, iar spiritul ne împinge în sus sau ne coboară, după acumulările valorice şi transformările produse în noi.

a) Ridicarea şansei de evoluţie spirituală:

Visul 1: Mă aflam în casă,la etaj, când s-a stârnit un mare cutremur. Casa a început să se desfacă şi să cadă sub formă de moloz. Am avut şansa şi inspiraţia de a sări în copacul înflorit din faţa casei.

Aici visătorul a evoluat de la conştiinţa de tip *construcţie,* simbolizat de casă, la conştiinţa de tip *floare,* simbolizat chiar de florile copacului în care s-a salvat.

Visul 2: Începuse un cutremur devastator şi am fost prins în liftul unei clădiri. Am supravieţuit şi m-am întors să o caut pe soţia mea, care era în aceeaşi clădire cu câteva clipe în urmă. Am găsit-o şi am condus-o afară nevătămată, dar speriată. Toate clădirile erau prăbuşite la pământ, copaci rupţi, trenuri deraiate, iar oamenii care au supravieţuit alergau, care încotro, speriaţi. Pământul se ondula şi înghiţea sau scotea la suprafaţă lucruri deformate sau cadavre de nerecunoscut. A început chiar să se simtă miros de stricăciune şi putrefacţie. Vocea spiritului mamei, de dincolo de moarte, mă însoţea şi

încuraja să nu-mi fie frică, deoarece voi fi protejat.

Mi-a spus că luna trecută mi-a provocat un vis în care mă învăța să învinș frica prin credință și pe dușmani prin iubire. Îmi amintea că atunci mi-am însușit lecția, iar acum trebuie să fiu calm și sigur pe mine, să mă las dus de fluxul puterii astrale și să nu opun rezistență.

În vagonul unui tren, care nu fusese distrus în totalitate, am căutat pe cineva. Acolo se refugiaseră mulți oameni, în special tineri. Am aruncat o privire peste tot vagonul și am vrut să aprind lumina, însă câțiva au râs de mine, fiindcă nu era nici o sursă de energie electrică funcțională. Dar eu am apăsat întrerupătorul și am aprins lumina. M-am uitat încă o dată împrejur, să văd dacă recunosc pe cineva.

Oamenii s-au mirat de isprava mea, au șoptit ceva între ei, apoi s-au aruncat asupra mea, pentru a mă prinde. Am ieșit în fugă. Prin mine vroiau să găsească o rezolvare a problemelor lor, care nu erau prea ortodoxe.

Alergam și mulțimea de oameni se ținea după mine. Săream pe clădiri, pe movile de pământ, pe dealuri, din ce în ce mai sus. Am observat apoi, că din mulțimea aceea s-au ridicat doi oameni cu chip de demon și cu puteri parapsihice, care reușeau să se înalțe până la mine.

Vocea mamei îmi amintea să nu-mi fie frică și că trebuie să mă concentrez asupra voinței și gândului de a zbura prin forța psihică. În mintea mea, știam că este inevitabil să plec de pe această planetă, dar după un timp, aveam obligația să mă întorc pentru a mai recupera câteva persoane.

Cu soția mea de mână mă urcam la cer. Murdăria și noroiul, adunate pe mine în timpul alergării, îmi îngreuiau zborul și urcarea la cer. Vocea mamei mă îndemna să-mi concentrez atenția pe mine însumi.

b) Coborârea șansei de evoluție spirituală

Visurile cu coborârea șansei de evoluție le avem de obicei atunci când este imperativ să învățăm o anumită lecție, pentru a păși mai departe, fără a mai fi nevoiți să trăim experiențe traumatizante în viața diurnă. Energia acestui vis ne coboară o treaptă pentru a realiza și reconsidera atitudinea față de calea de evoluție aleasă, ne obligă să conștientizăm particularul umbrit de stagnarea personală, pentru a îndeplini integritatea ființei noastre.

Visul: Mă aflam la spital la un cabinet de recoltare a sângelui de la donatori. Holul era aglomerat, dar am ajuns la ușa cabinetului unde mi-au întocmit fișa medicală pentru donare de sânge. În jur s-a instalat o liniște suspectă și deodată holul s-a golit de oameni, care au ieșit în fugă.

Într-o clipă am ajuns și eu afară și am observat spre sud-vest o lumină pe cer, un halo cu toate culorile curcubeului. Nu era static, se mișca dintr-o parte

într-alta, iar când nu oscila, dădea iluzia unei reverberaţii.

Apoi oamenii au întors privirea spre stânga, sus pe cer. Am văzut şi eu un halo mare cu coadă, cum ar fi un segment de curcubeu cu un glob de lumină în cap. Se deplasa dintr-o parte într-alta, respectând totuşi un anumit traseu sau program inteligent. Oamenii au fost cuprinşi de panică, pe motivul apariţiei primelor semne programate ale apocalipsei.

S-a stârnit o vijelie care mătura totul în calea ei: case, pomi, oameni. Apoi a început cutremurul de pământ. M-am speriat şi eu de iminenţa morţii, dar apoi mi-am revenit, calmându-mă. Îmi aminteam din Învăţăturile lui Iisus Hristos că sufletul este nemuritor.

Oamenilor care au rămas locului, calmi, le-au venit în ajutor nişte entităţi luminoase. Îi luau şi îi aşezau, unul câte unul, pe o masă chirurgicală şi îi analizau vizual, discret şi delicat, evaluându-le stare de sănătate spirituală.

Aceste entităţi erau superioare pământenilor, prin lumina şi frumuseţea chipurilor şi a îmbrăcămintei lor, prin comportamentul lor moral, şi cred mai ales, prin esenţa lor divină cu care omul pământean este departe de a se putea compara. La control, înaintea mea era o bătrână, căreia i-au găsit un cristal de cuarţ implantat în bărbie, pe care i l-au scos cu o pensă chirurgicală.

A fost întrebată în ce scop a folosit cristalul acesta, şi bătrâna a răspuns că i-a fost de trebuinţă pentru tratarea bolnavilor. I s-a recomandat să meargă în continuare pe calea spirituală aleasă.

Am urmat eu. Au găsit şi la mine un cristal de cuarţ în bărbie, l-au scos şi mi-au dat şi mie voie să merg pe calea aleasă. Apoi ne-au luat vâltoarea vântului şi ne-au aruncat într-un hău, în care am început să cădem vertiginos.

Nu mă temeam că mă voi zdrobi la capătul hăului. Eram conştient că dacă trupul meu va muri, oricum sufletul va supravieţui. În cădere mă apropiam de alt tărâm. Când m-am apropiat de relieful acestuia, căderea mea şi a bătrânei a devenit lină, ajungând pe sol chiar în picioare.

Am văzut un oraş cu case de două, trei apartamente, tip vilă, comparat cu civilizaţia pământeană, occidentală, de prin anii 1950-1955, pe când nu începuse urbanizarea excesivă. Străzile, casele, copacii erau ca şi pe pământ. Intuiţia îmi spunea că am ajuns într-o lume paralelă în care voi căuta şi voi găsi o casă cu oameni care ştiau deja de mine şi mă aşteptau. Ajuns într-o intersecţie, am pornit în direcţia unde se afla o vilă mai arătoasă şi impunătoare în peisaj. Am intrat în parcarea din faţa casei, unde erau staţionate două furgonete. Totul mi se părea de o curăţenie impecabilă şi toate lucrurile puse la locul lor. Am înţeles că auziseră de mine şi mă aşteptau.

M-au întâmpinat doi bărbaţi care m-au invitat în casă. Aici am văzut în

holul mare instalat un război de ţesut pânză de bumbac şi cânepă. Am făcut cunoştinţă cu doi bărbaţi şi o femeie. Le-am spus numele meu, m-am îmbrăţişat cu un tânăr de seama mea, eu în timpul căderii am întinerit, avea acelaşi nume ca al meu. Mi-a făcut cunoştinţă cu soţia lui. Era înaltă ca mine. Toţi bărbaţii erau mai înalţi cu o palmă decât mine şi aveau o constituţie fizică şi morală a populaţiei scandinave. Femeia avea părul lung, legat la spate. M-a îmbrăţişat cu căldură şi moliciune feminină. M-am îmbrăţişat şi cu a treia persoană. Aveau pe ei un fel de salopetă din pânză de doc din care se confecţionează blugii, cu bretele pe umeri, iar braţele până la umeri erau descoperite.

Am descoperit în colţul camerei un fel de mogâldeaţă de fiinţă stând chircită turceşte în faţa unei ceşti de ceai, pusă pe un mic taburet. Bătrânelul mă studia cu ochi vii. Mi-am zis: iată, am întâlnit pe învăţătorul meu.

M-am dus la el, am îngenuncheat şi i-am sărutat mâna. Era moale şi delicată. Nu a acceptat să-i sărut mâna, şi fiindcă am făcut-o împotriva voinţei lui, mi-a luat-o pe a mea şi a sărutat-o. Eu l-am sărutat pe obraji, pe frunte şi el a făcut la fel. Între noi se stabilise o relaţie reciprocă, intimă.

Îmi ziceam în mintea mea, că e de ajuns pentru astăzi; făcusem cunoştinţă cu lumea în care îmi voi continua misiunea. Apoi m-am retras.

Un bărbat mi-a arătat o parte din casă. Am trecut pe la anexele gospodăreşti, unde am cunoscut alţi oameni lucrând şi încărcând ceva într-o furgonetă. M-au întrebat din priviri cu ce m-am ocupat în lumea mea.

Le-am spus că am fost scriitor şi că în curând voi începe să scriu despre cum am ajuns şi cum am fost primit aici. Apoi am rămas cu impresia că în ziua următoare voi întâlni pe femeia care îmi va fi soţie în lumea asta nouă.

2.8. Iniţierea spirituală prin vis

Cel care visează îşi rezolvă în vis problemele de sănătate fizică şi spirituală, trecând din experienţă în experienţă, până la un grad mai mare de risc, dar şi de disponibilitate, mergând până acolo unde ar putea găsi o sursă de energie care să-i satisfacă dorul de necunoscut.

Iniţierea se face în *vise orizontale*, unde călătoria celui ce visează se face la linia orizontului şi *vise verticale,* unde călătoria trece de hotarele noastre pământene, de la urcarea pe vârful muntelui, până la zborul spre necunoscut.

Al treilea tip de vise sunt cele intermediare, în care călătoria se face coborând în adâncul pământului, trecând prin canale şi galerii şi se numesc *vise subterane.* Desigur că în aceste vise am făcut o călătorie în subconştientul nostru, unde trebuie să facem curăţenie, pentru a avea pretenţia unei călătorii în siguranţă şi mai ales pe verticală. Ideea de vise orizontale, verticale şi subterane

o enunț astfel: în visele orizontale se explorează uniform un singur nivel de energie psihică, a conştientului sau inconştientului; în visele verticale create în inconştient, de unde începe călătoria, energia psihică va ascensiona în subconştient, unde va fi modelată şi îmbrăcată şi cu alte aspecte ale vieții psihice pentru a ieşi la suprafață, în conştient, sublimată şi întregită; visele subterane sunt cele din categoria în care energia psihică pornită din inconştient ajunge până în subconştient, unde stimulează ori reactivează energii latente, sub formă de complexe psihice stagnante, neimportante la prima vedere, dar de luat în seamă pentru clarificare şi vindecare.

a) Inițierea în vise pe orizontală.

Această inițiere depinde de relieful deasupra căruia călătorim în vis, străbătând la început o realitate din preajma noastră şi cu cât ne îndepărtăm de casă, întâlnim locuri şi obiective relevate ca elemente ale visării, ori simboluri onirice de tipul poemelor epice, fiind poate prima fază de creație a visului.

Cu cât experiența noastră şi dorul de călătorie cresc, vom traversa câmpii, văi, ne vom urca pe dealuri şi apoi vom escalada munții. Când am început să ne urcăm pe cele mai înalte şi primejdioase culmi ale munților, de unde toată panorama din fața noastră vine şi trece prin noi, ducându-ne în trecut, atunci suntem siguri că putem începe călătoria onirică pe verticală şi cunoaşte alte lumi decât cea pământeană.

Dar până atunci vom întâlni destule obiective care ne vor întârzia pentru un timp călătoria spre alte lumi şi chiar pentru unii oameni să nu se mai întâmple în această viață, din motiv că nu au avut puterea şi voința să le învingă sau să le depăşească singuri.

De multe ori, inițierea pe orizontală obligă pe visător să traverseze ape cu un grad crescând de dificultate, de la pârâu la fluviu, la mări şi oceane; să ajungă pe celălalt mal, sănătos şi în bune condiții.

Dar elementul de cel mai mare risc este întoarcerea acasă, până la ora stabilită de visător, ori până la ora 24, oră care se consideră metaforic ca fiind sfârşitul zilei sau activității visătorului.

Se ştie că acei visători care au străbătut înot un fluviu sau o mare, cu o stare sufletească de plenitudine la dus şi la întors, înainte de a se scurge cele 24 de ore, acel om şi-a câştigat autonomia, claritatea şi siguranța drumului său în viață. Însă un visător care nu s-a întors în timp util, va muri în timp fizic în scurtă vreme, din cauză că nu şi-a adus cu sine toată energia, pe care din lipsă de cunoaştere şi perspicacitate a consumat-o în mod nesăbuit.

Energia visătorului se poate conserva sau chiar înmulți, dacă el va şti să conştientizeze continuitatea şi unitatea vieții de aici, cu aceea din vis.

Pe parcursul învățării modului în care se poate intra în armonie cu timpul terestru, în vis simbolizat de apă, la început vor fi elemente de dificultate: un țărm lin la dus, la intrarea în apă,iar la celălalt capăt de drum un țărm abrupt, ori o punte sau un pod rupt, suspendat până în mijlocul albiei, care obligă pe visător să traverseze înot restul apei, care poate fi o vâltoare sau un torent impetuos. Călătoria onirică se poate face şi pe uscat, la picior sau cu diferite mijloace de transport, individuale sau comune, de la bicicletă la cele mai moderne autovehicule.

Dintr-o succesiune de călătorii în vis, cu trasee şi repere sau cu ajutorul punctelor cardinale, vom construi hărți, după care în următoarele vise vom hălădui în voie şi vom spune că pe aici am mai fost, iar de fiecare dată se va extinde spațiul de cunoaştere şi cercetare.

Prin memorarea hărților, vom şti să călătorim mai lesne în vis şi să evităm porțiunile de drum cu prea mare dificultate. Visătorul la început îşi va concentra atenția asupra unui obiectiv, înainte de a adormi, pentru ca acel obiectiv să-l capteze şi să-l atragă în călătorie. Oricum, dacă este interesat de această tehnică, el va învăța să-şi cunoască energia cu care pleacă într-o astfel de călătorie, să şi-o evalueze continuu de-a lungul drumului.

Cine va avea energie suficientă pentru a deschide o poartă închisă şi trece prin ea, dar va ezita şi va prefera să bată în ea şi să aştepte să i-o deschidă cineva, iar în final va renunța la călătorie fiindcă nu i-a deschis nimeni, în viața diurnă, cotidiană, va avea multe neplăceri din cauză că nu şi-a educat voința pentru a fructifica momentul vieții lui. De fiecare dată, visătorul va găsi metode ingenioase, de bun simț, pentru a descuia o poartă, care în vis, pare a fi ferecată.

a.1. Inițierea în vise orizontale, pe uscat

Visul: Am început călătoria dintr-o gară, unde cu greu am reuşit să arunc bagajele în tren şi să-mi ajut soția să se urce în vagon. Am reuşit să mă urc din mers, în ultima clipă. Pe traseu, când s-a mai eliberat trenul, am constatat că am pierdut bagajele, iar soția era de negăsit.

Am traversat trenul de la un capăt la altul, dar nu am găsit nimic. Am coborât într-o gară, dezamăgit, înainte de a ajunge la destinație şi am început să-mi caut soția printre oamenii de pe peron. Am ieşit din gară, şi pe străzile oraşului întrebam pe localnici dacă ştiau ceva despre soția mea.

Trecând de o intersecție, la stânga am dat de o fundătură în care se aciuase o haită de câini comunitari, jigăriți, iar la dreapta, strada avea o ieşire spre țărmul mării, dar în calea mea era o familie de tigri, conduşi de o dresoare care îi scotea din localitate. Tigroaica era prudentă şi se uita mereu la mine şi în

jur, pentru a-şi proteja puii care erau destul de mari. Privirile noastre s-au întâlnit şi ne studiam atitudinea şi mişcările fiecărui pas. Am ajuns la un consens de neagresiune, pentru că atât eu, cât şi ea cu puii, vroiam să ajungem la malul mării. Mesajul visului este desprinderea de ataşamentele materiale, simbolizate de bagajele luate în călătoria cu trenul, dar pierdute pe traseu; pentru a ajunge să descoperi libertatea şi liniştea este necesară strunirea trăsăturilor inferioare, agresive şi needucate ale egoului, simbolizate de familia de tigri condusă de dresoare. Soţia, ca şi dresoarea simbolizează conştiinţa pierdută şi regăsită.

a.2. Iniţierea în vise orizontale, pe apă

Visul: Înainte de a intra în apa fluviului pentru a traversa, am fost agresat de copilul unei vrăjitoare. Eram de vârsta pe care o am acum, ca şi soţia mea, care mă însoţea. Îl ţineam de mână, între noi, pe un frate de-al meu, mort de tânăr cu mulţi ani în urmă, dar în vis avea vreo patru ani şi era vesel şi sănătos ca în copilărie. L-am îmbrâncit pe copilul vrăjitoarei care ne sâcâia şi ne-am aruncat în apa care nu mai avea nici margini şi nici fund. Am fost cuprinşi în masa ei şi ne legănam uşor.

Dădeam din mâini şi din picioare, stând pe verticală, numai capul îl ţineam afară. Apa era călduţă, încălzită de fierbinţeala zilei toride, transparentă şi curată ca apa mării, de un albastru senin spre un verde de smarald.

Pe la mijlocul traseului, într-un moment de relaxare fizică, am alunecat tustrei, cum ne ţineam de mână, câţiva metri în afund. Eram stăpân pe mine însumi şi i-am asigurat şi pe ceilalţi că nu-i nimic grav, ba chiar ne împrospătăm forţele pentru a înota mai departe.

Am ieşit la suprafaţă, cuprinşi şi învăluiţi de o forţă plăcută, care venea din adânc. Curenţii apei ne purta spre limanul căutat. Am ajuns la ţărmul celălalt fără să fi obosit vreunul dintre noi.

Soţia mi-a spus că se duce la o anumită adresă, dar eu voi trebui să mă întorc acasă până la ora 24, după ce îmi voi încheia misiunea.

Mi-a sugerat că este un autobuz la ora 19, însă eu am asigurat-o că mă voi întoarce cu bicicleta până la ţărm. Am trecut pe la *casa părintească*, o casă asemănătoare celei din lumea diurnă, unde tatăl şi fratele meu se retrăgeau pentru odihnă, un fel de cabană unde reveneam şi eu periodic, cu acelaşi scop.

Fiecare aveam câte una sau mai multe biciclete. Ale tatălui meu erau aproape noi, funcţionale, însă ale mele şi ale fratelui meu erau folosite şi aveau destule defecţiuni. Nu am apelat la bunăvoinţa tatălui şi am încercat să repar o bicicletă cu o defecţiune mai uşoară, dar fiind neîndemânatic, continuam să pierd timpul, ce se scurgea implacabil. Fratele mi-a sugerat să plec cu

autobuzul de până la ţărm, însă chiar atunci a trecut prin staţie şi s-a pierdut în zare. El era îngrijorat de situaţia mea şi m-a rugat să plec imediat pe jos, altfel voi avea probleme. Am plecat pe jos şi când am intrat în apă, eram sigur că voi ajunge la timp.

Simbolurile acestui vis sunt: *copilul vrăjitoarei* este egoul nostru capricios; *fratele* pe care l-am apreciat şi respectat în viaţă pentru caracterul său curat, simbolizează o trăsătură a sinelui; *soţia* conduce la alegoria siguranţei şi fermităţii cu care întreprindea orice acţiune. Aceste simboluri provin din inconştientul individual.

Marea albastră şi curată simbolizează nemărginirea spaţiului şi a lumii de dincolo, conştiinţa universală; *cabana de odihnă* sau *casa părintească,* poate fi locul de obârşie, de unde am venit în lumea pământeană, pentru a ne sublima ataşamentele egoului; *bicicleta* este simbolul autonomiei şi energiei noastre individuale.

Simbolurile care provin din inconştientul colectiv sunt: marea, casa tatălui, bicicleta şi copilul vrăjitoarei.

b) Iniţierea în vise pe verticală

În aceste vise pot călători numai visătorii care acumulat cunoştinţele necesare şi obligatorii şi posedă o suficientă putere pentru a se desprinde de pământ şi pentru a intra şi se integra armonic în fluxul energiei universale.

Visul: Mă întorceam de la locuinţa femeii pe care am cunoscut-o recent şi de care eram foarte îndrăgostit. Intenţionam să o caut la serviciu. Am dat de ea în staţia autobuzului şi eram fericit că am schimbat câteva cuvinte cu ea.

Chiar din prima zi a relaţiei noastre, îmi promisese că mă invită pe munte ca să-mi arate lumina desăvârşită din *Poarta Luminii.* Acum mi-a spus că a sosit momentul împlinirii acestei misiuni. Mi-a sugerat să merg cu telefericul, dar am preferat să urc până sus la picior. Am ajuns în vârful muntelui fără să obosesc prea tare[9].

Femeia din acest vis este purtătoarea simbolului energiei necunoscute, dar iniţiatice, care l-a însoţit pe visător până la Poarta Luminii.

c) Iniţierea în vise subterane

c.1.Coborârea în subconştient pentru confruntarea cu propriile complexe psihice stagnante, moarte

Avem astfel de vise atunci când facem o călătorie în subconştient sau în trecut, cu evenimente uitate de la care nu am învăţat nimic. Într-un astfel de vis, suntem îndemnaţi să renunţăm la agresivitatea faţă de duşmanii de moarte,

[9] Vezi capitolul *Motivaţia visării* unde am povestit partea a doua a visului. (n.a.)

simbolizată în exemplul următor de căderea dintelui incisiv.

Visul 1: Am fost prins într-un labirint format dintr-un lanț de galerii subterane. Mă străduiam să scap şi să evadez de sub influența duşmanilor care m-au atras în cursă şi m-au închis în subteran. Mă deplasam de-a lungul pereților galeriei plutind, fără să ating ceva.

Am descoperit o ieşire pe care agresorii încercau să o fortifice cu încă un zid, lăsând o mică deschizătură, unde să mă prindă când voi ieşi. Am forțat zidul, distrugându-l şi am ieşit în stradă. Oamenii mi-au aținut calea, înarmați cu ciomege şi au sărit să mă prindă, dar am scos din mâini săgeți de foc şi i-am amenințat că-i voi răni dacă nu se împrăştie ceata de agresori. Apoi, când s-a eliberat locul, am alergat de-a lungul străzii ca să-mi fac vânt pentru a-mi lua zborul. M-am ridicat la câțiva zeci de metri în aer şi zburam deasupra oraşului, care rămânea în urmă. Apoi am intrat în spațiul aerian al altei localități urbane, părăsite, unde am zărit o bătrână cu trup scheletic, îmbrăcată în negru. Am gândit că este moartea, care a luat în stăpânire aceste locuri sinistre.

Am planat mai jos, deasupra unei străzi pavate cu macadam şi iluminată obscur. Am văzut o trăsură, un fel de birjă veche cu un vizitiu ponosit.

În timp pe mă legănam în zbor, l-am atins cu capul şi mi-a căzut un dinte incisiv sănătos, fără să mă doară. Am auzit în urma mea vocea bucuroasă a birjarului, care-i spunea babei cu chip de moarte că i-a căzut un dinte bun de la un om care zbura deasupra oraşului.

Am întors capul şi vedeam cum încă mai gesticula birjarul, bucuros de valorosul trofeu căzut din cer. Zburam împăcat cu mine însumi că în străduania de a mă elibera de sub presiunea agresivității, nu am rănit pe nimeni. Lăsam oraşul în urmă, învăluit în pace şi întuneric.

c.2. Coborârea în subconştient pentru confruntarea cu complexele psihice moarte ale altor persoane

Visul 2: Acest vis ar putea fi încadrat în categoria viselor premonitorii sau previzionale[10]: Pluteam la o palmă deasupra solului, în poziție de mers, pe străduțele unui oraş subteran. Am întâlnit o femeie tânără şi slabă, îmbrăcată în negru şi cu fața stafidită, aproape mumifiată.

Am dat de o fundătură a străzii, care avea numai o ieşire, o nişă în zid, prin care cu toată străduania mea, nu am putut să trec. Am ezitat şi am făcut un ocol prin aer şi m-am întors puțin speriat, fiindcă mi-a trecut prin minte că bătrâna este moartea şi că mi-a întins o cursă.

Baba chiar se oprise din mers şi se uita spre mine ca să vadă dacă am

[10] Vezi clasificarea viselor după natura lor. (n.a)

muşcat din momeală. Mi-am recăpătat încrederea şi m-am întors din drum, în zbor, depăşind-o fără teamă. Când am trecut prin dreptul ei am studiat-o, dar faţa nu i-o mai desluşeam, de parcă nu ar fi avut chip.

Se descălţase de o pereche de pantofi cu tocul mijlociu, a luat o pereche de pantofi bărbăteşti, apoi, imediat i-a dat jos şi s-a încălţat cu alţii, femeieşti, cu tocul jos, şi a rămas încălţată cu aceştia. Am aşteptat puţin deoparte şi am privit-o. După ce şi-a schimbat de mai multe ori pantofii, a luat-o repede la pas, făcându-se că nu mă bagă în seamă, de parcă nu o interesa că o urmăream.

Trecu de mine cu câţiva paşi, spunându-mi să ţin minte cifra 22, şi dusă a fost. Eu am plutit în continuare şi am ieşit din fundătura aceea. În drumul meu, am întâlnit numai oameni tineri şi veseli.

Faptul că moartea nu m-a învins, mi-a liniştit mintea, mai ales că, cu două luni în urmă, am trecut printr-o boală străină de organismul meu, justificată numai printr-un atac energetic, ori prin sinergie de la rudele sau persoanele bolnave şi legate afectiv de mine.

Alegoria încălţării mai multor perechi de pantofi de către bătrână, simbolizează moartea mamei mele, cu câţiva ani în urmă,şi a încă două persoane apropiate. Încălţarea pantofilor bărbăteşti, în relaţie cu data de 22 a lunii martie, în cursul căreia am avut visul, precum şi a numelui mucenicului Vasile din sinaxarul creştin ortodox, mi-a prezis moartea fratelui meu, care s-a petrecut întocmai.

Încălţarea din nou a unei perechi de pantofi femeieşti, cu tocul jos, mi-a prezis moartea unei femei mai în vârstă, tot în data de 22.

Prima prezicere a fost pentru echinocţiul de primăvară şi gândeam că pentru a doua prezicere evenimentul se va întâmpla tot la un echinocţiu, dar nu am descoperit alte elemente ajutătoare pentru precizie.

După jumătate de an, la echinocţiul din 22 septembrie, a murit soacra mea. Acesta a fost un vis în care mi-am educat voinţa şi încrederea în mine însumi în confruntarea cu complexele stagnante ieşite din inconştient până în subconştient. Am învăţat să cunosc limitele puterii conştiinţei asupra străfundurilor minţii.

d) Învăţarea în vis

În planul iniţierii în vise pe orizontală vom avea obligatoriu vise şcoală, în care chiar ne înscriem şi dăm examene de admitere. Visătorul, ca şi omul treaz din viaţa diurnă, va începe de voie sau de nevoie, cu bucurie sau cu o uşoară nesiguranţă, învăţarea tuturor celor necesare, atât aici cât şi în vis, prin frecventarea grădiniţei, a şcolii primare, apoi gimnaziale.

În aceste vise, învăţarea şi examinarea pentru absolvirea unei şcoli şi

admiterea în alta superioară, se desfăşoară alegoric şi simbolic, trăind emoţii, eşecuri, bucurii ca în viaţa reală, diurnă.

Dăm examene, toate de autentificare şi recunoaşterea iniţierii făcute în vis. Trecem dintr-o şcoală într-alta, evolutiv, până ajungem la masterat sau doctorat. Unii visători, care au trecut prin toate gradele de învăţământ, vor ajunge ei înşişi educatori, profesori sau maeştri în vis.

Dar, sunt mulţi care nu vor parcurge nici un grad de iniţiere onirică şi se mulţumesc să doarmă buştean, iar în cazul că-şi mai amintesc câte ceva, nişte frânturi de elemente onirice, cum se trezesc, caută interpretarea visului lor în cartea tradiţională de tălmăcire a viselor.

d.1.După obţinerea unei iniţieri avansate, visătorul este numit cadru didactic într-un liceu:

Visul: M-am întors în oraşul natal şi mă plimbam pe strada care făcea demarcaţia între cartierul nou de cel vechi. Eram îngândurat fiindcă nu-mi găseam de lucru aici, la mine acasă,la câteva luni de zile după terminarea facultăţii. Prietenii m-au ajutat şi mi-au găsit un post de profesor de sport la un liceu din localitate. M-au asigurat că este ceva tranzitoriu, până se va debloca postul pentru care am specializare.

Iniţial am refuzat de teamă că nu mă vor asculta elevii, fiind profesor suplinitor. Prietenii mei, care erau profesori la acel liceu m-au sfătuit să fac o plimbare cu elevii prin oraş, pentru a ne cunoaşte mai bine.

Aşa am şi făcut. Am mers la pas şi le-am arătat clădirile vechi, şcolile şi sinagogile distruse ale evreilor în timpul celui de al doilea război mondial, apoi cimitirul maşinilor de război, unde mai persista mirosul de sânge şi combustibil ars. Am traversat strada şi am mers un timp pe trotuarul din partea cartierului nou, iar la sfârşitul plimbării, am stabilit un program pentru lecţiile următoare şi ne-am împrăştiat pe la casele noastre.

Simbolul principal din acest vis care reprezintă mintea raţională şi cea intuitivă, este oraşul împărţit în două cartiere. Rodul minţii raţionale este relevat de alegoria cartierului vechi, cu biserici, şcoli, case distruse de patimile acestei minţi, iar rodul creativ al minţii intuitive este evoluţia spirituală, relevat prin construirea cartierului nou al oraşului.

d.2.Evaluarea învăţăturii şi iniţierii onirice se face prin competiţie cu participanţi profesionişti

Visul: Mă aflam la un concurs de maraton. Alergam pe un traseu marcat discret cu o linie ce trebuia urmărită de maratonişti. Concursul se făcea individual până la terminarea probei tuturor concurenţilor. După timpul realizat de fiecare alergător se făcea clasamentul final.

Purtam un echipament sportiv subțire, dar nu aveam constituția unui atlet de performanță. Am luat startul şi am început o alergare de fond, de durată.

Pe la jumătatea traseului, am început să şchiopătez, din cauza unei luxații la şoldul stâng. Nu am înțeles ce s-a întâmplat, dar am continuat cursa încetinind ritmul. Din cauza durerii din şold am alergat când pe o partea a liniei, când pe cealaltă, abătându-mă puțin, până la un metru sau doi.

Am făcut bucla de întoarcere şi am continuat curs de maraton şchiopătând, dar alergam pe linie, fără să mă abat lateral. La sosire, mi-au determinat timpul şi unii parametri fiziologici.

O femeie care era răspunzătoare de acest program, m-a asigurat că am obținut un calificativ bun şi că sunt propus pentru un maraton internațional, programat în străinătate. Am întrebat-o ce şanse am să câştig într-o asemenea competiție, dacă eu sunt supraponderal şi pe deasupra am şi un şold luxat.

M-a sfătuit să slăbesc în apa mării. Am mai întrebat-o cât mă va costa deplasarea până în țara unde se va ține maratonul, în cazul în care voi hotărî să particip. Când a început să-mi facă nişte calcule, m-am trezit.

Simbolurile visului sunt: *proba de maraton, femeia instructor, pista de alergare şi linia de orientare pe traseu.*. Femeia energie îl trimite pe visător într-o misiune grea, simbolizată prin proba de maraton pe al cărui traseu trebuie respectată o anumită conduită, o lege morală, de la care să nu se abată nimeni. Şoldul stâng luxat, simbolizează un blocaj major de la o persoană feminină apropiată: soția.

Deşi, cu toate greutățile, a câştigat proba de maraton, i se recomandă ca, pe viitor, să facă un efort mai mare, pentru a se menține în grupa de elită.

d*.3.Frecventarea unei forme superioare de învățământ*

Visul: Am luat examenul de admitere la o facultate cu profil ştiințe spirituale: bioenergetica, astrologia, cibernetica şi filozofia.

La începutul anului universitar, am ajuns cu întârziere de câteva ore şi căutam sala de studiu. După primul curs îmi vedeam chakrele superioare, ca pe nişte sori în miniatură. Le ştiam rostul, dar îmi ziceam în vis, că nu am voie să vorbesc despre ele. La următoarele cursuri am învățat să descopăr şi celelalte chakre. Toate chakrele mele aveau strălucirea soarelui.

d.4.Se dă examen pentru reconfirmarea inițierii

Visul: Eram asistent medical, dar fără serviciu şi mă străduiam să iau un nou atestat în această profesie, în speranța că astfel voi găsi de lucru în domeniul medical. În sală, fiecare bancă era ocupată de câte un concurent. Supraveghetorul îi ajuta pe unii cu răspunsuri scrise pe bilețele, însă pe mine

mă împiedica să-mi fac lucrarea.

Am dat coala de hârtie goală, indignat şi aşteptam să vorbesc cu cineva din comisia de examinare, despre nedreptatea comisă, deşi nu-mi făceam iluzii de izbândă. În sală a intrat o profesoară ca să verifice lucrările strânse de la candidaţi şi a descoperit coala albă pe care am dat-o eu.

S-a uitat la mine şi m-a întrebat dacă eu sunt persoana care nu a scris nimic. Vroiam să-i explic că am fost obstrucţionat, dar mi-a întins hârtia, îndemnându-mă să scriu repede lucrarea, pentru că este convinsă că eu ştiu subiectul.

d.5. Promovarea la un curs avansat de iniţiere

Un vis avut înainte de a fi chemat de maestra Rodica Aldea la un curs avansat de Reiki Usui Ryoho:

Visul: Făceam o lungă şi anevoioasă călătorie. Drumul spre localităţile în care trebuia să mă deplasez era dezolant, murdar, cu deşeuri aruncate de oameni şi cu gropi adânci şi pline cu noroi.

Am turat motorul maşinii şi am trecut prin mizeria şi capcanele drumului, ajungând în vârful unui deal, unde se afla localitatea principală pentru popas din dificila mea călătorie. Aici mă aştepta puţină lume, pare-se mai instruită decât mine, în expediţii de acest gen.

Maşina era murdară şi am dat-o la un atelier pentru a fi spălată şi pregătită pentru altă expediţie şi mai anevoioasă, pe un traseu pe care se aventurau numai camioanele cu şoferi experimentaţi.

Am anunţat că doresc să-mi continui călătoria şi că îmi caut parteneri de drum. Mulţi se îndoiau de continuarea şi reuşita expediţiei cu o maşină ca a mea. Câteva persoane s-au oferit să mă însoţească şi au început să-şi facă bagajele. Dar când o persoana era gata de plecare, alta avea probleme de sănătate, iar când maşina a fost pregătită, partenerii mei s-au răzgândit, amânându-şi plecarea.

Atunci m-am hotărât să plec de unul singur, cu maşina mea,care fusese adusă într-o stare bună de funcţionare. Lumea s-a adunat în jurul meu, ca la urs. Mi-am luat rămas bun şi m-am urcat în maşină. Când am pornit motorul, am auzit rostindu-se numele maestrei Rodica Aldea.

Mi-am concentrat atenţia şi am înţeles că sosise în localitate şi mi-a trimis vorbă să nu plec singur la drum, să o aştept câteva minute, pentru a mă însoţi în expediţia mea. Am deschis portiera maşinii şi am văzut-o pe maestra mea, care venea către mine cu o canistră plină cu benzină.

d.6. *Se dă examen de intrare la studii într-un grup de elită*

Visul 1: Am coborât poteca de la schitul de maici şi am ajuns la şoseaua

națională. Autobuzele opreau aici ocazional să ia călători. Dădusem proba practică la munca de grădinărit pe lotul de zarzavat al schitului. M-am încadrat în timpul acordat şi am plecat să iau autobuzul în care se aflau examinatorii şi colegii mei de studiu.

Autobuzul s-a oprit şi m-am urcat pe prima treaptă. Înainte ca şoferul să-mi înlesnească intrarea în autobuz, profesoara m-a întrebat dacă mi-am realizat în bune condiţii proba practică. După ce am asigurat-o că am îndeplinit la timp proba calităţii muncii, mi-a cerut caietele cu temele şi planurile lecţiilor.

Am mormăit, nemulţumit că mi se cer la urcare şi nu la coborâre, după cum a fost prestabilit. M-am conformat şi am dat caietele la verificat.

Când mi le-a înapoiat, profesoara mi-a spus că mi-a notat lecţiile cu cel mai bun calificativ. Şoferul mi-a permis să intru în autobuz şi să mă aşez în faţă, pe singurul scaun liber. Apoi autobuzul o luă din loc.

Visul 2: Am urcat într-un tren special. În vagonul în care am intrat se aflau fotbaliştii echipei naţionale a României, dar erau şi persoane care nu aveau nimic cu fotbalul. Eram mirat că am fost invitat şi eu, un necunoscut. Am ieşit pe hol, stânjenit de atmosfera elitistă.

Nevestele fotbaliştilor au intrat în vorbă cu mine şi am înţeles imediat că mă considerau ca fiind unul din grupul lor. M-am dus la conductorul trenului şi l-am întrebat asupra oportunităţii prezenţei mele.

M-a rugat să mă aşez pe locul liber de lângă el, spunându-mi că sunt invitatul numărul unu dintre aceşti pasageri ai trenului special.

Trenul înainta, iar mersul lui părea o unduire moale. Nu aveam bagaj cu mine, iar hainele mele erau albe şi curate.

În visele de iniţiere prin frecventarea unei şcoli, obţinem cunoaştere, care se va concretiza în viaţa reală, favorabil sau nu, după calificativul obţinut la examinare.

2.9. Moartea şi înmormântarea personalităţii

Personalitatea însumează atributele egoului, care întunecă sau luminează caracterul. Ea este parţial moştenită, mai mult pe valenţa mentală şi se formează în urma experienţei fizice şi psihice.

Prin educaţie şi voinţă, în viaţa diurnă, culminând cu o asceză pe toate palierele vieţii psihice, se forţează mortificarea, în sens metaforic, a personalităţii ce ţine de instincte, de partea întunecată şi grosieră a proceselor patologice deviate de la normalitatea caracterului moral.

Consider că prin moartea, simbolică, a personalităţii se înfăptuieşte asanarea, în mod categoric, de complexele psihice stagnante şi se deschide

calea spre o vindecare a dezordinilor caracterului uman. Moartea personalității survine atunci când toate ataşamentele au fost arse în drumul spiritului către lumină. Chiar dacă am ajuns la faza în care, simbolic, trebuie să ne debarasăm de corpul nostru întinat şi îmbătrânit, ne este groaznic de frică de propria moarte. Nu suntem capabili să o acceptăm ca pe un fenomen sau un act irevocabil pentru a avea şansa desprinderii primului pas de trecut şi de a recunoaşte noul corp.

a) Anunțarea pentru pregătirea întâmpinării morții

Visul: Mi-a rămas o geantă cu o legătură de chei la autogară. Am primit un mesaj telepatic de la un bărbat prin care îmi cerea să mă întorc din drum, pentru a mă întâlni cu el ca să-mi spună ceva în legătură cu bagajul uitat.

M-am întâlnit cu misteriosul bărbat, care mi se păru mai înalt ca mine, astfel încât l-am putut observa printre oamenii de pe stradă, cum mă fixa cu privirea. Avea pe umeri o pelerină albastră.

Privirile noastre s-au întâlnit s-au întâlnit la câțiva zeci de metri. Când ne-am apropiat, mi-a confirmat că el este omul care mi-a trimis mesajul telepatic. Înainte de a porni spre hotelul unde aveam rezervată camera, mi-a spus, într-un mod foarte serios, că trebuie să mor puțin, pentru a putea merge mai departe, astfel încât aproape că am înghețat de frică.

Mi-a spus că trebuie să las mereu să moară câte ceva din mine, aşa cum viața vine în întâmpinarea mea pentru a mă lua în stăpânire, să accept şi să învăț a muri fizic, pentru a-mi îndeplini destinul şi apoi drumul în nemurire. Nu mi-a fost uşor să accept acest principiu de înaintare.

M-a cuprins melancolia şi o mare tristețe la gândul morții mele totale sau poate din cauza despărțirii de cei despre care nu-mi închipuiam că m-ar părăsi vreodată. Primii paşi i-am făcut anevoios, apoi sângele şi gândurile puse în mişcare au umplut golul din mine şi mi-am revenit în fire.

Am luat geanta şi cheile, iar bărbatul m-a însoțit până la hotelul meu, care spre uimirea mea, era încă în construcție. O aripă a clădirii era finisată şi dată în folosință, dar am observat că erau închiriate şi alte camere neterminate.

Am urcat până la etajul întâi prin escaladarea schelelor. În camera în care îmi fusese repartizată nu era pusă duşumeaua, fiind aşezate numai grinzile de stejar. Însoțitorul meu a intrat primul, pe urmă o nepoată de a mea, pe care o întâlnisem pe drum, apoi am intrat şi eu. Am aruncat o privire în jur şi am văzut o magazie cu materiale de construcție, de unde apoi am cărat scândură groasă pentru a pardosi încăperea.

După ce am pus duşumeaua, am văzut două veioze aplicate pe perete, pe care le-am aprins din propria energie, fără a fi conectate la vreo sursă de curent.

Am văzut încă una pe alt perete, dar pe aceasta nu am reuşit să o aprind, nici măcar la a doua încercare.

În podul hotelului am găsit o arhivă bine întreținută. Am căutat, gândind că voi da de vreo comoară sau depozit de bancnote, după felul cum erau legate şi aşezate pachetele. Dar deşi nu am găsit valori materiale, ci informații clasificate şi cunoştințe de generații, nu am fost dezamăgit, ba chiar încântat că această arhivă îmi va fi necesară pentru documentarea mea, într-un demers de cunoaştere spirituală.

Nepoata mea a descoperit în altă parte a podului hârtie şi caiete nefolosită şi i-am spus, bucuros, să le pună deoparte pentru trebuința scrisului meu. Ghidul meu a lipsit câteva clipe şi când s-a întors a adus un sac cu ceapă uscată şi unul cu nuci. Când le puneam pe duşumea, îmi zicea că îmi vor fi de trebuință,pentru învățătură şi hrană. Le-am luat şi le-am schimbat locul, dar pentru moment, nu am înțeles mesajul celui care mi le aduse.

Când am rămas singur, am băgat mâna în sacul cu nuci şi le-am zornăit, apoi în sacul cu ceapă, unde am stârnit puțin praf de frunză uscată, cu miros iute, înțepător, de mi-au dat lacrimile.

Am reuşit să finisez apartamentul în care m-am retras, pentru a mă odihni după munca de documentare în arhiva din pod. Ajuns în pat, să mă culc, mi-am zis că hotelul în care locuiesc se aseamănă alegoric cu un cimitir uman, amândouă locaşurile fiind în permanență construcție, renovare şi pregătire de camere noi. Parterul ar fi groapa din pământ, unde se îngroapă mortul pentru a fi printre morți, iar nivele superioare ar însemna spațiile de locuit ale morților printre cei vii, al morților în viață.

După ce l-am asigurat pe ghidul meu că mi-am acceptat moartea, mi-a spus că ceapa este simbolul lacrimilor multe la durerea lumii, iar nucile sunt un simbol al gândirii, al mentalului luminat de înțelegerea dramei umane.

Bagajul înseamnă proviziile energetice, iar cheile, cunoaşterea superioară, dar şi închiderea uşilor după trecerea mea.

b) Înmormântarea propriu zisă a personalității umane

Visul: Mă aflam pe vârful unui munte. În vale un râu curgea ca un torent impetuos, izvorât de la picioarele mele. Apa era atât de limpede încât se vedeau peştii cu solzi în colorit de curcubeu.

O bătrână, dreaptă şi în putere, a ajuns la mine pe cărările muntelui şi m-a întrebat cum îşi poate ostoi setea. I-am arătat poteca spre izvor şi apa care se liniştea din strânsoarea stâncilor, abia în vale.

Pe platoul montan a apărut un alai mortuar. M-am alăturat cortegiului funerar. Un copil de 14-15 ani se erija în preot şi oficia slujba de

înmormântare,chiar dacă nu avea odăjdii preoţeşti pe el.

Copilul a pus o pelerină neagră pe umerii mei şi m-a rugat să spun câteva cuvinte despre răposat. De fapt, am continuat eu să oficiez slujba de înmormântare, citind dintr-o carte bisericească.

Cu ajutorul unei manete, oamenii au dat drumul mortului în groapa cu var. Stropi din soluţia de var au sărit pe pelerina mea. Am dezbrăcat-o şi am aruncat-o şi am plecat.

Simbolurile visului sunt: *apa* care izvorăşte din munte, înseamnă energia care se naşte prin moartea persoanei, adică a personalităţii în sens metafizic şi reintră în circuitul universal, simbolizat de mare şi ocean.

Alegoria copilului care oficiază înmormântarea, rezultă dintr-un aspect semnificativ al vieţii, şi anume că părinţii sunt, de obicei, înmormântaţi de copiii lor. Este o lege firească ce trebuie acceptată şi respectată.

Chiar curgerea apei, de la izvorul din vârful muntelui la ocean, sugerează ciclul implacabil al naşterii, trăirii şi al morţii, în toate formele ei energetice.

2.10. Trecerea pe celălalt mal al apei

Apa mării şi oceanului simbolizează în vis conştiinţa universală, iar apa redusă la noţiunea de pârâu, râu şi fluviu, simbolizează hotarul dintre două lumi, a conştiinţei personale şi cea a conştiinţei universale sau hotarul dintre inconştientul personal şi inconştientul familiei, grupului etnic sau al naţiei.

Felul în care traversăm această apă şi cine ne întâmpină dincolo, va duce la înţelegerea mesajului oniric.

Când traversăm un râu sau un fluviu, înotând prin apă sau păşind pe pod, şi ajungem pe malul celălalt, acolo ne aşteaptă o energie, sub chipul unor arhetipuri, care ne va conduce mai departe, în lumea în care am păşit.

Această energie apare de obicei sub înfăţişarea unei femei frumoase, dar şi sub chipul unui înger sau al unui bătrân, înalt şi zvelt, cu părul alb. Apa poate fi simbolul hotarului dintre lumea de aici, din care am pornit şi lumea din vis, în care ne desăvârşim iniţierea spirituală.

a) Drumul nu este construit

Visul 1: Drumul care ducea spre localitatea în care plănuisem să ajungem să traversăm râul era în reconstrucţie, se moderniza. O mulţime de agregate răscoleau şi tasau pământul şi apoi puneau asfaltul.

Din intersecţie am fost dirijaţi pe un drum de centură, rural, neasfaltat. După un ocoliş, am ajuns din nou în şoseaua principală.

Apucasem să intru cu roţile maşinii în brazda răscolită a şoselei şi pentru a nu mă împotmoli, am turat motorul şi am ajuns în localitatea de destinaţie,

unde hotarul era format de cursul unui râu.

Spre disperarea mea şi a soţiei, podul de peste râu era avariat în urma unei viituri. Râpa albiei era înaltă pentru a trece prin vad. În faţă aveam priveliştea unei albii adânci, prin care curgea o apă limpede.

Am căutat cu privirea un loc de trecere şi am dat de un grup de pescari care au prins un crap mare. Ne-au arătat un vad pe unde să trecem cu maşina.

Acolo, de unde puteam continua drumul din capătul podului rupt, pe malul celălalt, ne aştepta o copilă de 8-9 ani, frumoasă şi delicată ca un înger.

Când am îmbrăţişat-o, drept mulţumire că ne-a întâmpinat, mi-am zis că-i înger, nu fiinţă omenească. Alegoria trecerii peste acest hotar este o realizare sau o împlinire spirituală, simbolizată de peştele din plasa pescarilor.

b) Trecerea pe celălalt mal se face uşor, aproape fără să ne dăm seama

Visul 2: După ce m-am scăldat, în hârjoană, cu copiii, în apa limpede a râului, am făcut câteva fotografii, am trecut pe malul celălalt şi m-am îmbrăcat.

Am luat-o prin smârcurile luncii şi am ajuns împreună cu ceata de copii pe un drumeag care despărţea fâneaţa în două. În stânga era o livadă de meri pe rod, iar în dreapta, o fâneaţă.

Hoinarii de copii m-au lăsat în urmă, cu gând să dea iama prin livadă după mere, dar i-am atenţionat să stea cuminţi, pentru că voi intra eu în livadă după mere. Am traversat un pârâiaş, un fel de izvor ascuns prin iarbă, abia perceptibil. După ce am luat câteva mere am întâlnit un bătrân distins, cu capul descoperit, sclipindu-i părul alb în soare, voinic de statură, drept şi neatins de decrepitudine şi avea o privire impunătoare, dar prietenească şi calmă. Straiele lui erau de un alb argintiu. Am schimbat câteva cuvinte de salut şi l-am rugat să mă ierte fiindcă am intrat luat mere. Eram destul de stânjenit de situaţie, însă m-am liniştit când mi-a mulţumit că nu am făcut stricăciuni şi că am luat mere numai cât îmi trebuie. Am ajuns ceata de copii, care lipăiau nerăbdători, cu picioarele desculţe în colbul drumului. Ne îndreptam spre sat muşcând din merele bătrânului.

2.11. Naşterea noii personalităţi

După moartea personalităţii şi îngroparea ei, urmează în mod firesc, naşterea noii personalităţi care a survenit în urma unei însămânţări şi gestaţii în structura de conştiinţă a omului; se întâmplă în urma unei îndelungate strădanii de creare de nuanţări sau apropieri de norma morală, până când într-un moment de răscruce a vieţii, personalitatea îşi asumă responsabilitatea şi decide să iasă în lumină, înfrumuseţând caracterul. După puterea şi voinţa fiecăruia, gestaţia şi naşterea vor decurge în mod normal, fără complicaţii. Înainte de naşterea

copilului, în mod simbolic, este vizată gravida în ultimele săptămâni de sarcină, care, în prima fază, se pregăteşte să meargă la maternitate, în faza a doua când intră în sala de naşteri şi în final, a treia, când se produce naşterea propriu zisă.

a) Naşterea unei personalităţi grandioase

Visul 1: Tatăl a aflat că femeia pe care o iubea fiul său era gravidă şi a hotărât să-l însoţească la ea pentru a o binecuvânta. Femeia locuia pe un vârf de deal, unde se ajungea pe un drum scurt şi abrupt, luminat de 12 stâlpi cu becuri.

Gravida îi întâmpină în curtea luminată puternic de cel de-al doisprezecelea bec şi primi binecuvântarea tatălui socru, moment în care cerul se lumină de mii de artificii.

Cele douăsprezece becuri aprinse de la şosea până la casa din vârful dealului, simbolizează alegoric cele 12 chakre principale ale corpului uman sau Via Dolorosa până în vârful Căpăţânii, de pe muntele Golgota, unde Eul este crucificat, ca să înlesnească naşterea noii personalităţi, în prezenţa Tatălui Ceresc, care binecuvântează şi consfinţeşte acest eveniment prin fenomene cosmice. Numai acceptarea morţii şi naşterii de către mintea raţională, va înlesni visului să pună în scenă şi să regizeze aducerea la lumină, în aplauze, a pruncului noii personalităţi aşteptate.

Visul 2: Era organizată o mare competiţie sportivă, o sărbătoare religioasă, în care se anunţa cu cinstire naşterea unei mari personalităţi.

Mă aflam în mulţimea de oameni, în piaţa publică a oraşului. Aveam soarele în faţă. În dreapta, la marginea pieţei, se ridica podiumul, iar puţin mai încolo o schelă înaltă cât un bloc turn. Am revenit cu privirea la poziţia iniţială şi mă străduiam să zăresc prin buchetul de raze ale soarelui pe sportivii care soseau la finish. Am ridicat fruntea şi am văzut cum defilează pe cer, deasupra mea, un grup de îngeri albi. În mijlocul lor un bătrân îmbrăcat în odăjdii albe, strălucitoare, cu păr alb, chipul rotund şi cu o privire fierbinte care îmi capta atenţia. În braţe avea un prunc nou născut, învelit în scutece albe, de asemenea, strălucitoare. Îmi ziceam că este Dumnezeu cu Fiul Său Iisus Hristos în braţe, înconjurat de îngerii însoţitori.

Priveam cum se deplasează lin de la dreapta la stânga. În momentul când a ajuns deasupra mea şi am sesizat că m-au văzut, bătrânul m-a binecuvântat, punându-mi mâna pe creştet. De fapt, am simţit doar unduirea vibraţiei ajunse până la mine. Îngerii au surâs la sesizarea noii stări şi au emis ca un flash raze de lumină în jur.

Am răspuns discret, cu o cruce făcută în aer cu mâna dreaptă şi m-am gândit că bătrânul din văzduh aştepta un astfel de gest de la mine, pentru a mă binecuvânta din nou. Mi-a făcut semn să întorc privirea spre dreapta, unde

schela podiumului şi a blocului turn se acoperea cu folii de aur, dând impresia că este o clădire grandioasă, construită din aur, strălucind în soare. Muncitorii urcau pe scări pliante şi agăţau steaguri roşii, dar şi un tricolor românesc.

Am întors privirea spre stânga şi am observat că imaginile care îl simbolizau pe Dumnezeu cu pruncul Iisus Hristos şi îngerii se contopeau cu lumina soarelui. Momentele apariţiei şi dispariţiei imaginilor divine de pe cer au fost însoţite de sunetul unui clopot, venit din altă lume.

Era un sunet deosebit, cu vibraţii armonioase, plăcute şi de un festivism religios, care anunţa un eveniment fericit, naşterea unei mari personalităţi spirituale, care deschidea porţile lumii spre detaşare şi renaştere spirituală.

Am întors capul spre dreapta şi am văzut cum un steag roşu a fost smuls de vânt, dar imediat muncitorii l-au pus cu precizie la loc.

b) În urma unei gestaţii dificile, este anunţată naşterea unei personalităţi firave

Pentru a proteja viitorul noului născut, au venit în preajma gravidei trei ursitoare.

Visul: Tatăl viitorului copil se străduia să intre în vorbă cu cele trei femei distinse care o însoţeau pe gravida în iminenţă de naştere, la maternitate. Era îndepărtat de acestea, deşi femeia lui iubită vroia neapărat să-l apropie.

Deveni iritat de neputinţa de a schimba câteva cuvinte cu femeia sa şi să o ajute cumva.

c) Eşecul unei naşteri şi o falsă graviditate în alt caz

Se întâmplă uneori să nu ne acceptăm propria moarte, în mod alegoric, dar responsabil, pentru a renaşte mai buni. Ori o facem cu întârziere, ceea ce creează neplăceri şi disconfort. În acest caz, nu suntem conştienţi de naşterea noii noastre personalităţi, sub haina celei vechi.

Nesincronizarea timpilor fiecărei etape evolutive şi a hiatusului care le separă, şi o naştere fără dureri sau cutremure traumatizante au împins punctul atenţiei în exterior, unde raţiunea nu se putea detaşa de stârvul vechii personalităţi.

Visul: El şi tatăl său, le-au însoţit pe soţia şi sora lui la maternitate, le-au instalat într-un salon cu două paturi. El s-a aşezat pe un scaun la căpătâiul soţiei, iar tatăl aţipi imediat la marginea celuilalt pat.

La scut timp, surorii sale i-au apărut primele simptome ale travaliului. Echipa medicală, care a sosit imediat, a constatat că fetusul avea înnodat cordonul ombilical în jurul gâtului. Asistentele medicale încercau să-l trezească pe tata, care era însoţitor, şi care acum incomoda manevra medicilor. Chiar şi la strigătul ei disperat, el nu se trezea.

Gravida a fost luată şi dusă la sala de naşteri, însă nici acolo medicii nu reuşeau să o ajute. Cordonul ombilical începu să tragă înapoi fetusul gâtuit.

Îşi lăsă sora pe mâna medicilor, la sala de travaliu, într-o stare traumatizantă şi se întoarse în salon, la soţie, cu o altă echipă medicală.

După consultaţie, i s-a adus la cunoştinţă că soţia lui nu este însărcinată, având simptomele unei false graviditǎţi, iar pentru a se vindeca trebuie să facă, singură, un pelerinaj în nord.

Era îngrijorat că nu o poate însoţi în pelerinajul terapeutic impus, dar medicii l-au asigurat că această călătorie spirituală îi va fi de folos.

d) Naşterea normală a noii personalităţi depinde de stabilirea legăturii dintre cele două structuri de conştiinţă Naşterea, ca act fiziologic, în condiţii de securitate medicală, depinde de un telefon, care ar putea contacta la timp, în mod alegoric, o persoană importantă, un medic.

Visul: Prietena cu care locuia s-a întors mai devreme de la serviciu, şi însoţită de o adolescentă. Prietena era în ultima săptămână de sarcină. I-a cerut numărul de telefon al doctoriţei la care era înscrisă. L-a găsit într-o agendă şi a făcut primul apel. Gravida s-a aşezat pe un scaun, aşteptând convorbirea. Privirea lui a rămas fixă pe chipul senin şi blând al prietenei sale, care îşi puse palmele, căuş, pe pântecul ei rotund, de parcă şi-ar fi ţinut copilul nou născut în poală. *Femeia gravidă* simbolizează gestaţia unei personalităţi sau pregătirea unui proiect, iar timpul sugerat de ultima săptămână a sarcinii, înseamnă că este în faza finală a creării. *Telefonul* este, simbolic, firul care leagă cele două structuri ale conştiinţei, dar şi cordonul ombilical prin care se transmite energia către noua creaţie. *Medicul de familie*, alegoric, este o persoană importantă, care are legătură directă cu noua personalitate sau cu proiectul. *Adolescenta*, care o însoţeşte pe gravidă, simbolizează îngerul păzitor sau mentorul noii personalităţi, ori a proiectului.

2.12. Revenirea acasă, la Tatăl Ceresc

Când suntem conştienţi că am început parcurgerea propriei căi de evoluţie, înseamnă că simţim dorul de casa Tatălui. La început, când atenţia este difuză şi needucată, apar fragmente de imagini despre drumul de întoarcere şi ci cât atenţia se focalizează, energia sau dorul de lumea de dincolo ne acaparează tot mai des.

a)Egoul nu are acces la Casa Tatălui Ceresc

Visul: Mă aflam la periferia unui oraş şi mă grăbeam să găsesc o scurtătură, ca să ajung mai repede la autogară, pentru a lua autobuzul.

La intrarea pe maidan am fost agresat şi buzunărit şmechereşte de un

copil de 11-12 ani, copil al străzii. Din colţul uliţei, un bărbat a observat ce s-a întâmplat cu mine şi mi-a sărit în ajutor, dându-i o scărmăneală copilului. L-a scuturat cam tare şi aprig. Atunci am luat apărarea copilului, care văzând că-i ţin partea, m-a ajutat de l-am pus pe fugă tocmai pe omul care mă apărase de furt. După un timp l-am regăsit pe ştrengar în preajma autogării. I-am dat o cămaşă albă şi nişte pantaloni scurţi, promiţând că-l iau cu autobuzul, ca să-i arăt casa părintească. M-a atenţionat că nu poate călători cu autobuzul, din cauza bărbatului care îl scărmănase din bătaie pe ulicioară. I-am sugerat să se strecoare printre oameni, dar nu a reuşit să se urce în autobuz şi să se întoarcă cu mine la casa Tatălui.

În autobuzul supraaglomerat, am dat ochii cu protectorul meu, cu care am schimbat priviri amabile, prieteneşti. Am ajuns în localitatea de destinaţie şi aveam de gând să mă duc acasă, la tata. La intrarea pe poarta casei părinteşti, m-am întâlnit numai cu bărbatul protector, care m-a întrebat jovial, în loc de bineţe, dacă m-am întors şi eu acasă la tata. Am intrat amândoi , zâmbind, în curtea tatălui nostru.

Elementele visării sunt: alegoria căutării *drumul* scurt până la autogară, pentru a prinde autobuzul, sugerează *calea* aleasă de visător pentru integrarea individualităţii sale într-un anume grup care-i convine; *copilul* care l-a buzunărit, simbolizează egoul care ne deposedează de calităţi; bărbatul protector s-a întâlnit cu cel deposedat şi au intrat împreună în curtea casei Tatălui Ceresc, copilul rămânând pe dinafară, chiar în staţia de plecare.

Autobuzul este simbolul grupului de oameni care au ceva în comun pe calea spirituală aleasă. Întâlnirea celor doi: bărbat şi visător.

b) Întoarcere acasă la Tatăl Ceresc se face prin efort propriu

Visul: Am fost chemat de rudele directe ca să fac inventarul unei case cu multe acareturi, pentru a intra în posesia ei ca unic moştenitor. După terminarea inventarului, spre uluirea celor din jur, am dat cheile casei unei rude îndepărtate şi am plecat în lume ca pelerin.

La început, am călătorit cu autobuzul, în care era o atmosferă plăcută până când, într-o staţie, s-au urcat mai mulţi călători străini, din occident. Erau conduşi de un ghid femeie, care a stârnit animozitate în autobuz prin atitudinea lor agresivă. Ne-a rugat să le facem loc să treacă pe culoar, însă ei s-au instalat confortabil în mijlocul autobuzului, deranjând pasagerii cu vorbăria lor gălăgioasă. Femeia ghid ne-a sfătuit să nu vorbim despre cultura şi obiceiurile noastre de faţă cu turiştii străini, fiindcă vor denatura informaţiile în mass-media lor. Nu ne-am lăsat intimidaţi, eu am continuat să vorbesc despre regimul politic al lui Ceauşescu, în comparaţie cu cel actual, care este un

fanariotism deghizat. M-a dezgustat atitudinea ghidului şi am coborât din autobuz. Mă vădeam îmbrăcat în echipament sportiv, mergând paralel cu autobuzul, care rămânea în urma mea, deşi şoferul accelera motorul. Eu mergeam repede şi lejer, nederanjându-mă durerea de la glezna stângă.

Am traversat câmpuri de pe care se strânsese recolta şi am luat-o de-a dreptul prin nişte smârcuri de povârniş. Simţeam un disconfort, dar nu m-am încurcat şi nu m-am rănit printre mărăcini. Am ajuns în vârful dealului, unde era plin de lume. Am intrat printre oameni, strecurându-mă cu greutate, cu gândul de a trece în partea opusă, unde bănuiam că se află şoseaua la care trebuia să ajung.

Am străbătut zona aglomerată şi, cu uimire, am văzut o casă mare, care semăna perfect cu casa din care plecasem în pelerinaj. Ştiam însă că aceasta este Casa Tatălui, la care m-am întors. Uşile la tindă erau deschise şi în hol se vedea o masă, în jurul căreia erau câteva persoane importante.

Lumea era adunată în curte, în faţa tindei, formând un semicerc. Părea o adunare selectă, femei şi bărbaţi cu faţa luminată, chiar şi copii. În rândul din faţă se vedeau, ici şi acolo gardieni fără arme.

O persoană, văzându-mă îngrijorat de prezenţa gardienilor, mi-a şoptit că sunt îngerii noştri păzitori. Le studiam chipul şi îmbrăcămintea celor prezenţi şi mă liniştea luminozitatea şi pacea pe care o emanau.

Am văzut chipul unei femei foarte frumoase, pe care o priveam îndelung. Am văzut pe glezna şi pantofii ei delicaţi, stropi subţiri de noroi. Am gândit că şi această femeie s-a întors la Casa Tatălui Ceresc, pe jos, ca şi mine.

Mi-am găsit un loc în mulţime şi aşteptam cuvântarea de bun sosit a Tatălui pentru toţi pelerinii chemaţi a se întoarce acasă.

Simbolurile acestui vis sunt: *autobuzul*, simbolul unui mic grup pelerini cu aceleaşi afinităţi; *ghidul* grupului de turişti care a încercat să-i alinieze pe pasagerii autobuzului la ideologia străină, este alegoria unei *doctrine esoterice la modă*, după principiul că tot ce vine din afară, din occident, este bun.

Împotriva unei îndoctrinări cu o ideologie spirituală străină, visătorul s-a simţit obligat să protesteze, continuându-şi calea de unul singur.

c) Întoarcerea acasă la Tatăl Ceresc este întâmpinată cu bucurie

Visul: Am intrat în curte, la Casa părintească. În clipa în care mă bucuram de întoarcerea acasă, un flux de lumină a pus stăpânire pe mine, învăluindu-mă. Gândeam că este lumina lui Iisus Hristos. Am auzit eufonic: Ce-ai face cu energia pe care tocmai ai primit-o?

Am răspuns că vreau pace şi sănătate. Mănunchiul de raze, înainte de a se retrage în cer, s-a concentrat în mine, sub forma unui glob de foc. S-a

aşternut o linişte tainică.

Am vrut să verific, printr-un experiment, autentificarea acestei energii. Am pus întrebarea: Cum se poate activa energia divină? Şi deodată, din văzduh, în faţa mea, a apărut o foaie de hârtie albă. O voce mi-a sugerat să prind această hârtie.

În momentul când o voi avea în mână, voi conştientiza ce trebuie să fac cu energia primită. Când am prins-o între degete, m-am trezit.

2.13. În căutarea libertăţii

Visătorul, care s-a săturat de capriciile perturbatoare ale egoului, va simţi nevoia de autocunoaştere a sufletului, dar şi a spaţiului de dincolo, întâi la pas, ca un fel de refulare, apoi în fugă, căci el rămâne un jalon pentru sine în lumea de aici, va căuta să depăşească particularul pentru a trezi alte calităţi sau elemente de percepţie să se poată deschide şi integra în totalitatea lumii existenţiale. Pătrunde întâi în subconştient şi se detaşează de trecut, va respira aerul autocunoaşterii, fiinţa lui va face un zbor de confirmare a stării de acceptare a condiţiilor şi oportunităţilor sufletului său pornit spre libertate, iluzorie la început, stare fortifiantă care se va împlini după puterea fiecărui individ. Este necesar ca această fugă de lume prin vis să fie o practică pentru a e reface integritatea noastră afectată de egoul perturbator şi de subconştientul neasanat de trăiri reziduale şi numai astfel fuga de lume înseamnă cunoaşterea libertăţii. În subconştient vin în întâmpinarea noastră, exploratori sau pelerini ai lumii interioare, proiecţiile vieţii inconştientului. Spun proiecţii, fiindcă niciodată nu vom avea certitudinea că am făcut o incursiune în inconştient[11].

Aceste proiecţii sunt activităţi mentale ale subconştientului, construite cu elemente superlative, întunecate sau luminoase, venite din inconştient, dar şi cu elemente ale vieţii conştientului care ni se revelează sub formă, nume şi simbol de arhetip. Simbolul arhetipal al subconştientului este pădurea, şi, în mod nuanţat, este relevat după cum ne apare în vis: vâlcea, dumbravă, pădure tânără, pădure seculară.

Vâlcelele dumbrăvile şi pădurile tinere sunt în paza zânelor, elfilor, gnomilor, în schimb, pădurea seculară şi de nepătruns este în paza unui pădurar însoţit de un câine lup. Atâta timp cât nu încalci legile pădurii sihastre, pădurarul cu câinele însoţitor este blând şi îndrumă visătorul oniric spre poteci discrete, care duc la luminişuri şi poieni. Nu te lasă să treci de lăstărişuri, ca să nu te afunzi în pădurea întunecată şi sălbatică.

[11] Vezi *Poveste despre conştient şi inconştient* în capitolul *Povestea visului.*(n.a)

Spre binele visătorului, trebuie să urmeze sfatul şi astfel va da de luminişuri, unde va întâlni personaje din trecutul său, cu care va sta la taifas, depănând amintiri duioase şi morale. Va observa că vor trece prin faţa sa, ca în viaţă, personaje şi fiinţe cu rol de simbol, pe care este proiectată o lumină, pentru a-i atrage atenţia, fiindcă în jur este întuneric.

Gardianul subconştientului este operatorul şi regizorul care pune în scenă o poveste, ce aduce răspunsul curiosului intrus, ferindu-l astfel de riscul unor incidente sau accidente, prin pătrunderea nesăbuită în pădurea seculară.

Mergând pe poteca indicată de paznicul pădurii, veţi da de un luminiş. La început, privirea îţi va fi încântată de minunata scenă naturală şi de modul în care lumina pune în valoare fiecare element prestabilit, care va fi relevat treptat, cu fiecare pas făcut spre inima de verdeaţă şi culoare.

În mijlocul poienii, vei zări o clădire albă, etajată şi cu zeci de camere. O casă construită în stil doric, cu trepte care se termină la picioarele unei tinere femei îmbrăcate în alb, care te aştepta de mult timp, numită Anima sau un alt nume arhetipal feminin. Ea va şti cum să-ţi fie ghid în lumea în care ai păşit.

După ce te va îmbrăţişa, vei fi luat în primire de alte patru femei frumoase, care simbolizează elementele primordiale: foc, pământ, aer, apă.

Clădirea este un aşezământ de sănătate, iar femeia purtătoare a simbolului elementului tău te va însoţi într-un sejur de tratament pentru vindecarea traumelor depozitate în subconştient.

Dacă te-ai vindecat, tot ea te va aduce la Anima, care te va lua de mână şi va coborî cu tine în forul tău interior. Aici vei vedea un câmp verde, pe care paşte o turmă de oi păzită de un bărbat arhetipal, ori vei nimeri într-un amfiteatru sau stadion cu multă lume, asistând la jocul unor actori.

Dacă nu te vei însănătoşi repede, femeia elementului tău, te va da în primire direct gardianului subconştientului, adică pădurarului, ca să te scoată la marginea pădurii, pentru a trăi realitatea autentificată până la saturaţie. Anima, după ce te-a pus faţă în faţă cu liniştea călăuzitoare a păstorului, ori cu fierberea şi tumultul transformator din conştiinţa ta, te va lua de mână şi-ţi va arăta dumbrava, ori vâlceaua, care îţi sunt îndreptăţite să le ai ca domeniu sufletesc. O dumbravă cu zâne şi elfi şi fiinţe necunoscute percepţiei directe.

Visul: Eram în tribuna unui stadion şi aclamam fericit şi frenetic împreună cu mulţimea tumultuoasă, spectacolul oferit de jucătorii de pe teren.

Am remarcat o femeie deosebit de frumoasă care se apropia de mine. Ajunsă la mine, mă luă de mână şi mă scoase din tribună stadionului, am luat-o apoi pe nişte străzi lăturalnice şi am ajuns la marginea unei păduri.

Am dat de o lizieră cu lăstăriş înalt, ce filtra lumina. Aici m-a izbit

contrastul dintre verdeaţă şi movilele cu resturi menajere, care la tot pasul agresau natura. Când am păşit în pădurea adevărată, cu tânăra femeie de mână, am trăit un sentiment de uimire că dumbrava este curată, iarba înaltă şi fragedă, de un verde de sfârşit de primăvară, copacii şi arbuştii nu mai erau ciopârţiţi de mâna omului. Poteca era curată şi uscată. Dintr-un tufiş a ieşit, neluându-mă în seamă, un iepure. M-am oprit să înţeleg de ce nu s-a speriat de mine, dar iepurele s-a ferit puţin şi a continuat ronţăitul tulpinilor fragede.

Femeia îmi spuse că trebuie să acord atenţie oricărui detaliu, să-i dau binețe şi să-i transmit gânduri de iubire. Aici totul este egal cu tine însuţi, accentuă ea. Pe poteci şi cărărui, din tufe, au apărut micile spirite ale pădurii, gnomii şi elfii cu zânele florale. Mă urmăreau şi chicoteau ghiduşi în urma mea. Le-am făcut cu mâna, transmiţându-le un gând de pace şi iubire. Fiinţele pădurii îşi reluau preocupările, obişnuindu-se cu prezenţa mea.

Înaintam pe potecă, îmbătat de frumuseţea pădurii şi am zărit câteva cabane de vară, cu două sau trei nivele. Pe la ferestre au apărut chipuri de oameni tineri, care aşteptau salutul meu de pace şi iubire.

Nu am întârziat să-i salut, căci am reacţionat imediat la strângerea de mână a femeii ghid, care îmi şoptea să le acord atenţia cuvenită. Apoi chipurile s-au retras de la ferestre, unul câte unul. Femeia m-a făcut atent că vom intra adânc în pădure, unde trebuie să percep toate imaginile din jur.

Spre uimirea mea, din acel moment, totul era altfel. Am început să percep elementele văzduhului. În faţa mea, printre crengile copacilor, prin umbră şi luminişuri, nuanţe de culori apăreau în diferite forme, mereu în mişcare şi modificare, forme geometrice uşor de recunoscut, benzi şi fâşii de abur colorat. Mă gândeam că trebuie să-mi amintesc şi să povestesc despre ceea ce văd şi că îmi va fi imposibil să o fac după codurile lumii raţionale. Formele de culoare aveau viaţă, defilau prin faţa mea,unele păreau ca nişte eşarfe de mătăsuri fine cu nuanţe de curcubeu, stilizate, însă predomina culoarea albă. Mişcarea şi dansul lor subtil mă răsfăţau, inducându-mi o stare de beatitudine. Mă întrebam dacă erau gânduri.

Femeia îmi arătă o bancă lângă poteca din pădure. În timp ce se aşeza, o priveam din profil. Avea o rochie din mătase naturală, de culoare alb spre crem, cu o croială de prin anii interbelici, decoltată puţin la gât, cu un guleraş şi cu mâneci scurte, iar poalele cădeau cu un deget sau două sub genunchi. Avea părul şaten blond, ce îi cădea în onduleuri pe umeri. Am gândit că este femeia după care am umblat o viaţă întreagă, ca să descopăr că era mereu în mine, tandră, iubitoare şi călăuzitoare. Am strâns-o la piept, stângaci, ca un adolescent, dar eram fericit.

Dinspre cabane se auzeau ovații și chicoteli. Femeia îmi sugeră să le fac cu mâna, să le arăt că sunt în asentimentul lor. Vocile s-au stins, după care m-am concentrat din nou asupra formelor de culoare în mișcare.

M-a luat de mână și m-am întors pe cărare, ca să ieșim din pădure. Ființele și formele de culoare m-au însoțit într-un alai impresionant, până la hotarul ce despărțea cele două lumi.

Nu a fost o iluzie când mi s-a părut că am traversat într-o clipă luminișul poienii ca să mai arunc o privire peste forul interior. Aici o turmă de oi era condusă la păscut de păstorul arhetipal. În partea cealaltă m-a întâmpinat pădurarul, blând și autoritar, cu câinele său însoțitor.

Într-o clipă memoram toate elementele călătoriei onirice. Acum știu cine și cum am fost, pentru că m-am întâlnit cu mine însumi. Poate că, de acum, în forul meu, tumultul mulțimii din amfiteatru s-a dizolvat și contopit în reverberația poienii, unde era drept stăpânitor și păstor, bărbatul arhetipal.

Lumina soarelui care se strecura prin perdeaua frunzișului și strângerea de mână de rămas bun a femeii oprite la lizieră, m-a readus la trăirea dinaintea intrării în pădure.

2.14. Integrarea umbrei

Umbra conține părțile ascunse ale personalității și este expresia educației pervertite primite în familie, școală, societate. Am fost învățați ca aceste aspecte să le numim defecte și spre binele nostru trebuie să le ascundem, iar dacă nu putem să le aducem la tăcere, e necesar să ne autoimpunem izolarea sau să mergem pe un drum lăturalnic, ferit de ochii și judecata lumii. Temerile sunt atribute ale umbrei adormite în noi și în cazul când dăm de un prag între nivelele de conștiință, ne vom împiedica și vom pierde controlul minții, vor ieși la suprafață și vor acționa ca un cutremur.

Tot ce nu ne place în noi înșine sunt calități cărora nu le-am dat răgaz să se împlinească, iar când au cerut dreptul la manifestare am strigat ca speriați de moarte să stea unde le-am alungat. Cu cât le refuzăm manifestarea, cu atât mai mult le auzim vocea distorsionată și disperată, cerând a fi puse în valoare și acceptate așa cum sunt.

Cu o personalitate amputată, încercăm să ne adaptăm și să ne integrăm în structurile sociale, dar simțim că ceva este în neregulă cu noi înșine și ne este teamă ca nu cumva aspectele ascunse, întunecate, să fie descoperite.

Pentru a ne regăsi identitatea și integritatea, trebuie scoase la lumină și puse față în față sau alături de calitățile deja recunoscute. Vom ajunge la o înțelegere a personalității noastre în cazul în care formăm dualitatea ca idee de

comparaţie, evaluare şi asumare a calităţilor ascunse.

Ne găsim libertatea când vedem drumul larg, laolaltă cu drumeagul sau poteca, lumina cu întunericul, binele cu răul. Motivul pentru care trebuie să lucrăm asupra aspectelor întunecate ale personalităţii noastre, este să le integrăm în noi înşine, pentru a deveni întregi. Pentru aceasta, trebuie să dezvăluim proiecţia umbrei, să o asumăm, să o acceptăm cu iubire, ca să putem descoperi darurile ei.

Se disting două etape în lucrul sau lupta pentru integrarea umbrei: prima, când se urmează calea orizontală, latentă sau obişnuită, în care persoana se complace în ambiguităţi şi umblă pe drumuri lăturalnice pentru a-şi ascunde defectele; a doua, numită de autor şi calea ascensională, în care străduania de autocunoaştere duce la întâlnirea cu umbra, la acceptarea şi integrarea ei. Între etapa orizontală şi cea ascensională există întotdeauna un prag sau un pod de trecere. În trăirea latentă, benignă, asemănătoare stării vegetative, orizontală, cum o numeşte autorul, învăţăm să recunoaştem proiecţia propriei umbre asupra celorlalte persoane, şi trebuie să le recuperăm pentru a le vindeca.

În aceeaşi măsură proiectăm şi trăsăturile pozitive asupra celorlalţi. Trebuie să ni le asumăm şi pe acestea pentru a străluci în propria noastră măreţie şi lumină; trebuie să recuperăm încrederea în talentul şi darul nostru, să ne asumăm împlinirea, unicitatea, succesul, creativitatea, iubirea şi divinitatea din noi, partea luminoasă, cât şi partea întunecată.

Recunoaşterea şi asumarea celor două feluri de proiecţie a umbrei, întunecate şi luminoase, permite să apreciem darurile unice ale celorlalţi. Inerent acestor paşi făcuţi de integrarea celorlalţi în noi, se naşte sentimentul de pace lăuntrică, de iertare şi iubire atotcuprinzătoare.

Calea ascensională este drumul căutătorului de frumos şi adevăr şi se naşte din fidelitatea faţă de voinţa lui Dumnezeu. Sensul grandios al autocunoaşterii este transformarea naturii umane, prin acceptarea umbrei şi ascensiunea la adevărata fire. Întregul proces de integrare este destinat să redea omului natura firească, să refacă legăturile originale, îndeosebi la nivelul persoanei. Este o străduanie asumată pentru autocunoaşterea propriului sine sacru, o confruntare cu noi înşine, cu cel ascuns şi întunecat sau strălucitor din noi şi duce la împlinirea şi înfrumuseţarea spiritului, lupta fiind o călătorie fără întoarcere, de la minte la suflet. Exemple de vis pentru fiecare etapă:

1. Magistrala

Visul: Toate cărările şi drumurile pe care circulam de ani de zile, erau întotdeauna paralele cu şoseaua naţională. Pentru deplasările mele, trebuia să plătesc lunar o taxă, care reprezenta câteva procente din salariul meu.

Într-o zi, m-am apropiat de şoseaua naţională, pe un drumeag ce o intersecta. Am fost tentat să revin pe magistrala de pe care m-am abătut, pe căi ocolitoare, cu mulţi ani în urmă. Nostalgia vremurilor de odinioară mă chema şi răscolea cu o durere neostoită.

Am adus la cunoştinţa Stăpânului drumurilor dorinţa de a circula pe magistrala naţională. Drumeagul ieşea în şoseaua principală printr-un pasaj cu un podeţ de câţiva metri, dar taxa pentru folosirea acestuia era descurajantă de mare; ea reprezenta o avere, pe care de abia aş fi fost în stare să o adun într-o viaţă întreagă. Am întrebat cutremurat:

– De ce îmi ceri o astfel de taxă, numai pentru câţiva metri de pasaj, iar pentru călătoria pe drumurile laterale plătesc o sumă infimă?

Tăcerea Stăpânului drumurilor m-a determinat să continui:

– Îţi dau cât ceri, numai să merg iar pe drumul adevărat.

2. Autobuzul

Visul: Toate scaunele autobuzului erau ocupate, iar culoarul era plin de bagaje. Am găsit locul meu rezervat, pe la mijloc, şi încercam să mă aşez mai bine, când am simţit că trebuie, neapărat, să urinez. Până la plecare au mai rămas câteva minute. M-am furişat afară ca să mă duc în spatele unei clădiri din apropiere. Am urinat mult şi vedeam cum lichidul se prelingea pe zid şi ajungea în drum.

Auzeam numele meu strigat cu insistenţă. M-am uitat atent şi am văzut o spărtură în zid prin care mă privea cineva. De acolo venea chemarea.

Am ocolit zidul şi am dat de o prietenă de a mea, însoţită de tatăl şi sora ei, care mă implorau să-i dau ajutor medical. Cu ea avusesem o relaţie de amiciţie, iar sentimentele de afecţiune reciprocă au fost sublimate printr-o colaborare profesională. M-a rugat să o duc acasă la ea ca să o consult şi să-i acord îngrijirile medicale necesare.

După o examinare sumară, mi-am dat seama că are tulburări sfincteriene, manifestate prin diaree şi incontinenţă urinară. Prin sinergie, m-am îmbolnăvit şi eu. I-am dat o reţetă să-şi cumpere medicamentele necesare de la o farmacie şi am rugat-o să mă înţeleagă că trebuie, în mod categoric, să mă întorc în lumea de dincolo de Pod.

Am fugit în drum, dar staţia autobuzului era pustie. S-a ivit un adolescent şi mi-a spus că trebuie să o iau repede din loc, pentru a mai ajunge autobuzul la Pod. Prin mine a trecut un fior de spaimă, la gândul că voi pierde şansa vieţii mele, fiindcă m-am lăsat antrenat în satisfacerea capriciilor egoului. Am început să alerg, disperat, cu paşi mari. Simţeam că sunt în stare să prind autobuzul la Pod şi eram mulţumit de această certitudine.

3. Ascensiunea

Visul 1: După traversarea podului, am intrat pe valea unui râu. Am dat de o punte solidă din lemn, cu două sensuri de mers. Acolo mă aştepta o fostă colegă de liceu, ale cărei calităţi erau curajul şi fermitatea în acţiune.

Avea un chip cu trăsături delicate, iar frumuseţea ei sufletească capta atenţia în mod misterios şi plăcut. Ea aborda provocările vieţii cu o însufleţire şi înţelepciune care uimea. Am trecut puntea şi când am ajuns lângă ea, am salutat-o, gândind că o astfel de femeie îmi trebuia pentru autocunoaştere şi afirmare. Drumul pe care se afla era mărginit de poalele muntelui. M-a informat că avem puţin de urcat, până vom da în drumul care urca direct spre coama muntelui.

Din clipa în care am luat-o de mână, paşii mei au început să mă poarte cu uşurinţă pe poteca de piatră. Am ajuns din urmă mulţi oameni şi o vreme am mers împreună cu ei, dar, încetul cu încetul, îi lăsam în urmă.

Drumul abrupt a început să-mi consume energia şi nu mai eram sigur pe mine. Când am ajuns la un platou unde erau diverse clădiri publice, îmi tremurau genunchii, şi i-am spus însoţitoarei mele că sunt bucuros că am ajuns la final. Ea însă,m-a luat de mână şi m-a condus prin nişte holuri largi şi am ajuns din nou în faţa treptelor care duceau spre vârful muntelui şi mi-a zis:

– Hai, că nu-i greu.

În momentul în care am început să urc, picioarele s-au obişnuit cu mersul, iar oboseala a dispărut. Am ajuns la al doilea platou, apoi m-am îndreptat către al treilea rând de trepte, iar femeia care mă adusese până aici a rămas în urmă şi am fost nevoit să mă întorc după ea, căutând-o printre puţinii pelerini ajunşi până aici. Am zărit-o într-o secţie medicală, lucrând într-un halat alb, împreună cu alte asistente.

În faţa uşii mi-a atras atenţia un tânăr care îmi amintea de adolescenţa mea. L-am urmărit câţiva paşi, pe hol, dar m-am întors să-i spun colegei mele că intenţionez să-mi continui drumul spre vârful muntelui.

Mi-a strâns mâna, asigurându-mă că tânărul care îmi captase, cu câteva clipe mai înainte, mă va însoţi mai departe, fiind noul meu ghid spre nivelul superior de cunoaştere. Când am păşit alături de el, am observat că semăna cu mine, pe când eram în perioada trecerii de la adolescenţă la maturitate. Era slab, purta ochelari şi avea părul albit. Muntele avea terase în formă de platouri. Cu cât înaintam spre vârf, cu atât întâlneam mai puţin oameni. La un moment dat, înaintea mea se mai afla doar un singur om, fără ghid. Nu eram obosit, dar ceva se schimbase în mine, astfel încât aveam altă percepţie. Gândeam că nu mai era mult până sus şi că muntele avea forma unei piramide în trepte.

Visul 2: Eram cu soția în concediu de odihnă într-o stațiune balneară. A doua zi am hotărât să urcăm până în vârful muntelui. La jumătatea drumului se afla o cabană, până la care se putea ajunge şi cu un mijloc de transport.

Eu am luat-o pe jos cu soția şi până aproape de amiază m-am apropiat de cabană. Fiindcă drumul de acces spre cabană era în reparație, se lărgea, tăindu-se copaci de o echipă de drumari şi forestieri, am luat-o pe locul de pârtie, folosit în timpul iernii, dar acum năpădit de iarbă înaltă şi buruieni. Înaintam greu şi când mi-am dat seama că am depăşit tronsonul de drum la care se lucra, am vrut să ies la lărgime.

Din bălării a apărut o persoană cu o mască pe față, ne oprisem unul în fața celuilalt şi ne studiam reciproc. După cum se mişca, mi se păru că aş cunoaşte-o, dar nu am recunoscut-o şi îmi inspira nelinişte şi teamă. Până la urmă persoana mascată a dispărut în bălării şi iarba înaltă.

Am mai făcut câțiva paşi cu soția prin iarbă şi am ieşit la drum. Ceva mai în urmă, o echipă de forestieri tăiau un stejar falnic, lărgind drumul spre cabană. Copacul era înclinat şi părea că nu mai are mult şi cade sub secure.

Imediat a apărut o maşină, tip microbuz, condusă de o colegă de-a soției. Am constatat cu surprindere că este autoturismul pe care trebuia să-l cumpăr cu mulți ani în urmă şi nu l-am putut achiziționa din nu ştiu ce motive.

Maşina a oprit chiar când mă gândeam să-i fac semn. La insistența mea soția a urcat lângă colega ei, iar eu am luat-o la picior, fiindcă drumul era prea abrupt. Într-un loc am urcat chiar pe brânci, dar repede, de am ajuns aproape în acelaşi moment cu maşina.

La cabană erau amenajate un fel de camere, de trecere dintr-una în alta, ca la o stație de teleferic. Am remarcat culoarele separate de bare de metal, care dirijau călătorii spre un ghişeu unde se plătea o taxă de trecere pentru partea a doua a drumului. Am plătit pentru soția mea, pentru colega ei, iar pentru mine, am fost nevoit să scotocesc toate buzunarele să adun mărunțişul.

Puținul bagaj, cel al colegei, l-am trecut de partea cealaltă. De pe o mică terasă se vedea pârtia năpădită de vegetație, drumul pe ici pe acolo, şi stațiunea balneoclimaterică în vale. Colega soției a dispărut, nici nu mă preocupa unde.

Doi copii de țigan mi-au cerşit bani şi le-am spus necăjit că ultimul mărunțiş l-am dat pe biletul de trecere prin vamă.

Spre vârful muntelui se deschidea un drum, o potecă numai pentru picior. În momentul când am făcut primii paşi pe potecă, mi-am amintit toate detaliile călătoriei până aici.

4. Muntele

Visul: Pe înserate am ajuns pe micul platou din vârful muntelui. La

cabană, plutea o atmosferă de teamă şi îngrijorare. Am fost sfătuit să nu mă aventurez singur noaptea pe potecile din preajmă, fiindcă, de câtva timp, pe acolo, îşi face apariţia un monstru, pe jumătate om, pe jumătate animal.

Am recepţionat mesajul ca pe o glumă bună, adresată noilor sosiţi. După ce mi-am aşezat lucrurile în cameră, am ieşit la o plimbare nocturnă, prin preajmă. Pe potecă s-a ivit o arătare neagră, robustă ca un om, schelălăind şi scâncind, avertizându-mă astfel, să nu mă apropii de ea. Dar am călcat pe o piatră rotundă şi m-am dezechilibrat şi am alunecat în braţele sale.

Era moale, caldă şi păroasă ca o maimuţă. M-a prins în braţe şi m-a purtat dintr-o parte într-alta, pentru a se descotorosi de mine sau pentru a mă arunca înapoi, în jnepeniş. Din cauza oboselii, i-am opus o rezistenţă moale.

Ne legănam înainte şi înapoi, ca într-un dans, în care unul , încerca să-l înveţe mişcările pe celălalt. Încet, arătarea, în braţele căreia mă aflam, a devenit docilă şi cooperantă. Strânsoarea braţelor noastre nu fusese în luptă nici măcar la început, dar acum conştientizam că era mai mult o îmbrăţişare, că era efortul fizic al afecţiunii reciproce.

L-am îndepărtat de la piept, ţinându-l de mâini. Am înţeles că, de fapt, era o fiinţă umană, însă cu unele deficienţe psihice, aproape normală fiziologic, dar vizibil marcată emoţional, din cauză că fusese abandonată, în sălbăticia muntelui, de mic copil. Se speria de oameni, care, la rândul lor, se temeau de el. Dorea să comunice cu lumea din care fusese izgonit, dar în acelaşi timp, fugea de ea. Cabanierii s-au apropiat de noi, minunându-se de arătarea din braţele mele şi m-au întrebat ce planuri am în legătură cu acest umanoid. Le-am răspuns că îl voi duce într-un plasament social, unde va învăţa deprinderile şi comunicarea cu oamenii, după care îl voi aduce din nou aici, pe munte, ca ajutor de cabanier, cu drepturi depline.

CAPITOLUL 3
DIAGNOSTICAREA ŞI VINDECAREA PERSONALITĂŢII PRIN VIS

3.1. Vindecarea karmică

Este dificil să ne analizăm personalitatea în viaţa diurnă cu mintea raţională, dar întotdeauna, vom fi în stare să analizam şi să criticăm personalitatea altcuiva. Este necesar să fugim de judecata diurnă, prin meditaţie şi rugăciune profundă sau prin vis, când mintea intuitivă nu este cenzurată şi afectată de eul perturbator şi de conştientul neasanat de trăiri reziduale.

În baza informaţiilor obţinute în viaţa diurnă, în mod intuitiv, mintea visătorului va crea o poveste din visuri fragmentare, cu ajutorul căreia se străduieşte să facă lumină în jur, pentru a pune un diagnostic[12] personalităţii afectate. Povestea ne va arăta, în mod alegoric, afecţiunea de care suferă personalitatea noastră, dar şi remedii pentru punerea în scenă a unor situaţii transformatoare ce duc la vindecare.

Ne vom da seama dacă vindecarea personalităţii vine parţial sau în întregime în această viaţă. Se ştie că un caracter bolnav este mai greu de vindecat şi cere mult calm şi înţelepciune de-a lungul întregii vieţi sau chiar a mai multor vieţi, decât o boală fiziologică, a corpului fizic.

Povestea este pusă în scenă după mitul basmului sau mitul arhetipal, preluând informaţii esenţiale din inconştientul personal, în urma mai multor trăiri traumatizante în mod karmic. De obicei, visele unei persoane creează o poveste despre sine, pentru conştientizarea căii de parcurs şi obligă la rezolvarea problemei propuse de sufletul nostru.

În cazul în care nu se conştientizează mesajul viselor selectate, iar situaţia devine şi mai dramatică prin lipsa de comunicare între cele două nivele de conştiinţă, raţională şi intuitivă, intervine cel puţin o persoană din preajma celei în discuţie, care recepţionează mesajul de a construi vise medicament, benefic, dar nespus de amar, care să ducă la o poveste cel puţin ocolitoare, dar convingătoare. Este posibil ca aceste două persoane să fie legate şi obligate în

[12] În capitolul *Spălarea în fluviul universal* s-a descris despre unele metode de diagnostic şi tratament în cazul tulburărilor fiziologice şi patologia chakrelor.(n.a.)

mod karmic de cauza îmbolnăvirii personalității unuia dintre ei.

Când conştientizăm lumea viselor în raport de filiație cu viața în stare de veghe sau invers, lumi care s-au întrepătruns în urma multor experiențe onirice repetate după acelaşi tipare, ori nuanțate în mod personal şi acceptăm provocarea visului, timpul ne va forța să înțelegem locul multor elemente şi simboluri în destinul nostru şi vom fi în stare până la urmă să ne citim singuri rețeta scrisă de propriul suflet pentru vindecarea personalității bolnave.

Voi scrie despre un caz în care diagnosticarea şi vindecarea personalității sunt implicate două persoane, soț şi soție. Ea nu conştientizează starea sa maladivă, dar se străduieşte să se scuture de subpersonalitățile ieşite la viață în mod acaparator şi dominant.

Pentru celălalt, care a conştientizat boala spirituală a soției, misiunea devine frustrantă şi aproape imposibil de dus la bun sfârşit, din cauza lipsei de comunicare şi înțelegere între ei în momentele de criză sau acalmie a bolii.

Povestea pe scurt: Au fost soț şi soție cu câteva vieți în trecut. Soțul a urmat o cale spirituală mulți ani departe de familie, lăsându-şi soția cu doi copii mici, o casă mare cu multe acareturi şi servitori care trebuia ținuți în frâu.

Dintr-o femeie blândă şi iubitoare, pentru a supraviețui împreună cu familia, ea a trebuit să adopte o atitudine aspră, milităroasă şi neîndurătoare cu servitorii care leneveau. Această stare prelungindu-se mulți ani, firea bărbătească s-a înrădăcinat, mutilând feminitatea din ea.

În altă viață, femeia ia de la început calea monahismului, cu dorința inconştientă de a scăpa de subpersonalitățile mutilante, şi este conştientă că nu are putere de a se apleca şi dedica îngrijirii bolnavilor, dar şi asupra ei însăşi.

Ea caută alt locaş monahal, unde să lucreze ca infirmieră la bolnița mânăstirii. Aici privațiunile îi solicită mai multă forță şi iubire, în acelaşi timp, pentru a se apleca spre îngrijirea bolnavilor şi a vindecării sale.

Această cerință devine imperioasă, şi elementele de putere o trag fiecare într-o parte sau în alta unde slăbiciunea ei este mai mare. Ea moare, fără a-şi vindeca feminitatea mutilată, înăbuşită.

În viața actuală se regăsesc ca soț şi soție, dar ceva este schimbat în scenariul destinului lor. Personalitatea ei feminină este afectată de trăsăturile caracterului bărbătesc adoptat, şi pe deasupra,nu mai este la fel de îngăduitoare cu voința soțului de a-şi desăvârşi calea spirituală, independent de problemele familiei, interzicându-i orice ieşire din cadru familial.

Este frustrant pentru amândoi: ea îl învinuieşte, în mod inconştient, de îmbolnăvirea ei spirituală şi îi îngrădeşte manifestarea lui în afara familiei. El, neputând să-şi urmeze calea spirituală, nu are energie în mod constant pentru

călăuzirea soției și vindecarea personalității ei. În acest context, se creează primul capitol al poveștii despre diagnosticarea și vindecarea personalității ei.

Unul din caracterele feminine ale soției încearcă să se întoarcă și să recucerească teritoriul pierdut, dar fără sorți de izbândă.

Visul 1: El făcea baie. Vedea cum apa duşului curgea lin pe trupul gol. S-a deschis uşa de la intrare şi a apărut o copilă de trei ani, care se uita la el şi-l studia şmechereşte cu privirea, ca într-un joc de copii, şi a zbughit-o, furişându-se în casă. A prins-o şi a vrut să o dea afară, dar copila a scăpat şi s-a dus la dulapul cu lenjeria soției, de unde a luat o cămaşă şi a îmbrăcat-o într-o clipă.

Știind că soția-i este o ființă aprigă la mânie și neîndurătoare, când este vorba de lucrurile ei personale, a luat o mătură cu coadă și a lovit-o, ca să o dezbrace și să o pună la loc. Deși fetița încasa loviturile pe trupușorul ei firav,nu a plâns și nu s-a văicărit, ci doar țopăia de ici acolo, încercând să scape, ca într-o hârjoană de copii, surâzând molipsitor și veselindu-se.

El o lovea cu înverşunare, şi era speriat că ajunse să fie în stare să bată un copil. A luat-o de mânuță și a scos-o în stradă, neținând seama că nu era îmbrăcat. Copila a încercat să intre din nou în casă, dar el a bătut-o din nou în fața uşii, în propriile hohote de plâns. El se întreba, cum este posibil să fie prins în această vrajă degradantă.

Cămaşa a căzut de pe trupuşorul copilei în fața pragului uşii de la intrare. A ridicat-o, dar nu mai era cămaşa soției, ci un tricou alb de copil.

Îl durea sufletul şi se întreba în neştire cum este posibil să se degradeze într-atâta, din cauza fricii de soție, încât să bată o fetiță de trei ani, care venise să se joace cu el.

După mulți ani, s-a conturat mesajul poveștii, când s-a declanşat o serie de vise fragmentare, unite în capitolul *Maica Veturia Nicolau*. Acest personaj oniric a fost creat pentru a o simboliza pe soția visătorului.

Mult timp au venit informații sub formă de vise fragmentare, menite, ca pe parcurs, să ducă la concluzia că un spirit neeliberat în urma unui deces, încearcă, de dincolo de mormânt, să ceară ajutorul visătorului, pentru a găsi consolare şi pace sufletească.

Visătorul a decis să ajute sufletul maicii Veturia Nicolau, numai prin rugăciuni şi gânduri de pace, consolare şi iubire transmise prin intermediul lumânărilor aprinse în biserică la sărbători creştine şi în sâmbăta morților, fără a mai răscoli pământul pentru scoaterea şi mutarea osemintelor.

Ca urmare a aplicării acestei hotărâri, în curs de un an, a apărut altă serie de vise, care a limpezit povestea străduinței depuse pentru vindecarea acestui personaj oniric. Povestea despre maica Veturia Nicolau s-a conturat în mintea

lui, în perioada în care întocmea hărţile cu hotarele, drumurile şi reperele din călătoriile sale onirice.

Prin vis, conştient sau inconştient, a călătorit în timp, recunoscându-şi orele astrale ale devenirii sale sau a unor evenimente personale, ori familiale.

Esenţa informaţiei şi chipul unor personaje din viaţa lui trecută au revenit în conştiinţa sa, recunoscându-le ca făcând parte din sufletul său călător şi stăruitor în integrarea şi contopirea în sufletul universal.

Unele personaje care l-au însoţit un timp, şi-au construit o cale proprie, eliberându-se de emoţia comunicării cu el; altele au mai rămas încă dependente emoţional şi spiritual de el, mergând din aproape în aproape, mână în mână, ca nişte suflete surori, până la integrarea instantanee în lumină.

Această poveste este cu mult mai lungă, dar autorul a simplificat-o, respectând etapele raportate la timpul prezent, de când a conştientizat, în vis, dialogul cu acest spirit, care îşi conturează chipul şi fiinţa de lucrătoare cu mâinile şi cu mintea sau cu inima, într-un locaş monahal creştin ortodox renumit. Din cauză că nu i-a acordat prea mare importanţă la început, spiritul maicii Veturia Nicolau a continuat să apară în visele lui şi să-i aducă informaţii suplimentare, dar şi să-l implore pentru ajutor.

El a vorbit cu ierarhii mânăstirii, cerând să i se înlesnească studierea arhivei din perioada trecerii la calendarul creştin ortodox pe stil nou, cu frământările interioare, dar şi cu mişcarea personalului sau a trăitorilor de rang inferior şi mediu din sfântul locaş, însă i s-a spus că aşa ceva nu-i este îngăduit. Era hotărât să închidă acest subiect, dar visul despre maica Veturia Nicolau se repeta cu acelaşi simţământ de intimitate, căldură şi iubire, venit din alt timp.

Povestea maicii Veturia Nicolau a început cu visul următor, care este datat 19 decembrie 1996: Trecea cu maşina printr-o localitate din nordul Moldovei. La marginea drumului, a zărit un mormânt vechi. A coborât şi s-a apropiat de stela de piatră, pentru a vedea dacă este vreo inscripţie. Descoperea oare mormântul unui sfânt? se întreba. Intuiţia l-a adus aici sau o voce străină şi misterioasă?

Trei maici s-au oprit lângă el, la mormânt şi una dintre ele i-a şoptit, că acesta este locul de veci al preacuvioasei maici Veturia Nicolau, trecută la cele sfinte, la începutul veacului douăzeci. A vieţuit un timp în Oltenia, dar la maturitate s-a stabilit în Moldova de nord, unde a murit şi a fost îngropată.

A doua zi s-a dat pe postul TVR1, un reportaj de la mânăstirea de maici Agafton din judeţul Botoşani.

Un timp a crezut că maica Veturia Nicolau a vieţuit în acest aşezământ monahal, dar visele care au urmat au indicat numele altei mânăstiri din nordul

Moldovei. În ziua de 17 decembrie 2001, a citit într-o revistă o selecție din dicționarul de nume şi a descoperit numele de Veturia. Dacă până în acel moment, afirma că visele sale sunt o rătăcire, din acea zi a avut bănuiala că ele sunt o comunicare fragmentară cu spiritul acestei maici, decedate în mod misterios, odată cu schimbarea calendarului creştin ortodox. Acest spirit îi cere ajutor pentru a reuşi să dobândească tihnă şi mângâiere sufletească.

În noaptea care a urmat, a visat-o din nou şi au dialogat mai mult ca altădată. A repetat povestea ei, spunându-i că s-a născut în 1878 şi a intrat la mânăstirea Lainici la vârsta de 17 ani, ca îngrijitoare. Acolo a stat din 1894 până în 1905, apoi a plecat la mânăstirea X (şi a dat numele), din nordul Moldovei, ca maică îngrijitoare sau infirmieră.

În anul 1924, pentru a fi constrânsă să respecte calendarul pe stil nou, a fost torturată şi lăsată să moară în frig, de către patru călugări: Nifon (de 44 ani), Mitrofan (de 37 ani), Anastasie sau Afanasie (de 42 ani), şi Trofim (de 44 ani). A fost îngropată pe ascuns, fără slujbă de pomenire.

Visătorul i-a spus că nu poate face altceva decât să-i aprindă o lumânare în zilele sărbătorilor creştine şi în sâmbăta morților. A fost de acord, dar spiritul ei i-a revenit cu şi mai mulă putere în vise, alternând cu perioade lungi de absență. El a întrebat-o de ce îi zice pe nume, Eugenio, de parcă l-ar cunoaşte de când lumea. A ascultat atunci o poveste care l-a impresionat şi făcut să înțeleagă totul.

I-a spus că în precedenta viață, s-a numit Renata Vocceli şi că a fost omorâtă, din motive religioase, de patru bărbați, în timp ce soțul ei, Eugenio, era plecat într-o expediție misionară în Tibet. Aceiaşi bărbați au omorât-o, tot din motive religioase în această viață. L-a rugat să o ajute să-şi găsească pacea, dar şi să întrerupă urmărirea criminală a celor patru indivizi.

Când i-a spus că era Renata Vocceli, i-a apărut cu chipul unei zvelte şi frumoase femei, elegant îmbrăcată, iar când îi amintea că este Veturia Nicolau, îi apărea ca o călugăriță. I-a mai spus că, în viața precedentă s-a născut în 1554, a trăit la Firenzze şi a fost ucisă în 1598, că şi-a văzut soțul, pentru ultima dată, în 1588 şi că a avut doi copii, un băiat şi o fată. La întrebarea sa, i-a spus că soțul ei a fost un bărbat înalt şi iubit de oamenii care îl cunoşteau.

A rugat-o să-i facă şi câteva previziuni personale. Ea a ezitat, apoi i-a dat sfaturi şi i-a spus câteva lucruri despre viitorul lui. Din acestea, unele s-au adeverit, iar altele nu.

La următoarele întâlniri maica Veturia Nicolau, fostă Renata Vocceli, îşi cerea iertare pentru cele care nu s-au adeverit, motivând că, în timpul fizic, energia fină se transformă continuu, luând mereu altă formă şi direcție, după

cum este şi starea psihică şi spirituală a persoanei.

Maica Veturia Nicolau, a apărut pentru ultima dată în postul Paştelui 2004, atenţionându-l atât în vis cât şi în stare de trezie, asupra prezenţei sale printr-un curent de aer în jurul capului, prin care i-a schimbat valoarea frecvenţei undelor cerebrale. L-a rugat să dea de pomană, pentru ea, pe 3 martie, trei colăcei şi patruzeci de lumânări. Aşa a făcut.

În nopţile care au urmat, a avut vise deosebit de frumoase şi clare, dar cu alte subiecte. Soţia lui a devenit conştientă în unele vise, amintindu-şi toate detaliile onirice. Starea ei de sănătate fiziologică şa agravat şi aproape trei luni a stat la pat din cauza unei boli vasculare, care a împins-o până la limita morţii clinice. În schimb, starea ei sufletească a devenit de o frumuseţe şi delicateţe de nerecunoscut. Era calmă şi lucidă, iubitoare şi înţeleaptă, recucerindu-şi feminitatea. Înainte de a se hotărî pentru intervenţia chirurgicală, a avut un vis[13], în urma căruia a luat o hotărâre înţeleaptă, de a se opera cât mai degrabă.

Starea sănătăţii fiziologice se ameliora vizibil, de la o zi la alta, iar timpul pentru răgaz şi odihnă îl petrecea, în mare parte, în rugăciune. Caracterul ei feminin redescoperit prin întoarcerea către sine persista şi mai mult, şi doar în unele momente de slăbiciune apăreau reziduuri din vitalitatea personalităţii bărbăteşti, puse din ce în ce mai mult sub ascultare. Acorda mai multă atenţie şi ajutor, iubire, candoare şi tandreţe celor care o înconjurau.

În acest context, soţul a avut câteva vise memorabile.

Visul 2: Soţia i-a născut la termen o fetiţă sănătoasă şi frumoasă, dar medicul nu a vrut, cu nici un chip, să-i elibereze certificatul de naştere pe numele lor şi a dat-o altei mame cu fetusul mort. Amândoi părinţii au reclamat această nedreptate la autorităţile medicale şi juridice, dar fără rezultat. Au ieşit pe poarta maternităţii, îndureraţi şi neconsolaţi.

Visul 3: Soţul îşi întâmpina soţia la jumătatea drumului dintre maternitate şi casă. Ea născuse o fetiţă sănătoasă, care creştea într-o zi, cât alt copil într-un an. O văzu pe soţia cu fetiţa, care acum avea trei ani, de mână.

Fata, cum l-a zărit, s-a smuls din mâinile mamei şi a alergat în întâmpinarea lui. Fata era frumuşică,delicată şi isteaţă. Între ei se afla un râu, ce trebuia trecut pentru a se întâlni, dar puntea care îl traversa părea instabilă.

Fetiţa a scăpat din mâinile mamei şi a alergat pe punte, zbenguindu-se, în întâmpinarea tatălui. Părinţii, înspăimântaţi au încercat să o ajungă, dar când s-au întâlnit la mijlocul punţii, copila a alunecat, înainte de a fi prinsă, în valurile apei. Aceste vise confirmă voinţa trăsăturilor specific feminine de a stărui şi de

[13] Visul a fost povestit la capitolul *2.5.c*. (n.a.)

a încerca să se întoarcă la stăpâna lor de drept. Ultimul vis avut de soţ, pe această temă, confirmă vindecarea a cel puţin două din trăsăturile personalităţii feminine ale soţiei.

Visul 4: Soţia a născut două fete gemene. La maternitate, a aşteptat-o în camera de îmbrăcare, dar soţia a venit deja pregătită din salon. Un infirmier i-a adus geanta şi o carte veche de rugăciuni, gândind că o uitase pe noptiera din salon, dar ea i-a spus să o dea la un atelier de legătorie şi să o pună refăcută la loc, pentru trebuinţa altor femei.

A venit asistenta medicală cu nou născutele, înfăşate pentru plecare. Mama le-a luat pe amândouă în braţe şi chipul ei s-a luminat de sentimentul feminităţii şi maternităţii împlinite. El a văzut chipul fetelor, ieşit puţin de sub broboadă. Una era vioaie şi normală, iar cealaltă mai firavă şi pirpirie. Au pornit pe jos, spre casa lor, care era în apropiere.

Pe drum soţia a vorbit puţin şi nu era afectată de atitudinea oamenilor care vociferau în urma ei, precum că ar fi născut la o vârstă înaintată.

Către ziuă, a venit la uşa lor un ins, care s-a dat drept cadru medical al spitalului şi a cerut să i se dea fetele, pentru reinternare şi tratament. Soţul a refuzat categoric cererea intrusului, care între timp, a scos din buzunar un pumn de aur şi bijuterii şi i-a spus că are destui bani şi putere ca să-i cumpere fetele. Omul devenise agresiv, dar tatăl, l-a îmbrâncit şi l-a aruncat pe scări, de unde a dispărut din imagine.

A închis uşa şi s-a dus în dormitor, unde şi-a văzut soţia cu chipul luminat, dormind liniştită, cu fetele de o parte şi de cealaltă. S-a liniştit şi a tras uşa după el. Între personajul oniric maica Veturia Nicolau şi soţia visătorului sunt unele asemănări, şi anume:

– *Originea:* Maica Veturia Nicolau a fost olteancă, stabilită iniţial la o mânăstire din Oltenia. Soţia era numită peiorativ *olteanca* în colectivul ei de muncă, din cauza trăsăturilor ei aspre şi atitudinii milităroase specific oltencelor. Amândouă personajele au un cult deosebit pentru ortodoxia creştină.

– *Schimbarea domiciliului:* Maica Veturia Nicolau a plecat din Oltenia şi s-a stabilit la o mănăstire din norul Moldovei. Soţia visătorului a venit dinspre sud, din Moldova de mijloc, şi şi-a întemeiat familia tot în partea de nord a Moldovei.

– *Profesia:* Maica Veturia Nicolau a fost infirmieră la bolniţa mânăstirii, în timp ce soţia visătorului era asistentă medicală la un spital care aparţinuse mânăstirii.

– *Simbolul celor patru bărbaţi din vis:* Maica Veturia Nicolau a fost

urmărită, chinuită şi omorâtă de patru bărbaţi, ca şi în viaţa precedentă, când se numea Renata Vocceli. Aceştia simbolizează patru trăsături ale caracterului masculin: raţiune şi gândire pragmatică, fermitate şi atitudine milităroasă, disciplină aspră. Renata Vocceli, rămânând fără sprijin, este nevoită să adopte o atitudine aspră, neîndurătoare şi milităroasă pentru a reuşi să facă faţă problemelor până la întoarcerea soţului.

Dar una câte una din trăsăturile masculine s-au întipărit în caracterul ei feminin, urmărind-o şi în celelalte vieţi, umbrindu-i feminitatea şi sentimentele specific feminine. Celălalt personaj, a dobândit un caracter aspru şi intolerant, ferm şi înclinat spre ordine şi disciplină, cu o puternică vitalitate fizică, deşi trupul şi chipul îi sunt delicate. Dar, în clipele de răgaz, mintea şi inima sa îşi recapătă delicateţea şi candoarea, iubirea şi tandreţea specific feminine.

– *Transformarea spirituală:* Maica Veturia Nicolau lucrează îngrijind bolnavii, pentru a trezi în sufletul său sentimente de compasiune şi iubire,milostenie şi sacrificiu. A fost conştientă că nu s-a vindecat spiritual şi că acele caractere străine de mintea ei o mai urmăresc.

Ea l-a implorat pe visător ca să se roage pentru pacea sufletului ei şi să-i îndepărteze pe cei *patru bărbaţi* , care continuă să o chinuiască.

Celălalt personaj, se luptă pentru dizolvarea firii aspre şi milităroase. Strădania îi este canalizată spre rezolvare, tocmai de diminuarea puterii fizice, provocată de o lungă suferinţă fiziologică. Sufletul i-a obligat corpul fizic să treacă prin boală de câteva ori, până la limita morţii, pentru a-i diminua forţa caracterului bărbătesc adoptat.

Alegoria trecerii de la calendarul pe stil vechi, creştin ortodox, la cel pe stil nou, sugerează schimbarea de atitudine comportamentală, ce trebuie realizată necondiţionat.

Strădania celor două personaje, soţ şi soţie, şi ajutorul reciproc acordat în multe vieţi consecutive, a dus la ameliorarea şi vindecarea personalităţii, dar şi a sufletului lor. Chiar dacă în realitate, pe termen scurt, pare frustrant pentru unul şi nespus de dureros pentru celălalt, în perspectivă de deschide oportunitatea de a se regăsi, pas cu pas, tot mai curaţi şi vindecaţi de reziduurile perturbatoare şi străine firii umane.

Autorul doreşte să nu se dea alte conotaţii acestui material, decât conştientizarea modului de vindecare a personalităţii prin vis şi educarea voinţei de a stărui în ajutorul dat aproapelui în măsura în care se doreşte şi se îndreptăţeşte o punere în adevăr a destinului lor comun.

3.2. Prevenirea şi vindecarea coşmarurilor onirice

Modelarea personalității şi adaptarea psihofiziologică la tot felul de examene şi încercări care decurg dintr-o experiență în alta, înlănțuindu-se ca nişte praguri şi trepte pe o cale, este motivația vieţuirii umane.

Pragurile îl obligă pe om să ia lecții de cunoaştere şi de inițiere în urma cărora experiența să îi înlesnească înaintarea la treapta următoare.

E de preferat ca omul să fie responsabil cu ceea ce a acumulat până la un prag şi sincer cu el însuşi, fiindcă sunt destui care vor da înapoi de la aceste examene din lipsă de voință şi curaj, ori alții care vor încerca să le treacă în mod ilicit, fraudulos.

Persoanele care au trecut astfel cel puțin un examen în viață şi au tendința de a merge greşit înainte, dar şi cele care au fost ajutate în mod repetat de familie şi şcoală să le treacă fără a fi capabili, sunt cele mai dispuse la boală şi stres, la scăderea parțială sau totală a încrederii de sine, iar lipsa sentimentelor de responsabilitate şi iubire care trebuie învățate în familie, biserică şi şcoală duc inevitabil la temeri care se vor proiecta în vise sub formă de coşmaruri. O eroare de evaluare a voinței şi curajului, din neatenție sau cu bună ştiință, a responsabilității şi a potențialului afectiv poate crea disconfort psihic, degenerând în temeri care ne urmăresc ca nişte tâlhari neîndurători.

Pragurile încercărilor se întâlnesc între vârste, încă de la copil, de la sugarul dependent total de mamă, la cel înțărcat care face primii paşi singur pentru explorarea celeilalte lumi din spatele mamei, apoi de la copilăria mică la pubertate şi de la aceasta la adolescență şi aşa mai departe până la bătrânețe.

Prea multă protecție făcută copilului, un prea mare confort şi un prea bine sau o interdicție de a explora lumea din jurul lui cu propriile percepții şi puteri, duce la atrofierea curiozității şi a imaginației pozitive.

În acest mod copilul ia totul de-a gata de la mamă, chiar şi temerile ei, nereuşind să-şi dezvolte o personalitate sănătoasă. Temerile încep cu formulări fataliste şi au un caracter distructiv şi demolator pentru orice structură psihică unde edificiul personalității formate de familie, biserică şi şcoală are o fisură.

Visele coşmar sunt o creație a minții atinse de morbul îndoielii şi de seceta iubirii, iar proiecțiile lor revendică o siguranță afectivă şi o armonie la care tânjeşte sufletul văduvit de aceste daruri divine.

Amplitudinea şi durata coşmarurilor sunt generate şi dependente de dorința imperioasă de a primi iubire şi protecție. Odată instalate se vindecă prin voință şi efort propriu.

Medicul, preotul ori psihoterapeutul îi vor da remedii şi sfaturi de urmat, care vor avea efect cel mult până la proxima provocare a realității cotidiene.

Familia, în special părinții, dacă bolnavul nu a trecut de adolescență, îi

poate sta aproape să-l ajute pentru canalizarea voinței şi întărirea încrederii în sine, la restabilirea unei comunicări afective şi înțelegătoare cu mediul înconjurător, iar unul din părinți ori frate sau soră mai mare să doarmă în aceeaşi cameră, chiar pat cu bolnavul, pentru supraveghere şi îngrijire până la vindecare. Munca de convingere este un pas important pentru a-l face să conştientizeze că aceste coşmaruri sunt o creație a propriei minți şi că le poate struni în vis, îmblânzi şi transforma în aliați veseli şi prietenoşi.

După ce atributul de agresivitate al coşmarurilor onirice este transformat în calități pozitive, aceste identități purtătoare de temeri dispar din imagine, pentru că dispare esența lor.

3.3. Conştientizarea bolii personalității şi asumarea străduaniei pentru vindecare

O femeie vrea să refacă o relație sentimentală cu un bărbat, tată a unui copil, în vederea căsătoriei, însă mătuşa ei nu este de acord. Pentru a înlesni să primească prin vis un răspuns la problema sa, femeia s-a dus la bunici, loc sacru, contribuind ea însăți la sfințenia mitică prin rugăciuni şi aprinderea de lumânări la icoanele casei.

În urma rugăciunii, răspunsul vine din subconştient prin două grupe de vise distincte, primul vis dă un răspuns tranşant la frământarea femeii, iar a doua grupă care s-a manifestat în cursul săptămânii următoare, aduce lămuriri despre modul de vindecare a traumei sufleteşti şi despre primii paşi ce trebuie făcuți după aceea. Femeia a povestit la psihoterapeut despre contextul în care a avut visele, la cine a dormit, ziua, ora, de cine este legată afectiv mai puternic. Visele sunt povestite în rezumat.

Visul 1: Femeia mergea prin localitate cu prietenul de mână. L-a invitat să intre cu ea într-un magazin să-şi ia ceva, dar el a refuzat. Deşi ea a insistat, el a rămas în stradă, femeia intrând în magazin de una singură.

La galantar, în magazin, erau două vânzătoare, care au întrebat-o ce vrea să cumpere. Însă femeia a întins mâna goală, sugerând că vânzătoarele trebuie să ofere. O vânzătoare nu a făcut nici un gest, iar cealaltă i-a strecurat nişte mărunțiş în palma întinsă. Femeia a ieşit apoi din magazin.

Magazinul este aici simbolul căsniciei, pentru că oferă oportunitatea împlinirii dorințelor şi aspirațiilor personale şi comune. Intrarea femeii într-o căsnicie cu prietenul ei, cum crede ea, îi va aduce împlinirea speranțelor de soție şi mamă, este simbolizată de intenția de a intra cu acest om în magazin

pentru a-şi cumpăra ce-i trebuie.

Refuzul bărbatului arată că nu doreşte o căsnicie cu această femeie, care şi-a asumat responsabilitatea de a intra singură în magazin.

Erau de serviciu două vânzătoare, simbolizând două aspecte ale afectivităţii feminine, de soţie şi mamă. Una din vânzătoare nu i-a oferit nimic, fiindcă se vedea că femeia nu are bani să cumpere ceva, iar cealaltă i-a dat câteva monede fără valoare.

Această femeie a intrat în magazin, nu să cumpere ceva prin achitarea valorii în bani a obiectului dorit, ci a dorit ca vânzătoarele să-i ofere toate lucrurile din magazin de-a gata, pe degeaba. Dar obţinerea unui lucru din magazin se face prin plată, fără târguială, deci şi în căsnicie trebuie să ofere întâi, pentru a primi ceea ce-şi doreşte femeia.

În mod firesc, vânzătoarele primesc bani pentru a vinde lucrurile din magazin, iar banii daţi cumpărătorului sunt întotdeauna sub formă de mărunţiş, rest la plata cuvenită. Această femeie nu este pregătită să se căsătorească, din motiv că nu a învăţat legea de bază a vieţii şi comunicării, de a oferi întâi ceva şi apoi să aibă pretenţia să ceară şi să primească ce îşi doreşte.

Alegoria visului spune că unul din aspectele iubirii de soţie sau mamă este în totalitate absent, iar altul este înţeles greşit, ea dorind mai degrabă să primească, nu să ofere iubirea.

La începutul săptămânii ce a urmat i-a apărut în vis bărbatul sufletului ei, Animus, arhetipul bărbatului sortit să-i fie prieten şi apoi soţ pentru această femeie, în chipul unui tânăr care îi cere prietenia.

Visul 2: Un tânăr îi veni în întâmpinare şi îi ceru prietenia. Dar el era bătut de cineva care, cum spuse tânărul, îi vroia binele femeii. L-a luat la bătaie şi ea; în timp ce el era pus pe fugă, spunea că o să revină cu aceeaşi rugăminte. Ea nu-i dădu nici un răspuns.

Alegoria acestui vis spune că autoritatea raţiunii ei l-a pus la punct pe acest tânăr, obligându-l să stea ascuns în subconştient. De fapt ea îşi nega propria imagine despre bărbatul fiinţei sale. Şi-a luat la revedere de la el, lăsând posibilitatea să se întâlnească în viitor când va fi pregătită să-l accepte.

Visul 3: A apărut un bărbat mai în vârstă şi i-a dat o coasă cu coada foarte lungă. Ea l-a întrebat ce să facă cu coasa, dar nu a primit răspuns.

A dat de câteva ori prin iarbă şi se opri când văzu că a tăiat un picior pisoiului care se apropiase prin iarbă de ea. Pisoiul a rămas numai cu trei picioare, mutilat.

Fiindcă existau cordoanele energetice cu fostul prieten, un ghid oniric îi sugerează femeii să-şi asume responsabilitatea de a rupe definitiv relaţia,

dându-i o coasă cu coada lungă.

Pisoiul este în acest vis purtătorul a trei simboluri, unul al mutilării, distrugerii afectivității care tocmai a venit în întâmpinarea sa, sentimentul rezultat dintr-o relație forțată, al doilea simbol este al copilului adoptat de amândoi părinții, un copil lipsit de drepturile lui firești, iar al treilea, de căsnicie proscrisă, condamnată a fi compusă numai din trei membri, excluzându-se posibilitatea de a avea copilul lor natural, alegorie reieșită din numărul de trei picioare ale pisoiului rămase întregi.

Visele din următoarele nopți transmit sfaturi cum să-și vindece trauma personalității sale generată de nerealizarea căsătoriei cu prietenul său.

Visul 4: S-a dus la o vrăjitoare să-i facă un descântec pentru a reuși să se căsătorească cu bărbatul dorit. Baba a cerut pentru descântec o pereche de cercei**,** dar după ce i-a primit, i-a și pus la urechile ei.

Este tentată să apeleze la mijloace ilicite pentru a obține oficializarea căsătoriei, apelând la o vrăjitoare, care-i ceruse o pereche de cercei; aceștia simbolizând verighetele de cununie, și fiindcă vrăjitoarea din vis și i-a pus la propriile urechi, nu la femeia în discuție, înseamnă că nu se va oficializa căsătoria.

Visul 5: Este adusă de urgență la camera de gardă a spitalului, fiind bolnavă. Aici are o relație sexuală spontană, dar dezagreabilă cu medicul de serviciu. După consumarea actului sexual îl vede intrând pe ușă pe un profesor mai în vârstă, din liceu. Se simte jenată de situație.

Alegoria intrării într-un spital la serviciul de urgență, unde are o relație sexuală, dar dezagreabilă cu medicul, înseamnă că dorește să se vindece cât mai repede de trauma provocată de prietenul ei, experiență din care va învăța ceva, aspect sugerat de prezența profesorului din liceu.

Fobia de spital înseamnă că ori îi este teamă de o relație cu un bărbat, experiență asemănătoare cu cea avută în camera de gardă a spitalului, ori nu dorește cu adevărat o vindecare a personalității sale, ci preferă să se hrănească cu propria imagine despre sine.

Visul 6: La ora 4 dimineața îl visează din nou pe tânărul, care a fost bătut și fugărit tocmai de ea.

O promisiune de rezolvare va veni în viitorul apropiat, sugerată de ora 4 dimineața[14].

Visul 7: O mătușă sau o vecină, nu a observat bine, întunecată la chip și îmbrăcată în haine negre în noapte i-a pus pe gard, în fața casei, o carpetă

[14] Vezi Cap. 5.5. *Decodificarea viselor* .(n.a.)

neagră, circumscrisă de o margine roşie. Din casă o privea cu teamă şi nu putea ieşi afară în drum. Pentru a-şi face curaj a pus la fiert o oală cu ciuperci în care învârtea cu o lingură de lemn, în timp ce privea carpeta de pe gard.

Teama că vecinii, lumea din jurul ei, îi vor descoperi aspectele întunecate ale personalităţii sale, sugerată de carpeta întunecată şi circumscrisă de o margine roşie, expusă pe gardul din faţa casei de o umbră în noapte, o reţine în casă, neavând curajul să treacă în drum. Dar înainte de a ieşi, trebuie să accepte realitatea revelată în faţa ei.

Alegoria învârtirii în oala cu ciuperci, în timp ce privea carpeta de pe gard, arată că în inima sa (oala) sentimentele de teamă şi iritare, declanşate de adevărul urât şi otrăvitor (ca ciupercile) vor fi frământate şi modelate pentru a căpăta puterea de a ieşi pe poartă, în drum. Poarta este simbolul sfârşitului unei etape şi începutul alteia noi, şi chiar dacă o mai urmăresc aspectele întunecate ale personalităţii sale, ea trebuie să treacă prin poartă şi să iasă în lume.

Visul 8: Visează că fratele ei se însoară.

Alegoria acestui vis îi spune femeii că trebuie să înveţe să-şi accepte calităţile împreună cu defectele ce o caracterizează, umbra luminoasă sau întunecată, atributele pe care le reprimă în subconştient şi le împiedică să se manifeste pentru a-şi descoperi integritatea, iar mătuşa care a despărţit-o de prietenul ei este o rămăşiţă a umbrei aspectului întunecat al personalităţii sale, care se lasă mai greu de acceptat pentru tămăduirea sufletului. Un prim pas a fost făcut şi acesta este începutul vindecării sale sufleteşti.

Este important de reţinut că în dinamica visului, răspunsul este dat femeii, după ce aceasta şi-a asigurat liniştea interioară, iar noaptea spre duminică este momentul în care visul redă în mod excepţional de puternic şi de frumos realitatea lumii sufleteşti.

Seria de vise a început în ziua cu data de 11, sâmbătă spre duminică, iar ultimul l-a avut vineri, data de 17, spre sâmbătă. Cifra 1 simbolizează Eul, deci în primul vis relaţia cifrelor era 1+1, adică eu cu mine însumi, excluzându-se altă persoană. În ultimul vis apare evoluată relaţia cifrelor, care este 1+7, adică Eu + Tu, care este o relaţie de parteneriat, de căsătorie.

Ultimele vise spun că rezolvarea acestei relaţii trebuie să înceapă cu vindecarea Eu-lui, a personalităţii acestei femei, pentru a putea accepta valorile celuilalt, iar în unitatea relaţiei de căsnicie să înceapă a tămădui şi alte aspecte mai discrete a fiinţei sale feminine.

CAPITOLUL 4 CLASIFICAREA VISELOR

4.1.După sursa de energie care le generează

a) Vise generate de energia proprie

Aceste vise sunt generate de o concentrare a voinţei şi atenţiei noastre asupra unui anumit obiectiv, în mod conştient sau inconştient, nefiind niciodată siguri de una sau de cealaltă. Alăturat viselor din capitolele precedente, care multe dintre ele au fost generate de propria energie, voi aduce şi alte exemple de vise pe această temă.

Visul se realizează prin sugerarea şi fixarea în subconştientul nostru a atenţiei pe un obiectiv sau temă de visat, după care ne lăsăm cuprinşi de somn.

În cazul în care nu adormim repede, pentru a proteja nebruiată atenţia îndreptată spre obiectivul propus, încercăm varianta undelor alfa, dacă cunoaştem această tehnică.

Nu este indicat să conştientizăm inconştientul cu întrebări, seară de seară,pentru a satisface capriciile egoului. În acest fel am putea perturba programul stabilit de sufletul nostru, prin care comunicăm cu noi înşine.

Dacă abuzăm, ne vom trezi, într-o bună zi, peste măsură de obosiţi şi tulburaţi, ca şi cum nu am fi dormit timp de o săptămână. În cazul acestor vise, este mai indicat să sugerăm subconştientului să spună ce are de spus, într-o singură noapte şi să ne ajute să ne să ne amintim perfect detaliile călătoriilor onirice. Astfel se uşurează şi se realizează mai lesne canalul de comunicare între subconştient şi conştient.

Exemplu: O bună bucată de timp nu am avut sau nu am memorat visele minunate cu care mă învăţasem şi, înainte de a adormi, am fost nevoit să-mi pun o întrebare: De ce nu visez?

Răspunsul a fost pe măsura puterii de concentrare a atenţiei mele pe tema propusă, dar şi a percepţiei cordonului de legătură dintre cele două lumi. În urma visului de mai jos, am înţeles că medicamentele de orice fel şi drogurile care modifică echilibrul activităţii creierului, dar şi bolile neuropsihice, alterează fundamental plăsmuirea şi structura visului.

Visul 1: Lucram ca aviator şi făceam zilnic cursa, după programul aeroportului. Eram pregătit de zbor şi singurul pilot al avionului şi aşteptam

semnalul turnului de control pentru a decola. Am pornit motorul şi am dus avionul la capătul pistei, apoi am parcurs-o toată, dar aparatul nu avea puterea să-şi ridice măcar botul.

Am întors şi am reluat manevra de decolare. Nu reuşeam să mă desprind de sol, nici măcar cu o palmă. Atunci am întrebat turnul de control despre cauza neputinţei avionului meu de a decola.

M-au întrebat dacă am consumat alcool, cafea sau alte droguri. Le-am răspuns, uimit şi iritat, că nu sunt beat, deşi am consumat o mică doză de alcool la cafea. Mi-au ordonat să întrerup manevra de decolare şi să conduc avionul la intrarea pe pistă, să nu opresc motoarele şi să le ţin în funcţiune până la terminarea programului.

– De ce? am întrebat pe cei de la turnul de control.

– Ca să nu afle comandantul aeroportului de drogarea ta zilnică, fiindcă ţi-ar ridica brevetul şi te-ar da afară din serviciu, mi-a răspuns turnul de control.

M-am conformat şi apoi m-am trezit.

Timp de o săptămână, m-am abţinut de la cafea, iar alcool, de mult timp nu mai consumam. Visele mele frumoase şi simbolice au revenit în viaţa mea de noapte, comunicând cu sufletul meu.

Am provocat, conştient, alt vis.

Într-o fotografie din data de 2 iunie 1996, făcută la biserica Vovidenie, de la Mânăstirea Neamţ, a apărut un chip de om în dreapta capului meu .Mult timp m-a preocupat identitatea acestei apariţii.

După un an de zile, tot în preajma unei mari sărbători creştine, înainte de a adormi, am sugerat subconştientului să găsească răspuns la întrebarea: Cine este persoana fantomatică din această fotografie? Către ziuă am visat.

Visul 2: Ca mulţi alţi călători, mă agăţasem de barele metalice ale scărilor unui vagon de tren şi am continuat călătoria atârnat de acestea. Era un tren vechi, de prin anii 1940. Veneam dinspre Chişinău şi am ajuns la Iaşi. De aici, trenul s-a mai eliberat de călători.

S-a deschis uşa vagonului şi un bărbat, îmbrăcat în uniform lucrătorilor de la căile ferate, s-a aplecat asupra mea şi m-a ajutat, trăgându-mă înăuntru. Avea vârsta de 30-32 de ani, faţa aproape rotundă, părul bălai, ochii mici şi un chip blând. Avea înfăţişarea unui rus.

M-a invitat într-un compartiment confortabil şi mi-a oferit un loc. Mi-a spus ceva personal, de parcă m-aş fi întâlnit cu o rudă apropiată, oferindu-mi, cu căldură ajutorul său. Eu eram un copil de vreo 15 ani, stânjenit de blândeţea şi intimitatea cu care am fost ajutat.

După ce m-am aşezat şi am vorbit puţin, el s-a retras cu un pas în spatele

meu, în dreapta, ca în fotografie, stând în picioare şi privindu-mă blajin, ca pe un mezin al casei. Mi-a spus ceva în legătură cu drumul, după care a plecat în alt compartiment.

Dimineaţa, i-am povestit visul mamei mele, cu toate amănuntele călătoriei onirice. Uimită, mama mi-a spus că l-am visat pe fratele ei, mort în anul 1946, care a fost ceferist şi a lucrat pe ruta Paşcani – Iaşi – Chişinău.

Nu-mi povestise niciodată despre dânsul, în afară de moartea lui de după război. Apoi mi-a spus că a fost un om de o bunătate rară şi că a ajutat pe mulţi refugiaţi din Basarabia, să ajungă în siguranţă în România, atunci când sovieticii au anexat Moldova de peste Prut.

b) Vise generate de energia altuia

Timp de o lună de zile, am avut de trei ori acelaşi vis, prin care primeam un mesaj, de la o entitate străină de mine, precum că am o defecţiune la roata din dreapta faţă a maşinii şi mă avertiza să nu plec la drum până nu o remediez.

După fiecare vis, am verificat de unul singur starea tehnică a maşinii, dar spre nedumerirea mea, nu descopeream nimic. Visul se repeta până la exasperare. Atunci am hotărât să-i sugerez mintal soţiei, înainte de culcare, să găsească răspuns la întrebarea: Care este starea tehnică a maşinii noastre?

A doua zi dimineaţă, soţia mi-a povestit, foarte îngrijorată, că l-a visat pe fratele meu, Mihai, decedat în 1992, avertizând-o de o avarie majoră la roata din dreapta – faţă a maşinii şi a sfătuit-o să-mi spună neapărat, să nu plec la drum înainte de a o remedia. I-a spus că a apărut de trei ori în visele mele cu acelaşi avertisment, dar că eu nu l-am crezut.

Cum planificasem deja călătoria pentru a doua zi de Paşti, nu am mai verificat tehnic maşina, dar am condus cât se poate de prudent. În vale, la o curbă, deşi am încetinit până la viteza unei biciclete, roata din dreapta – faţă s-a desprins cu tot ansamblul de pivoţi şi botul maşinii a căzut pe asfalt, smuncindu-se, fără să păţesc ceva, înafara unei mici sperieturi.

Dacă aş fi fost prins în trafic cu o viteză medie, s-ar fi produs o tragedie. Astfel, avertismentul din vis s-a confirmat.

Alt vis provocat cu energia primită de la mine. Am adresat telepatic soţiei mele, înainte de a adormi, fără ştiinţa ei, întrebarea: Există vreo prezenţă eterică, agresivă, în apartamentul nostru?

Pentru câteva săptămâni, am avut un canal de comunicare cu lumea subtilă, bruiat din neatenţia mea şi mă confruntam cu aprige atacuri energetice. Mă străduiam să-l închid, fără a produce turbulenţe. I-am sugerat soţiei mele tema visului, în timpul de câteva zile, cât a stat la părinţii ei.

A apărut atât de speriată de ceea ce visase, încât, la întoarcerea acasă, a

scotocit toată casa pentru a găsi vreo urmă a obiectului visului.

Mi-a povestit că, în visul ei, tot apartamentul era luat în primire de o gloată jegoasă de oameni agresivi, țigani şătrari, care se aşezaseră peste tot. La întrebarea ei *De ce au ocupat această casă?* au răspuns că sunt spirite rătăcitoare şi sectante, care au fost chemate de soțul ei. În vis a părăsit îngrozită apartamentul. A trebuit să-i povestesc, că eu i-am sugerat să viseze atmosfera din casa noastră, pe timpul cât am stat singur, că acele spirite sunt într-adevăr rătăcitoare şi au venit la mine, sperând să poată profita de vreo greşeală de a mea, în lucrul cu energiile subtile.

Mi-am dat seama la timp şi am oprit un dezastru, prin închiderea, cu grijă, a canalului de comunicare cu cealaltă lume.

După purificarea apartamentului, prin metode creştin ortodoxe şi prin simbolurile Reiki, i-am sugerat din nou soției, fără să ştie, să viseze atmosfera şi starea energetică a apartamentului nostru. A doua zi dimineața, mi-a povestit că a visat un loc de închinăciune, ca un paraclis, în care aprindea candele la icoane. Alt vis generat de energia altei persoane:

Visul 1: Eram într-o croazieră care a început în Cipru, cu feribotul şi ne îndreptam spre Africa de Nord. Doamna Marie, belgiană, numită şi Louise Craisslines, îmi promitea că îmi va trimite o vedere din Cipru, dar şi mirodenii, în amfore mici, stilizate, de tip micenian. Stăteam pe terasa feribotului şi aveam marea la picioarele mele.

Cineva mi-a turnat apă, din amfore şi mi-am răcorit mâinile până la cot. Eram cu un grup de francezi, iar nişte arabi, îmbrăcați în hainele lor tradiționale, ne aduceau sucuri şi fructe exotice. Mă întrebam cine este Marie Louise Craisslines.

La trezire, am notat cu aproximație, numele franțuzeşti auzite în vis. După câteva săptămâni am cumpărat *Revista Fenomenelor Paranormale şi de Astrologie* a doamnei Aurora Inoan. Pe prima pagină, am descoperit, spre uimirea mea, peisajele din Cipru visate de mine. Când le-am văzut, m-am bucurat şi mi-am zis că acestea sunt vederile promise de Marie Louise Craisslines. De fapt, vederea din Cipru, mi-a fost trimisă de directoarea revistei, autoare a reportajului despre o călătorie în Cipru, Egipt şi Liban cu feribotul Marie Louise Craisslines. Astfel, prin imaginea de pe coperta revistei, mi s-a autentificat comunicarea onirică.

Unei persoane, căreia i-am creat prin telepatie, cu energia mea, timp de două nopți la rând, câte un vis despre sufletul ei. A doua zi, mi-a povestit speriată, primul vis.

Visul 2: A cerut o cană de apă de la cumnata sa. Când a dus-o la gură, i-a

sărit în față o broască râioasă. S-a speriat şi s-a trezit.

Simbolurile principale sunt: *cana*, care sugerează corpul uman; *apa de băut,* dacă este potabilă, sugerează starea sufletului curat; *broasca râioasă* care a sărit din cană, înseamnă un o personalitate murdară, respingătoare.

Visul 3: A intrat în curtea unui gospodar şi s-a mirat de averea acestuia: cirezi de vite, cârduri de păsări de curte, acareturi, grădină şi fâneață, în plină vegetație. A observat cum țăranul îşi mâna turmele de vite şi cârdurile de păsări, spre pajiştea verde, într-o stare de pace şi mulțumire. Ea a început să plângă în somn şi l-a întrebat indignat şi răutăcios, cum este posibil să agoniseşti o astfel de avere numai prin muncă cinstită, iar ea, deşi se afla la apusul vieții, nu a reuşit să aibă nimic din toate câte a văzut. Gospodarul i-a răspuns că unele vite şi orătănii le-a adus din Israel, iar acareturile din Germania, şi le-a cumpărat cu banii pe care i-a obținut în câțiva ani de muncă deosebit de grea.

Simbolurile visului sunt: *averea* unui om, obținută prin muncă cinstită reprezintă bogăția sentimentelor curate, aici simbolizate de *animalele domestice şi orătăniile* gospodarului. *Grădina* şi *pajiştea* în stadiul deplinei vegetații, înseamnă sufletul curat şi darnic al țăranului.

Elementul oniric *Israel* trimite la originea creştinismului, şi mai concret,la ideea că bogăția spirituală a gospodarului a fost obținută, inițial, din pelerinaj la locurile sfinte. Elementul de vis *Germania* sugerează visătorului ideea de a fi pragmatic, cinstit şi muncitor, exact cum este imaginea germanului în lume.

c) Vise generate de energii necunoscute

Energia acestor vise se află pretutindeni, dar nu poate să o recunoască sau să o perceapă nimeni. Ea se lasă percepută şi controlată pentru un timp foarte scurt, şi atunci numai când ea ne-a ales pe noi şi ne-a venit în întâmpinare, pentru a ne lua ca martori la manifestarea ei, în momentul în care mintea noastră a tăcut.

Ea există tot timpul în interiorul nostru şi ne îndeamnă să o descoperim, să o acceptăm şi să ne integrăm în ea. Acceptarea acestei forțe vitale care vine din veşnicie şi se întoarce în veşnicie, face să ne simțim apartenența la fluxul ei .Sufletul visătorului îmbrățişează forța care l-a ales, venind în întâmpinarea lui şi îşi manifestă comunicarea şi integritatea prin încălecarea *calului alb* şi dansul împreună cu el. Se defineşte astfel un destin.

Visul 1: La naşterea mea, am primit un cal alb, mare şi frumos, pe care l-am împrumutat cuiva. Uitasem că aveam un cal alb, dar într-o zi m-am întâlnit cu el. În momentul în care m-a văzut, a fost atât de fericit, încât mi-a mozolit

cu botul toată fața şi hainele. Avea un stăpân, căruia nu-i îngăduise niciodată să-l încalece, iar acesta îl alerga mereu pentru a-l prinde ca să-l călărească.

Mi-am îmbrățișat fericit calul şi l-am încălecat, apoi el a început să danseze cu mine. Mă uitam lateral, să-i văd picioarele şi crupele care tremurau la primii paşi, şi deveneau suple prin dans şi contopire cu mine. Ne-am început călătoria în hârjoană. Era spre amurgul zilei.

Visul 2: Traversam un deşert, călătorind cu o caravană mică. Eu călăream o cămilă sănătoasă şi suplă. Am făcut un popas pe nisipul fierbinte. Mă simțeam obosit şi m-am întristat când am văzut cămila aşezându-se să se odihnească. Nu prea aveam multe provizii, dar privind cămila care arăta sănătoasă, cu cocoaşele adevărate depozite de energie, m-am consolat şi aveam certitudinea că voi ajunge la liman.

Visul 3: Eram în pelerinaj la o mănăstire şi vroiam să mă întorc acasă. Vremea era răcoroasă, iar ei aveam pe mine numai o cămaşă, albă. M-am dus la casiera autogării şi am cerut un bilet pentru autobuzul care urma să plece din stație. Vedeam cum se urcă pasagerii.

Casiera mi-a pus în mână, în locul biletului, două linguri de ovăz. Cât a durat confuzia mea, autobuzul a plecat, dar în câteva momente, după ce a dispărut în zare, a apărut un cal frumos şi alb, care a întins botul după ovăzul din mâna mea. Întindea capul şi mă mozolea cu botul, îndemnându-mă să-l încalec.

Visul 4: Mă aflam la păscut cu calul meu alb. Pajiştea era împrejmuită cu un gard din bârne de lemn şi avea iarba aproape tunsă de păscut. Mă apropiam cu calul de căpăstru de gardul ce despărțea fâneața în două.

De partea cealaltă, pajiştea avea iarba în plină vegetație. Calul mi-a zis că mai are hrană până la o dată (îmi spuse ziua, luna, anul) anume.

Am gândit că dacă a păscut toată iarba de pe pajiştea în care ne aflam, atunci îi voi da din hrana mea să aibă putere să sară împreună cu mine peste gard în pajiştea cealaltă, bogată în iarbă. I-am dat o franzelă şi jumătate de pâine albă, zicându-i că este un tain neobişnuit pentru un cal, dar în această situație de criză, este salvatoare.

Rolul visului a fost să mă atenționeze că stagnez spiritual. *Pajiştea* împrejmuită simbolizează lumea în care trăiesc, cu resurse energetice şi spirituale limitate ori epuizate. *Pâinea albă*, o hrană neobişnuită pentru cal, înseamnă un aport energetic şi o învățătură curată, dar limitată, dar suficientă pentru ca visătorul să treacă blocajul (gardul) spre o altă învățătură spirituală mai deplină şi elevată decât cealaltă.

4.2. După natura lor

a) Vise profetice

Visele profetice sunt foarte rare şi se manifestă în mod excepţional, la visătorii obişnuiţi. Visătorul conştient pleacă în călătoria onirică cu mare bagaj de energie şi cunoştinţe, însoţit de voinţa şi atenţia concentrată asupra itinerariului care se dezvăluie continuu, tainic şi miraculos, recompensând energia consumată, prin manifestarea unei punţi de comunicare dintre lumea de dincolo şi lumea de aici, dintre conştient şi inconştient, dintre sufletul şi egoul nostru. O comunicare între aceste două lumi, opuse ca structură energetică, este aproape imposibilă, şi de aceea visele profetice sunt foarte rare.

Visătorii nesănătoşi psihosomatic şi impuri energetic, care dintr-un motiv sau altul şi-au fixat atenţia asupra un ui obiectiv şi au crezut că au luat cu ei destulă cunoaştere şi energie pentru a călători în lumea de dincolo, devin prin natura lor şi rezultatul informaţiilor culese, un factor perturbator pentru ei înşişi, dar şi pentru mica sau marea colectivitate în care trăiesc, în ceea ce priveşte starea de sănătate spirituală.

b) Vise mistice

O parte din visele profetice cu temă religioasă sunt de natură mistică. Ele sunt de fapt vise de obsedat de religie. Visele cu adevărat profetice sau mistice îşi fac apariţia de obicei dimineaţa, nu cu mult înainte de trezire, la un om care şi-a îmblânzit egoul prin posturi şi purificări făcute corect, în preajma marilor sărbători religioase.

Visul 1: M-am întors la casa bunicilor după tata. În curte era pusă masa, în jurul căreia erau adunate toate neamurile, până la strămoşi. Bătrânii aveau în mijlocul lor, la masă, o femeie tânără şi frumoasă, pe care o ţineau de mâini tata şi bunicul.

Când am intrat în ogradă, tata m-a chemat ca să-mi spună că a regăsit-o pe femeia pe care am iubit-o în adolescenţă, apoi am neglijat-o, dar pe urmă am tânjit neconsolat după ea, până în prezent. I-am întrebat pe bătrâni şi pe tata care este numele marii mele iubiri, iar ei mi-au răspuns că o cheamă *Haşca.*

Am insistat, repetând întrebarea şi zicându-mi că poate o cheamă altfel, dar toţi bătrânii şi strămoşii mei au spus într-un glas: *Haşca* M-am aşezat cu ei la masă şi am luat-o de mână pe femeia despre care se spunea că fusese marea mea iubire din tinereţe. M-am trezit.

Primul lucru pe care l-am făcut după ce m-am trezit, a fost să analizez numele femeii din vis. Nu am cunoscut pe nimeni cu acest nume, dar mi-am amintit că Mânăstirea Petru Vodă, din judeţul Neamţ, mai poartă numele de Mânăstirea Haşca. De multă vreme vroiam să fac un pelerinaj la această

mănăstire renumită prin sfinţenia monahilor de acolo, dar niciodată până nu am avut acest vis. În noaptea de 17 spre 18 iunie 1997, am avut un vis mistic, care ar putea fi considerat şi vis previzional.

Visul 2: Am intrat într-o pădure, unde la capătul unei poteci curate şi boltită de crengi, am zărit un mic cimitir aflat în umbra zdrenţuită a copacilor. În mijlocul cimitirului se afla un mormânt cu o cruce mare de piatră, învăluit într-o lumină alb-albăstruie, reverberându-şi nimbul cald şi discret. Locul era împânzit cu miros de smirnă, tămâie şi a casă de duhovnic sfinţit. M-am apropiat şi am citit numele de pe cruce: Arhimandrit Paisie Olaru.

M-am trezit cu o senzaţie plăcută şi cu un rest de căldură intimă şi sfântă, rămasă ca după îmbrăţişarea unui părinte sau frate mai mare, nespus de respectat şi iubit. M-am uitat în sinaxar şi am văzut că la data de 19 iunie era pomenirea cuviosului Paisie cel Mare. La această dată m-am dus la Mânăstirea Sihăstria din judeţul Neamţ şi am întrebat un monah despre cimitirul mânăstirii.

Cum am intrat pe aleea din pădure ce ducea la cimitir, mi-am dat seama că visul a fost asemenea realităţii. M-am apropiat de mormântul din mijlocul cimitirului şi am citit pe crucea mare de piatră numele duhovnicului arhimandrit Paisie Olaru. Când m-am uitat mai atent, a, văzut că data naşterii monahului era de 20 iunie! Părintele duhovnic Paisie Olaru, a fost unul din marii duhovnici sfinţiţi ai creştinismului din România veacului trecut. A fost duhovnicul meu până la adolescenţă.

c) Vise premonitorii şi previzionale

Acestea sunt de obicei vise comune şi se încadrează în categoria viselor pe orizontală sau subterane. Folosindu-se de simbolul principal al unei stări fiziologice sau psihice, conflictuale din jurul nostru, care scapă percepţiei subtile, inconştientul, după ce s-a eliberat de cenzura raţionalului îşi construieşte o plăsmuire onirică, pe care o îmbracă şi cu alte elemente ajutătoare, pentru a stimula percepţia conştientă a stării supuse analizei.

Pentru a decodifica un astfel de vis, cât mai aproape de adevăr, este obligatoriu să ne cunoaştem bine pe noi înşine, familia, grupul socio-profesional sau etnico-religios şi chiar societatea din care facem parte, dacă visul este mai amplu. Persoana care vrea să decodifice astfel de vise, trebuie să fie beneficiara unei cunoaşteri enciclopedice, la care să poată raporta simbolurile onirice.

c.1) Vise premonitorii

Aceste vise au rolul de a prevesti apariţia unei boli sau chiar a morţii.

Visul 1: Dormeam cu soţia într-un pat aşezat în mijlocul camerei. Acoperişul casei s-a deschis şi din vârful unui stâlp ne privea hulpav un vultur,

care apoi s-a ridicat şi a planat un timp în jurul spărturii din acoperiş.

Într-o clipă de neatenţie, pasărea a coborât în picaj spre soţia mea, care dormea profund. Am avut timp să trag plapuma peste tot corpul ei, iar cu mâinile i-am protejat capul. Atunci pasărea mi-a smuls degetul arătător de la mâna stângă. Degetul mi-a rămas câteva momente bont, nesângerând, apoi rana s-a cicatrizat instantaneu. Vulturul s-a ridicat şi s-a pierdut repede în văzduh. Degetul, deşi s-a vindecat, a rămas mic, fără să afecteze funcţiile mâinii.

Încă de a doua zi, starea de sănătate a soţiei a început să se altereze, dar prin grija mea şi a celor din jur, am adus-o la o stare stabilă, evitând pericolul unei boli grave. Alegoria vindecării instantanee a degetului de la mâna stângă, sugerează chiar vindecarea unui membru, aici soţia, al familiei, care este simbolizat de unul dintre cele cinci degete ale mâinii stângi.

Visul 2: Mergeam pe stradă în urma unui bărbat, care îşi vedea liniştit de drumul său. Semăna bine cu mine şi îl urmăream, ca să văd dacă nu cumva sunt chiar eu. Din urmă a venit un tânăr, care l-a agresat bestial pe omul din faţa mea, tăindu-i dintr-o lovitură, braţul stâng.

Din cauza repeziciunii cu care s-a petrecut în întunericul nopţii, am realizat agresiunea abia după ce am ajuns în fugă la locul faptei. Agresorul a dispărut în noapte, iar victima, în şocul durerii, a luat-o prin cotloanele întunecate ale străzilor, căutând refugiu.

Am luat braţul amputat şi am alergat, cu el în mână, ca să-l ajung şi să-l duc la spital, în nădejdea unei operaţii făcute în timp optim. L-am urmărit după dâra de sânge, împreună cu alţi oameni binevoitori. L-am ajuns şi l-am dus la spital. În sala de operaţii, îi strângeam rana şi sângele şiroia printre degetele mele. Chirurgii au cusut la loc braţul amputat şi vedeam cum se vindecă sub ochii noştri. Ne bucuram şi eram fericiţi că braţul omului s-a vindecat.

Alegoria braţului stâng amputat, însemna moartea soţiei acelui bărbat. Însă, cum în vis, braţul a fost cusut la loc, înseamnă că soţia va fi doar foarte bolnavă, până la limita morţii, dar până la urmă va fi salvată.

Alegoria curgerii sângelui din rană, printre degetele mâinii cu care ţinea apăsat rana, înseamnă sentimentele sau afectul grupului de salvatori, simbolizat de palmă şi cele cinci degete. Un vis asemănător am avut despre tatăl meu.

Am visat că i s-a amputat braţul stâng, fără să mai poată face nimic. În viaţa reală s-a întâmplat ca mama să moară, în scurt timp, după ce am avut acest vis. Alt vis despre tata:

Visul 3: Eram îmbrăcat cu un surtuc negru. Am scos, din buzunarul din dreapta a hainei, ceasul de mână să mă uit cât este ora, dar am constatat că-i stricat, acele îi erau sărite din ax.

Am conştientizat în vis mesajul oniric: ceas stricat înseamnă veste proastă. Buzunarul din dreapta a hainei şi tot ce e din partea dreaptă a corpului, simbolizează pe tata, şeful sau fratele mai mare.

Analiza rămâne făcută pentru tata, fiindcă numai pe el îl am. A doua zi, seara, soţia mi-a adus vestea, venind din serviciul medical, că tata a fost adus la spital accidentat în urma unei căzături întâmplate în gospodărie.

c.2) Vise previzionale

Aceste vise prevestesc stări conflictuale, familiale sau socio-profesionale. Atunci când au o mare putere de plăsmuire, ele atrag atenţia comunităţii, prin acel visător, asupra apariţiei unor fenomene catastrofale, de natură umană sau naturală. În luna iulie, am avut o noapte agitată din cauza căldurii de peste zi. Către ziuă am adormit şi am început să visez.

Visul 1: Eram cu fata mea adoptivă pe terenul de sport al liceului din vecinătate. Fata era preocupată de joacă şi de noile cunoştinţe, venite şi ele în vacanţă la rude. Priveam cerul spre sud-est şi am zărit un corp luminos, care se mişca în zigzag. Surprins de descoperire, am strigat la fată, ca să o fac atentă. Era senin, de un albastru spălăcit.

Obiectul avea culoarea alb-lăptoasă şi se deplasa de la vest la est. În stânga, dinspre est, a apărut un OZN mare, din care au început să iasă obiecte zburătoare mici, ce se aliniau spre nord, adică spre locul de unde priveam.

Distanţa până la noi se micşora, astfel încât am putut vedea însemnele de pe fuzelajul lor. În momentul când mă străduiam să citesc însemnele, m-am trezit. În zilele imediat următoare, s-a relatat în mass-media, cu amănunte, despre OZN-urile apărute în localitatea Certeşti din judeţul Brăila.

Visul 2: Timp de aproape două luni de zile, am visat săptămânal că răscolesc sertarele dulapurilor, în căutarea unei truse cu fiole antifum. Am atenţionat-o pe soţia mea, în vis, dar şi în starea de veghe, să nu arunce această trusă sau să le schimbe locul.

În vis, verificam mereu sertarele unde erau păstrate. Eram preocupat, până la obsesie, de a şti locul unde se află, pentru a le găsi imediat în caz de urgenţă. Până la urmă s-a întâmplat ceea ce îmi provocase angoasa din vis. Într-o duminică, pe înserat,am simţit miros de fum şi grăsime arsă. Fiind alergic la fum, mi s-a instalat o insuficienţă respiratorie acută.

În câteva secunde s-a umplut casa de fum şi mă întrebam îngrozit, pe unde o fi intrat, deoarece aveam geamurile şi uşile închise etanş, iar eu nu aveam nici o sursă de foc deschisă în casă. Am intrat în panică şi m-am repezit la sertarul cu fiolele antifum, de la masca de gaze. Le-am luat şi tot le-am învârtit în palmă, neştiind cum să le folosesc. Am împăturit un prosop şi

respiram prin el. Mă străduiam să-mi liniştesc respiraţia şi să văd ce s-a întâmplat. Luase foc bucătăria vecinului de sub mine. Au intervenit ceilalţi vecini şi au stins focul.

Au trecut câteva ore până când am putut să aerisesc, cât de cât, apartamentul meu. S-a adeverit visul care mă avertizase că va fi un incendiu, cât de curând, în preajma mea.

Visul 3: Într-o curte mare erau două biserici. De la poartă se formau două alei, ducând la fiecare biserică. Grupul de oameni, intrat în curte, se despărţea, fiecare om ducându-se la biserica lui.

După slujba religioasă m-am întors acasă. La poartă, m-am întâlnit şi am stat de vorbă cu fratele meu mort. Între timp, s-au apropiat de noi două căruţe, trase fiecare de câte un cal alb. Căruţa, cu calul bine ţinut în frâu, în care se afla tatăl meu, ducea fân şi avea un lămpaş în faţă. Din urmă, a apărut căruţa goală a mamei mele, fără lămpaş şi trasă de un cal nărăvaş, scăpat din hăţuri.

Calul a răsturnat căruţa în faţa porţii, iar mama a căzut la pământ, în timp ce tata îşi continua drumul, în pasul lui obişnuit.

În acest vis apar simboluri din inconştientul familial. Cele două biserici arată că tata provenea dintr-o familie cu credinţa ortodoxă de rit vechi, iar mama dintr-una cu credinţa de stil nou. Fiecare îşi ducea moştenirea credinţei şi mergea la biserica lui. *Căruţa* este simbolul care provine din inconştientul colectiv, universal şi înseamnă corpul fizic de care se deplasează sufletul, simbolizat de calul alb.

Paiele, *fânul* din căruţă simbolizează zilele cât mai are de trăit persoana care conduce calul. Căruţa goală, fără fân, a mamei, sugerează că ea nu mai avea zile de trăit. Visul s-a adeverit, mama a murit după aproape două luni, în aparenţă sănătoasă, dar dintr-o colică biliară care s-a agravat din cauza unui complex de împrejurări potrivnice, strigătoare la cer, cu toată străduinţa omenească şi profesională a personalului medical.

Visul 4: Am intrat într-o frizerie ca să mă tund. Atelierul era amenajat în două camere: una pentru clienţii obişnuiţi, cealaltă pentru clienţii mai deosebiţi. Conversam cu frizerita, fără a mă implica cu păreri personale. M-a anunţat că e gata tunsoarea, şi când m-am uitat în oglindă am constatat, supărat, că aveam părul mai mare şi i-am spus să mă tundă din nou. În timpul celei de-a doua tunsori, m-a întrebat când îmi va apare romanul *Întoarcerea lui Adam,* iar eu am asigurat-o, că la următoarea tunsoare voi veni cu cartea.

La trezire, am făcut analiza visului: alegoria celor două tunsori din vis, în relaţie cu timpul scurs între două tunsori în plan real. A rezultat intervalul 27

noiembrie – 3 decembrie 1999. Visul s-a adeverit, pentru că pe data de 3 decembrie, vineri, am primit avizul pentru un colet poştal cu două cărți semnal, din tirajul stabilit de editură.

Pe aviz, data expediției era 29 noiembrie, iar coletul a fost ridicat de la poştă pe 6 decembrie. Decodificarea visului a fost corectă.

Visul 5: Un prieten îşi îngropa singur nevasta, în podeaua casei. A făcut o groapă de numai 30 de centimetri, a băgat sicriul cu corpul neînsufleţit al soției sale în pământ şi încerca să-l acopere doar cu covorul din cameră.

Mă uitam la el, prin uşa întredeschisă şi mă întrebam dacă nu va mirosi cadavrul îngropat în asemenea condiții. Prietenul meu m-a zărit, mi-a citit gândurile şi mi-a spus că sicriul este închis ermetic.

Mă uitam în continuare la sicriul din mijlocul camerei şi la prietenul meu, care muncea nestingherit de prezența mea. Alegoria visului se face între prietenul meu şi mine. Amândoi avem neveste slabe, cu un serviciu sigur, aducând astfel siguranța financiară în casele noastre. Eu sunt pensionar pe caz de boală, cu o pensie infimă, şi prietenul meu de asemenea.

Dar îngroparea în casă, la o adâncime de 30 de centimetri, nu în cimitir la 1,5 metri, şi acoperită cu covorul, nu cu pământ, cum se face în mod firesc, înseamnă că nu va muri, ci va sta la pat, în convalescență, timp de 30 de zile. Sicriul este patul de odihnă al mortului, iar patul, simbolizat de sicriu, locul de zăcut al bolnavului. Soția s-a îmbolnăvit şi a stat în casă o lună de zile.

CAPITOLUL 5 DINAMICA VISELOR

5.1. Producerea viselor

Majoritatea oamenilor, oamenii obişnuiţi, au vise banale, lipsite de semnificaţii şi mesaje importante. De obicei, aceşti oameni visează grozăvii şi lupte acerbe cu monştri, care intenţionează să-i omoare.

În general, oamenii din această categorie de visători, au întărit zidul de apărare al primei porţi a visatului sau a chakrei şi conştiinţei lor.

Zidul de apărare este construit de o raţiune înrădăcinată în a judeca şi cataloga totul, după semnele lumii fizice. Lipsa de deschidere spirituală, face ca raţiunea conservatoare să fie şi mai mult atacată de iscoade cu proiecţii mentale ale unor entităţi din alte lumi.

Unui om spiritualizat, deschis spre cunoaştere, rar i se întâmplă să fie atacat de aceste iscoade, care în vis iau chipul unor monştri, şi trăieşte în pace cu ele, fiind ajutat să intre în lumea paralelă, unde beneficiază de cunoaştere pentru eliberarea de ataşamente pământene.

Cel mai mult şi mai frumos visează oamenii care, în plan fizic, s-au eliberat de constrângerea eului, a minţii raţionale, capacitate pe care o păstrează şi în vis. Visele se nasc ca o necesitate a dialogului dintre inconştient şi conştient, ele fiind expresia sau emanaţia bagajului spiritual individual şi colectiv. Ele au un limbaj specific poetic (alegoric, metaforic, simbolic), pictural şi cinematografic, prin colajul elementelor onirice, antrenate în fluxul luminii proiectate de inconştientul necenzurat al visătorului.

Simbolurile individuale provin de la inconştientul individual, iar cele universale, arhetipurile, de la inconştientul colectiv.

Limbajul visului mai este influenţat de cultura şi educaţia visătorului, de starea de sănătate psihosomatică, de apartenenţa la rasă, religie sau formă politică. Visele în care elementele onirice de construcţie sunt luate ca atare, într-o plăsmuire de tip epic, aduc la suprafaţă o lume virtuală, spre a arăta sau relata fragmentar o realitate autentică, provin de la persoane cu egoul puternic.

Însă visele simbolice, construite cu ajutorul alegoriei, metaforei şi simbolului, le au visătorii cu un spirit evoluat şi purificat de ataşamente pământene şi îşi fac apariţia când mintea intuitivă sau sinele personal

inconştient sunt dominante.

Visele pot fi inconştiente, adică obişnuite şi vise conştiente. Desigur că un factor care le determină să fie aşa, este nivelul de evoluţie spiritual al visătorului. În categoria viselor obişnuite intră, cel mai des, visele orizontale, în care lumea onirică este construită liniar.

În categoria celor conştiente intră cele verticale, unde elementele care conduc lumea în care urcă şi hălăduieşte visătorul, provin dincolo de hotarul şi limita fiinţei umane.

Visul se construieşte întotdeauna după sinteza unei trăiri ancestrale sau karmice şi este o recapitulare imaginară a impulsului perceput şi cuantificat în viaţa de acum sau în alte vieţi. Viaţa de vis are continuitate de la o noapte la alta, conducând şi alternând diferite teme de visare, cu subiecte care revin să revendice atenţia, după coduri şi planuri încă neînţelese, până ce omul percepe intuitiv şi definitiv mesajul sau lecţia transmisă de inconştientul nostru, minţii raţionale. Desigur că nu pot generaliza, spunând că toţi oamenii care visează au două vieţi, de vis, noaptea şi de veghe, ziua, dar ei au continuitatea conştiinţei în cazul când ştiu că sunt în vis şi îşi dau seama şi de viaţa din starea de veghe.

Întotdeauna, schimbarea regimului visului anunţă schimbarea altei structuri de gândire; practic, sistemul de gândire al vieţii de zi cu zi fiind familiar celor care sunt dominaţi de mintea raţională, apoi dominând-o, nu o dată sau de două ori, în mod întâmplător, ci mai des, atunci mintea intuitivă a schimbat regimul, structura şi codul noii practici cognitive.

Însă dacă viaţa psihică continuă să fie dominată de dezordine, atunci şi visul va fi confuz, foarte straniu şi împrăştiat, cu elemente încorporate în plăsmuire luate la nimereală. Dacă ne-am rezolvat experienţele diurne după principiul respectării legilor social-morale şi divine, atunci forţa sugestiei cu care începe să se formeze visul, diminuându-i puterea, va produce transformări în mentalul nostru superior.

Această transformare în vis, este o confirmare a detaşării sufletului nostru de capriciile egoului, şi fiecare pas mărunt făcut spre regăsirea identităţii noastre în Dumnezeu, este cuantificat şi recunoscut şi în transformările fiziologice ale corpului fizic.

5.2. Comunicarea între nivelele de conştiinţă

Dorinţa de întâlnire cu noi înşine se realizează mai uşor prin vis, când se deschide calea comunicării între nivelele de conştiinţă.

Alegoria comunicării dintre cele două nivele sau structuri de conştiinţă în vis, este simbolizată de convorbirea telefonică, iar elementul oniric principal,

este telefonul. Din cauza neputinței de a stabili comunicarea, încercăm prin puterea iubirii să topim stavilele energetice ce obstrucționează canalul de legătură dintre nivelele de conştiință.

Visul 1: Aveam în mână un receptor de telefon al cărui fir era rupt. Mă străduiam să-l repar, dar negăsind firul de la priză, am băgat în carcasa telefonului tijele florilor dintr-un buchet pe care îl aveam în mână, flori mici şi delicate. Am început cu flori albe, apoi roşii, de un trandafiriu remarcabil. Cele albastre rămaseră în buchet, când m-am trezit.

Un vis în care comunicarea dintre nivelele de conştiință este bruiată de elemente sau forme reziduale ale mentalului nostru. Un nivel al conştiinței se repliază pentru a se proteja din calea acestor elemente autodistructive.

Visul 2: Traversam o localitate de la sud-vest la nord-est. M-am oprit cu unele treburi în această localitate. Înainte de a pleca mai departe am vrut să dau un telefon. În holul unei clădiri am văzut câteva telefoane publice.

M-am apropiat de o cabină şi am văzut că aparatul era deteriorat, cu receptorul smuls, astfel încât mai avea doar firele care de abia se mai zăreau din zidul clădirii. Am conectat firele la o galenă pe care am găsit-o pe jos şi am apropiat-o de urechea dreaptă.

Pentru a produce un semnal în galenă, am unit cele două fire şi le-am manevrat în aşa fel încât să producă un semnal morse. Eram pe punctul de a intra în legătură cu celălalt de la capătul firului de telefon, însă o persoană, apărută din stânga mea,pe care nu o distingeam destul de bine, mi-a spus să nu mai fac improvizații, pentru că semnalul perceput va fi recepționat parțial şi fragmentar, ceea ce va duce la o decodificare incorectă a informației.

L-am asigurat că sunt în stare să recepționez integral mesajul şi l-am rugat imperativ să mă lase în pace. Dar nu a fost chip, fiindcă personajul m-a pus pe fugă. Am ieşit în drum, iar când m-am uitat spre nord, am observat că şoseaua pe care venisem a fost năpădită de iarbă.

Am fost uimit şi nedumerit, întrebându-mă cum ajung la destinație, dacă drumul este închis şi luat în posesie de vegetație. Unii oameni erau speriați şi intrigați de faptul că drumul a fost cucerit de natură, în doar câteva minute, şi se temeau că vor fi izolați de restul lumii. I-am consolat, spunându-le că ar trebui să se bucure de desființarea acestui drum național, pentru că, în viitor, va fi curată şi va deveni rezervație naturală.

Acest vis este şi răspunsul la o întrebare privind practica spiritismului. Conform învățăturilor creştine, o comunicare cu spiritele sau entitățile din alte lumi, nu se poate face în adevăratul sens al cuvântului, şi cu toată voința noastră, o astfel de comunicare se face în factura improvizației.

5.3. Conştiinţa spaţiului

Când visăm, se întâmplă să conştientizăm noţiunea spaţiului, după ce am recepţionat şi înţeles mesajul acestuia şi am luat decizia întoarcerii, deşi am vrea să mai zăbovim. Ne dăm seama că energia noastră se termină şi suntem aspiraţi spre lumea de aici, de unde am plecat. Mai apucăm să vedem cum se depărtează şi piere în neant locul unde am fost în vis.

Visul 1: Am ajuns într-un ţinut de vegetaţie luxuriantă, cu un văzduh de un albastru ireal, nepământean. M-am oprit pe un promontoriu, împreună cu protectorul meu, care mă însoţea. În faţă era marea, cu freamătul ei de alge şi roci. Părea un ţinut virgin, neobservându-se prezenţa omului. Percepeam prezenţa protectorului, lateral stânga, dar nu-i vedeam chipul. Admiram priveliştea armonioasă, învăluită într-o aură de sfinţenie şi pace. Era în Paradis.

Mi-am dat seama că a venit momentul să mă întorc acasă, pe Pământ. Ghidul m-a îndemnat să mai stau, iar la întrebarea asupra condiţiilor în care aş putea reveni , mi-a răspuns că trebuie să respect şi să trăiesc în principiul celor zece porunci divine. Rememorând greşelile mele, am descoperit păcatul care mă marca: nu am iertat duşmanul.

Când mi-am dat seama unde am greşit, într-o clipă, imaginea din faţa mea dispărea, iar locul unde fusesem, părea ca o minge în aer, care se micşora cu repeziciune, dispărând de tot.

Visul 2: Mă apropiam de o planetă cu aspect selenar şi am coborât pe partea ei nevăzută. De sus, am zărit, în imensitatea unui pustiu, un mic cvartal de clădiri. După ce am atins solul, m-am îndreptat spre clădirea cea mai mare, care era înconjurată de un grilaj metalic de înălţimea unui om. Am deschis o portiţă şi am intrat în curte, apoi în clădire. După cum arătau instalaţiile, părea a fi un institut de cercetare în domeniul chimiei şi substanţelor farmaceutice.

M-a întâmpinat medicul M., care murise cu mulţi ani în urmă, şi am înţeles că el este directorul institutului. M-a întrebat cu uimire, ce caut eu aici, dacă nu mi-am terminat viaţa pe pământ. I-am răspuns că mi-a fost dor să-l văd şi că nu văd nimic rău în asta.

M-a condus prin câteva săli de lucru şi l-a chemat pe doctorul G., cu care fusese prieten pe Pământ, şi care murise şi el de multă vreme. Ne-am salutat, uimiţi şi bucuroşi, apoi după câteva vorbe, medicul G. s-a întors la lucrul său.

Medicul M. mi-a sugerat să rămân acolo şi să lucrez în echipa celuilalt medic, întrucât mă cunoşteam cu el. I-am răspuns că nu pot să rămân, pentru că am venit doar în vizită.

În acel moment, o energie puternică m-a expulzat din sălile institutului şi m-am văzut deschizând poarta pentru a ieşi. Am fost aspirat în sus şi am zărit cum se micşorau imaginile clădirilor, a pustiului selenar şi a planetei care se pierdea ca o minge în zare. După asta m-am trezit, uimit de realismul călătoriei onirice.

5.4. Deschiderea ochiului spiritual

Deschiderea celui de-al Treilea Ochi, este anunțată, în vis, prin simbolul cinematografului în care se rulează un film. În urma unui astfel de vis, apare şi se instalează treptat fenomenul de *clarauz* şi *clarvedere* a imaginilor onirice dintr-o poveste karmică sau arhetipală, care ni se adresează direct.

Deschiderea Ochiului Spiritual va aduce şansa de cunoaştere a legității altei lumi, când mintea rațională acceptă cu detaşare un asemenea risc nesăbuit, dar în cazul când dă semne de ezitare, atunci intervine gardianul subconştientului şi ne avertizează că trebuie imperativ să luăm o hotărâre categorică, de da sau nu, pentru a proteja cele două lumi, una de cealaltă.

Visul 1: Am intrat într-un cinematograf şi am cumpărat două bilete, pentru că rula un film cu două serii.

În sală nu era lume, deoarece filmul rula numai pentru mine şi familia mea. După verificarea biletelor, supraveghetorul m-a întrebat dacă am tăria sufletească pentru a viziona acest film. L-am asigurat că sunt capabil, însă nu garantez că rudele vor sta până la capăt.

Supraveghetorul mi-a zis că plătirea biletului şi intrarea în sală, nu mă obligă să vizionez filmul şi m-a intimidat, spunându-mi că, în locul filmului programat, ar putea să apară imagini cu nişte grozăvii, care m-ar speria.

După ce m-a întrebat din nou dacă am curajul să risc, i-am răspuns că acum am altceva de făcut, care nu suferă amânare, dar îmi voi planifica o altă zi pentru vizionarea acestui film. Mi-a atras atenția că, în cazul în care voi renunța la vizionarea acestui film, nu va mai exista altă ocazie. Am acceptat vizionarea filmului şi am luat loc pe la mijlocul sălii. La început am văzut proiecția luminii pe ecran, apoi m-am trezit. În următoarele seri, înainte de a adormi, Ochiul Spiritual îşi făcea apariția, prin imagini viu colorate ale unui ochi care mă privea de aproape, dominându-mă cu puterea lui de dincolo de conştiința mea.

La început a fost un spot de lumină între sprâncene, de culoare galbenă cu irizări de verde, apoi de un albastru nepământean, se plimba de la stânga la dreapta, în sensul acelor de ceasornic. Spotul avea o nuanță verzuie, apoi cu cât înainta pe cerc, de jos în sus şi de la stânga la dreapta, se accentua în culoare

albastră şi lua forma unei comete incendiare.

Când ajungea între sprâncene se estompa, ca apoi, la urcare, să formeze un norişor de un albastru nepământean. Şi deodată în mijloc să apară irisul albastru, un spot flendurit pe margini, şi se distingea şi conjunctiva de un albastru difuz, amestecat cu negru înstelat, apoi genele. Albastrul domina. Era o privire de ochi stăpân pe sine, care vroia să mă studieze. Clipea uneori. Îl simţeam în afara fiinţei mele, deasupra tuturor reperelor, iar eu, neînsemnatul, părea să fiu atomul analizat şi supravegheat.

Întotdeauna, după deschiderea Ochiului Spiritual şi apariţia imaginii acestuia, mintea intuitivă va crea vise memorabile, unice prin forţa expresivă a elementelor şi simbolurilor, dar şi a mesajului oniric care este înţeles, memorat şi adus la suprafaţă, pentru a fi revelat în momentul trezirii la viaţa diurnă.

Visul 2: M-am întâlnit cu un văr, care în schimbul unui mic obiect, mi-a oferit un bilet la cinematograf. Iniţial ne-am hotărât să mergem împreună la film, însă vărul a rămas afară. La uşă, supraveghetorul mi-a luat biletul, dar cotorul cu numărul locului, l-a dat altcuiva.

Am încercat să protestez, făcând agitaţie, dar o persoană din întuneric, din sală, mi-a întins alt bilet, asigurându-mă că rândul din faţă este mai potrivit pentru vizionarea filmului. Sala era luminată numai de fascicolul proiecţiei, astfel încât îmi era greu să găsesc locul. Sala era plină de spectatori. Când m-am aşezat, mi-am dat seama că este un loc optim pentru a viziona filmul, şi că necunoscutul care îmi schimbase biletul, a avut dreptate.

Din nou, după câteva seri, înainte de a adormi, Ochiul Spiritual s-a deschis treptat, până a ajuns la imaginea unui ochi fizic deschis şi desenat în albastru pur, nepământean. Jocul de lumină a apărut din nou, dar mai direct, conturându-se într-un ochi viabil, cu al său iris, care mă domina prin puterea lui hipnotică. La deschiderea Ochiului Spiritual, apare fenomenul de clarauz şi clarvedere în timpul zilei, dar mai ales, prin acest fenomen, se culeg informaţii din realitatea autentificată, dar şi spirituală şi le trimite conştiinţei subiectului, care le materializează prin vise clare, memorabile. Şi din acest motiv, prin deschiderea celui de-al Treilea Ochi, devenim clarvăzători în vis.

5.5. Decodificarea viselor

Visătorul poate memora călătoria onirică, în cazul în care conştientul este parţial inactiv şi aceasta se întâmplă în prima parte a somnului de noapte şi în visele de dimineaţă. În mijlocul nopţii, la omul obişnuit, este total inactiv şi se instalează somnul profund.

Din cauza lipsei de comunicare între inconştient şi conştient, la trezirea din vis, visătorul nu este capabil să-şi amintească nimic. Dar cel care a parcurs, în mare parte, iniţierea şi conştientizarea dublei apartenenţe, de aici şi de acolo, îşi va aminti orice detaliu din lumea de dincolo.

El va spune că a plecat de acasă, de la Tatăl Ceresc şi acum visează, treaz fiind, într-o lume ostilă şi greu de modelat. Pentru o analiză a visului, este necesar a se cunoaşte contextul în care s-a produs, împrejurările personale, apoi cele culturale, educaţia, dar şi componenta arhetipală, universală. Trebuie să analizăm trăirea, viaţa omului ca un întreg, constituită din trei experienţe: fizică, mistică şi onirică.

Viaţa zilnică, individuală, a omului, de desfăşoară ciclic, fiecare experienţă depinzând sau decurgând din altă experienţă, trecută sau viitoare.

La visul care se referă la propria persoană, partea anatomică a corpului arată la cine se adresează mesajul visului: capul sau mâna dreaptă, simbolizează tatăl sau fratele mai mare, ori pe şeful din viaţa profesională; jumătatea superioară a corpului simbolizează rudele cele mai importante, iar partea inferioară face referire la rudele mai îndepărtate sau la vecini. Când în visul nostru apare o persoană, mesajul oniric este chiar despre acea persoană, iar în cazul în care se referă la noi, trebuie să analizăm simbolul sau alegoria principală care ar putea arăta un aspect al caracterului personajului oniric.

Visele simbolice sunt decodificate după mesajul simbolului oniric. Visele create de amintirile zilei precedente sunt, de obicei, vise somatice şi apar noaptea în intervalul orelor 23-1. Calculul timpului scurs până la împlinirea previziunii se face după durata de folosinţă a obiectelor visate; după indicaţiile acelor unui ceas apărut în vis şi anume, dacă se mişcă sau nu; de ciclicitatea şi durata unor fenomene naturale, zilnice, lunare sau anuale, cum ar fi echinocţiile sau solstiţiile; de datele unor sărbători religioase; de ciclicitatea prestabilită a unor anumite evenimente sociale; după durata de gestaţie şi timpul rămas până la naştere. Data previzională pentru care s-a primit mesajul se mai poate calcula prin memorarea, cu aproximaţie, a orei la care s-a produs visul şi se împarte timpul somnului în patru segmente, fiecare având corespondenţă cu partea de somn în care s-a produs visul.

Cele patru diviziuni simbolice ale viitorului sunt: prezentul, cu o durată de o zi sau două, prezentul ce durează până la o săptămână, viitorul apropiat, de la câteva săptămâni la câteva luni, şi viitorul îndepărtat, de la câteva luni la câţiva ani, ori până la sfârşitul vieţii sau a unei activităţi la care s-a referit mesajul visului.

Visele care au loc în intervalul orelor 24 şi 2 ale nopţii se referă la

viitorul îndepărtat, cele avute între orele 2 şi 3 şi jumătate, la viitorul apropiat, iar visele dintre 3 şi jumătate şi 5 se referă la prezent, care poate fi cu o durată de câteva zile. Mesajul visului care are loc după ora 5 de dimineaţă sau mai aproape de răsăritul soarelui, se referă chiar la ziua care a venit.

Visul poate fi analizat sau decodificat, mai aproape de adevăr, numai în cazul în care mintea raţională încă nu s-a trezit de-a binelea şi mintea intuitivă îşi continuă liber călătoria imaginară, cu ajutorul elementelor şi simbolurilor sintezei experienţelor avute în starea de veghe.

Mintea intuitivă, înainte de a se replia şi a schimba ştafeta cu mintea raţională va trage o concluzie şi o morală, pe care le predă în esenţă raţionalului, pentru a construi evenimente plauzibile în viitorul personal sau colectiv, după lecţia onirică avută.

Despre poziţia corpului în timpul visatului, pot spune că am visat alegoria bătrâneţii, prin elementele sale: azil, spital, chilii de călugări, închisoare, atunci când am dormit cu capul spre nord-est. În schimb, am visat tinereţe fizică şi spirituală, jocuri erotice, când am avut poziţia capului spre sud-vest; cu capul spre nord-vest am avut călătorii lungi pe suprafaţa pământului, dar şi călătorii de autocunoaştere.

Cu faţa în pernă visăm călătorii subterane, fiindcă poziţia visătorului arată deja că este o persoană interiorizată, iar întins, cu faţa în sus, visuri de ascensiune profesională şi spirituală, pentru că este poziţia clasică a optimistului, a omului detaşat de frământările sufletului şi deschis spre comunicare cu lumea în care trăieşte.

5.6. Transmutarea energiei în vis

Încă un aspect al dinamicii visului este transmutarea energiei, dintr-un nivel într-altul al conştiinţei. Atitudinea nediscriminatorie faţă de problemele vieţii şi mai ales a iubirii umane, în primă fază, apoi iubirea atotcuprinzătoare, sunt factori generatori de energie, de conservare şi înmulţire a ei, pentru timpul prezent, dar şi pentru viitor.

Iubirea de Dumnezeu este cea mai firească practică de a ne îmbogăţi spiritual şi fizic, dar uneori suntem nevoiţi, din diferite motive, să aducem din planul visării energie, pentru a suplini efortul nostru în traversarea blocajelor vieţii. Dar de cele mai multe ori, suntem tentaţi de putere, să o procurăm în mod ilicit. Pentru a beneficia de şansa de a ni se îngădui să transmutăm energie şi să o folosim după voinţa noastră, în plan autentic, diurn, trebuie în mod categoric, să asanăm terenul relaţiilor noastre directe cu lumea în care trăim, pentru ca acestea să fie armonioase şi nediscriminatorii.

Dacă există animozități, ori sunt deja canale energetice prin care suntem secătuiți, constant sau periodic, de către persoanele apropiate, este indicat să nu ne hazardăm să lucrăm cu transmutarea energiei dintr-un plan într-altul al conştiinței, fiindcă la urmă ne vom trezi mai săraci ca înainte, de vină fiind noi înşine, dar şi persoanele dependente de energia noastră.

Când inima noastră este caracterizată printr-un sentiment de iubire atotcuprinzătoare, atunci ne este permis să luăm energie din stratul subtil şi să o transmutăm în planul rațional, diurn, pentru a o materializa.

Când suntem egoişti şi dorim să ne îmbogățim astfel, entitățile care guvernează lumea subtilă, ne sfătuiesc să fim înțelegători, fiindcă nu ne este îndreptățit să luăm energie, dacă mai întâi nu am dat. Dacă insistăm, aceste entități ne asigură că am făcut-o pe răspunderea noastră şi vom suporta consecințele tulburării ordinii în care curge fluxul de energie.

În cazul că reuşim să transmutăm o cantitate de energie, dintr-un nivel al conştiinței într-altul, este imperios necesar să facem zeciuiala, adică să cedăm o parte din aceasta, sub formă de ajutor, celor în suferință.

Astfel, o parte din energie intră din nou în circuitul universal şi, mai mult ca sigur, altădată se va întoarce la noi, atunci când vom avea nevoie de ea.

Visul 1: Ştiam că locuiesc într-o lume secătuită de resurse alimentare. Un pod lung şi nu prea sigur, dacă era străbătut în grabă, dar sigur pentru cei care aveau răbdare să-l treacă la pas, despărțea şi făcea hotar între lumea mea şi cealaltă, misterioasă, pe care în vis nu am vizitat-o niciodată, dar despre care se auzea de la cei care au mai fost pe acolo, că este bogată în anumite forme de energie alimentară, convertibilă pentru consumul din lumea noastră.

Nu aveam informații despre legile care guvernează acea lume de dincolo de pod, dar am început încrezător traversarea hotarului. Pe întinsul ținut am dat de ferme agro-zootehnice bine întreținute. Am intrat într-o fermă de păsări de curte. Mă uitam în jur să dau de vreun îngrijitor sau paznic, însă deşi totul era în ordine, nu am văzut nici o ființă umană.

Fiindcă în lumea mea consumul alimentar era preponderent din carne de pasăre, am decis să iau câțiva pui vii de curcă, să-i cresc şi câteva ouă pentru incubatorul de acasă. În momentul când am hotărât cât să iau, a apărut un om îmbrăcat în alb, din partea locului, îndemnându-mă să iau mai mult, dar l-am asigurat că am luat cât să pot înmulți această sursă de energie în lumea mea.

La întoarcere traversam podul gândindu-mă că am făcut un lucru bun că am luat numai cât să înmulțesc această sursă de energie în lumea mea, fără a crea disconfort şi stricăciunea în lumea în care am păşit.

Contextul în care am primit o lecție uluitoare de la entitățile care guvernează lumea subtilă a fost următoarea: traversam o perioadă când evenimentele cotidiene păreau să mă depășească. Am hotărât să fac o călătorie onirică pentru a-mi transmuta energie convertibilă în bani în lumea mea.

Pentru lucruri de mică sau medie importanță, am reușit întotdeauna. În lumea de dincolo, când iei ceva, trebuie să-ți justifici cererea, și să fii sincer cu tine însuți, de o sinceritate care te sperie, te șochează și atunci ori renunți, din sfială, ori insiști să iei energie, asumându-ți conștient riscul imens.

Visul 2: Am intrat într-o bancă reprezentativă dintr-un oraș de provincie, cu o servietă goală. Ajuns la ghișeul casieriei, i-am înmânat funcționarei o cerere în care am specificat suma de bani cât îmi trebuie.

Funcționara mi-a umplut geanta cu bancnote legate și în momentul când am închis geanta, mulțumindu-i, a apărut directorul băncii și m-a invitat jovial în biroul său. A fost un dialog, cum de fapt se obișnuiește când un client al băncii solicită o sumă mai mare decât media extrasă în mod curent, și ca la un psiholog am stat de vorbă despre problemele care m-au adus în situația să solicit o astfel de sumă de bani. Mi-a cerut geanta, a scos un teanc, a tras câteva bancnote și mi le-a băgat în buzunarul de la piept al sacoului.

A închis geanta cu ce a rămas și a băgat-o într-un sertar, sub cheie. Mi-a spus că banii din geantă sunt tot ai mei, în cazul că voi trece testul maturității spirituale din lumea mea. Însă dacă nu voi reuși să administrez optim această energie transmutată și se întâmplă să fie scurgeri, ori risipă inutilă, să încerc să asanez lumea bolnavă, avidă din jurul meu.

Am plecat, puțin jenat de îndrăzneala mea, dar directorul băncii era mulțumit că m-a convins să accept testul încrederii și maturității spirituale și să iau puțin pentru început.

Afară, în fața treptelor băncii era trasă o mașină regală, cu ușa din dreapta deschisă. Șoferul, îmbrăcat în haine de lacheu regal, mă invita înăuntru. Ezitam să intru în mașină, dar de pe bancheta din spate, regele și regina mă invitau amical să iau loc alături de ei. Păreau dintr-o țară nord-europeană din timpul prezent. Am scos din buzunar banii primiți de la directorul băncii și am plătit șoferul, care după ce i-a luat, a pornit mașina. Regina a început un dialog cu mine și-mi dădeam seama, uimit, că sunt considerat copilul lor regăsit. Eram ca în familie.

În zilele imediat următoare am donat un sac de cărți de valoare pentru școlile generale din oraș. Cei care făceau colecta mi-au dat câteva bilete de tombolă, pentru a recompensa donația de carte. Cu un bilet am câștigat o bicicletă rutieră. Adusă acasă, au început problemele: rudele din partea soției

au revendicat-o cu obrăznicie, chiar dacă nepoții ei aveau biciclete aduse din străinătate, apoi din partea cumnatelor, şi mai aprig, pentru fetele lor.

Intenționam să o dau unei nepoate de vreo paisprezece ani, care nu avea bicicletă, cu condiția ca tatăl ei să-mi facă o verificare sumară la autoturismul meu, fiindcă era mecanic auto. Dar fără să spun nimic, din senin, fără să fie vreun motiv anterior, am fost agresat verbal în mod straniu de nedrept.

Deşi aveam altă bicicletă veche, dar bună, câteva zile am folosit-o pe cea câştigată, plimbându-mă pe trasee mai lungi. Presiunea asupra mea din partea rudelor de a le-o da era atât de mare, chiar dacă copiii lor aveau biciclete bune, încât m-a speriat. Îmi ziceam : oamenii aceştia sunt bolnavi, deşi au acest lucru, îl doreau de nebuni, fiindcă a fost câştigat.

În câteva zile am vândut bicicleta unui părinte care nu avea suficienți bani pentru a-i lua o bicicletă nouă copilului său, pentru a-l recompensa că încheiase anul şcolar cu o situație foarte bună.

După o lună de zile, de sub ochii mei, mi-a fost furată bicicleta veche, rămânând fără niciuna. Trebuia să recunosc, că nu puteam în acel moment asimila lecția propusă de directorul băncii din vis.

Suita regală şi nonşalanța cu care am scăpat de banii obținuți de la bancă numai pentru a-mi rezolva problemele curente, dar şi aviditatea agresivă a celor din anturajul meu care se potrivea perfect pervertirii personalității mele, a fost mesajul că nu sunt pregătit pentru a transmuta energie din planul subtil în planul realității fizice.

CAPITOLUL 6 POVESTEA VISULUI

6.1. Povestea visului suprem

Apariția repetată a unor vise scurte, la început prin puneri în scenă secvențială, apoi prin vise conştiente scurte, are rolul de a construi o poveste de vis, în timp, uneori care se poate întinde pe parcursul unei vieți.

Această poveste de vis este esența realizărilor şi transformărilor personalității visătorului şi confirmă adeziunea constantă la un țel de atins. Strădania pe drumul către acest țel este însoțită de trăiri sufleteşti de o frumusețe rară, esențializate în lirism cu ajutorul elementelor stilistice ca: metafora, alegoria, simbolul şi nuanțele cromatice.

Sufletul visătorului este călăuzit către țelul existențial de acest vis, care poate fi comparat cu un şoim dresat sa semnaleze de sus sensul înaintării prăzii care va atrage după el paşii vânătorului.

Întotdeauna visătorul trezit dintr-un astfel de vis va fi nedumerit şi îngrijorat la început, întrebându-se de ce şi cum, dar cu cât se trezeşte şi se integrează reperelor vieții cotidiene, devine conştient că a aflat pe ce drum şi în ce stadiu se află spre țelul său şi astfel îşi continuă munca şi viața , aducând ajustări cu noi programe susținute de confirmarea sa onirică.

Voi aduce în atenție experiența unui om ajuns la maturitate. O poveste de vis construită secvență cu secvență repetabilă până la întipărirea ei în conştient, de-a lungul unei vieți ajunse la maturitate.

Întâi a visat că a intrat pe un drum şi-l străbătea până în zare.

Călătorind pe acest drum ce despărțea întotdeauna o câmpie în plină vegetație, i-a apărut în dreapta un tăpşan cu pământ sterp, un teren nefolosit şi neîngrijit şi s-a gândit să-l ia în posesie. Din acel moment şi-a scurtat drumul din zare şi a început să fertilizeze terenul, transformându-l într-o pajişte înverzită. Apoi a plantat un copac, ce creştea normal, dar avea în permanență frunza verde. După mulți ani, următoarea secvență onirică îi arăta apariția unui zid înalt din cărămidă ce ascundea copacul până la coroană. Ani la rând s-a plimbat intrigat în vis de-a lungul zidului.

A încercat escaladarea, dar fără rezultat, a făcut o gaură în zid, altădată, însă nu putea trece în partea cealaltă să culeagă roade din propriul lui copac şi

să cunoască persoana care şi-a construit casă pe terenul lui.

Visătorul amplasează după câțiva ani o bancă de odihnă, dincoace de zid. A amenajat straturi de flori frumoase şi parfumate, expresive privirii senzuale. În următorul vis observă că zidul a fost mutat dincolo de casă şi copac, iar în spațiul rămas se integra armonios şi banca, iar pe cărarea dintre ele a văzut plimbându-se o femeie deosebit de frumoasă.

În ultimele vise, această femeie este o prezență provocatoare pe banca din curte. Visătorul s-a apropiat de ea, dar era neputincios să comunice cu ea, fiind paralizat de gândul că îi acaparase totul, pământ, copac, banca de odihnă, straturile de flori, chiar şi pe el însuşi urma să-l ia în posesie.

O ademeneşte cu buchete de flori şi începe să-i spună primele cuvinte coerente. Zbuciumul visătorului de a o face atentă pe femeia de pe bancă să ştie cine este creatorul acestui spațiu redat vieții, era asimilat ca o acceptare a transformării lui.

Sigur, veți spune că visătorul şi-a atins țelul în viață, dar dacă s-ar întâmpla atât de uşor şi în vis, unde ar mai fi motivația de a spera şi visa treaz, de a munci şi transforma ceea ce se poate modela şi înfrumusețea în personalitatea noastră?

Visul este motivația de a ne căuta şi descoperi până la urmă drumul pe care e imperios să mergem pentru a ne atinge țelul suprem, modelarea şi înfrumusețarea personalității.

6.2. Învingem prin iubire

Un monah mi-a vorbit despre vindecarea bolilor fiziologice şi sufleteşti prin spovedanie şi despre iertarea răutății lumii, prin iubire atotcuprinzătoare. Mi-a povestit un vis pe această temă, zâmbind, pentru că îl avuse în timpul câtorva clipe de toropeală din timpul liturghiei.

Spunea că în mănăstire nu prea ai timp să visezi noaptea, fiindcă monahii sunt ținuți într-un program de ascultare, tocmai pentru a li se tăia predispoziția spre vis şi visare.

Visul: I-am văzut pe turişti de sus, din clopotnița mânăstirii, cum au intrat pe ulița îngustă a cătunului. Am bănuit că bărbatul îi spune femeii şi copilului său că acest cătun seamănă cu locurile natale, pentru că le arăta, fericit împrejmuirile. I-a invitat să admire priveliştea şi să respire aerul curat, binecuvântat de Dumnezeu.

Relaxarea lor a fost curmată de uruitul infernal al unei maşini de vidanjare, scăpată de sub control, pe ulițele satului mânăstiresc. Camionul se apropia vertiginos, iar turiştii s-au urcat în maşină şi au părăsit locul imediat.

Vidanja cobora în zigzag, căutând să-i ajungă şi să-i împingă în albia râului impetuos. Şoferul autoturismului a reuşit printr-o manevră să intre într-o fundătură a uliţei, care dădea într-un vad al râului. Vidanja, din inerţie, nu a reuşit să urmeze autoturismul şi a continuat drumul, dispărând din vedere, după care s-a auzit o bufnitură şi zgomot de metal lovit şi lemn rupt.

Celălalt s-a întors, a trecut peste un pod de piatră şi s-a oprit acolo unde albia râului se învecina cu o fâşie de verdeaţă. Mai încolo zări o ceată de copii la scăldat. Turiştii au coborât din maşină şi într-o clipă s-au descălţat şi au păşit pe iarbă. Şoferul l-a zărit pe părintele duhovnic, care în reverberaţia aerului cald de pe vale, părea că-l cheamă la spovedanie.

Ajuns în chilia monahului, i-a povestit despre agresiunea şoferului de pe vidanjă, despre spaima lui şi a familiei sale şi-l rugă să-i citească. Preotul l-a sfătuit să-şi păstreze în inimă dragostea curată pentru tot ceea ce îl înconjoară şi să nu mai ia în seamă la mizeriile lumii.

Omul a ieşit din chilia părintelui duhovnic şi când a ajuns în drum, părea şi mai afectat de spaima pe care o trăise. A pornit maşina şi a luat-o încet şi nesigur pe prima uliţă pentru a ieşi din localitate.

La ieşirea din cătun, le-a aţinut calea o haită de câini, mai răi decât lupii. La altă ieşire, îi aştepta aceeaşi haită de câini turbaţi. Şoferul a vrut să accelereze şi să treacă peste ei, dar erau prea aproape de maşină şi n-a putut să demareze. Femeia a luat puşca de vânătoare de pe bancheta din spate şi a vrut să tragă în ei, dar nu s-a auzit nici o detunătură.

În vale se făcuse linişte. Bănuiesc că omul şi-a zis că nu este nimic de făcut, decât să întâmpine câinii cu mâna goală, învingându-şi frica, prin voinţă şi iubire faţă de duşman, să dea impresie de siguranţă şi bărbăţie de neînvins. Mă întrebam dacă mai folosise acest procedeu.

A coborât din maşină, apoi copilul şi la urmă, nevasta hipnotizată de siguranţa bărbatului ei. La câţiva paşi de câinii care aşteptau şezând liniştiţi, copilul a zărit o vrabie care se zbătea în mijlocul drumului, paralizată de prezenţa câinilor. A luat-o şi a alintat-o cu palmele sale moi şi cu puterea dragostei de copil. A ţinut-o un timp la piept, apoi i-a dat-o mamei lui. Înaintau tustrei, detaşaţi şi fericiţi.

Câinii de pe uliţă se retrăgeau prin grădini, iar câţi au mai rămas în drum s-au dat la o parte temători şi respectuoşi. Femeia eliberată de încărcătura emoţională, a aruncat vrabia jos, cu motivul că frica a trecut şi pasărea nu-i mai este de folos. Bărbatul, îndurerat de gestul femeii sale, a luat pasărea de jos şi a ţinut-o în căuşul palmelor până ce i-a trecut sperietura.

Pasărea a zburat din mâinile lui pe umărul copilului, cu care conversa,

ciripind într-o limbă numai de ei ştiută.

Îi vedeam cum se depărtează, pierzându-se în pâlcul de copaci, de dincolo de poiană. Mă întrebam, unde au dispărut câinii? Unde sunt oamenii? Cât timp am întârziat cu mâinile pe funia clopotelor? Trăgeam clopotele de liturghie. Ştiu că uneori dangătul clopotului despică timpul şi spaţiul dintre două bătăi, transformând realitatea în imagini de simbol. Dar mă doare şi acum coasta binecuvântată de ghiontirile preasfinţitului stareţ pentru toropeala mea din timpul slujbei religioase.

Simbolurile acestei reverii sunt: *pasărea,* întruchipează libertatea, dragostea şi candoarea, dar visul restrânge această semnificaţie la atributul *vrăbiei,* care sugerează secetă prin scăldatul în colbul drumului.

În vis este vorba de seceta de iubire. *Vidanja* simbolizează mizeriile şi răutăţile lumii. *Râul* care se scurge prin satul mânăstiresc şi în care se scaldă turiştii, înseamnă credinţa în Dumnezeu, prin care se purifică oamenii.

Haita de câini simbolizează răutatea animalică, atavică din noi, complexele psihice stagnante care nu ne lasă să vedem dincolo de noi, pentru a putea ieşi din labirintul capriciilor personalităţii noastre.

6.3. Restaurantul select

O persoană a avut acest vis, într-o perioadă când traversa o perioadă fără bani şi era tentat să-şi folosească abilităţile intuitive, jucând la loterie.

Cu mult timp în urmă, a fost un pasionat al acestui sistem de joc, nu prin miza câştigului, ci prin frisonul de a găsi o ordine şi o anume legitate în hazardul norocului.

Visul: Mergeam pe trotuarul unui bulevard, care traversa oraşul de la est la vest. Căutam un restaurant select, unde să petrec câteva clipe plăcute, în intimitate. Am descoperit restaurantul, care avea o uşă masivă din stejar sculptat. Sala în care am intrat era în pregătire pentru o seară deosebită. Ospătarii aranjau ultimele feţe de masă, care erau de un alb imaculat.

M-am apropiat de bar, ca să comand o bere. Într-un colţ dosit, aşezat la o măsuţă, care avea altă destinaţie decât pentru servirea consumatorilor, am zărit pe un fost coleg de serviciu, pe care îl întâlneam întotdeauna când nu aveam bani, fiind tentat să-i procur pe căi ilicite.

Nu m-am dus la el, fiindcă părea dus pe gânduri. Am luat sticla de bere şi m-am întors la masa mea. Mă deranja respiraţia, aşa că am scos din buzunar un medicament şi l-am luat cu un pahar cu apă.

Când am tras scaunul ca să mă aşez, am văzut la estradă orchestra care-şi acorda instrumentele. Şeful de orchestră, un bărbat frumos, cu plete şi barbă,

trecut de a doua tinerețe, avea un binoclu cu care se uita din când în când la mine, deşi era foarte aproape, lucru care m-a mirat.

Privirea lui directă părea a-mi spune: Te-am văzut! Iar când mă privea prin binoclu: Te-am recunoscut!

În momentul când duceam la gură sticla de bere, un ospătar a pus pe masa mea o sticlă de şampanie, dându-mi de înțeles că mi-a trimis-o şeful de orchestră. Am desfăcut sticla de şampanie şi mă uitam recunoscător la şeful de orchestră, care nu mă slăbea cu privirea sa aspră, dar protectoare.

Elementele şi simbolurile acestui vis sunt: *bulevardul,* care oraşul în două, este destinul tumultuos al acelei colectivități umane; *trotuarul* este un spațiu protejat, pentru mersul pietonal şi reprezintă calea unde destine se alătură sau se întretaie, comunică şi se contopesc pe anumite porțiuni.

Punctele cardinale: *estul* face trimitere la spiritualitate, *vestul* la materialitate. *Restaurantul select,* simbolizează locaşul de reculegere al sufletului; *sala pregătită pentru petrecere,* arată că sufletul este în aşteptarea unei sărbători sau transformări spirituale, de mult aşteptate.

Berea este atributul restaurantelor obişnuite, unde consumatorul îşi stinge trăirile zilnice, ori setea după efortul şi uzura muncii fizice.

Medicamentul simbolizează tendința de a apela la procedee extreme pentru a restabili confortul, aici financiar subînțeles.

Orchestra de muzicanți şi *şampania* sunt atributele restaurantului select, dar această pereche de simboluri poate să-i sugereze visătorului care a căutat şi descoperit acest restaurant select, că trebuie îşi asume o învățătură spirituală elevată pentru a ieşi din criză.

Muzicanții cu şeful de orchestră simbolizează practicanții cu ghidul spiritual, iar muzica împreună cu şampania sunt elementele simbolice care spun despre o practică şi învățătură superioară, elevată. Elementul complementar al visului este prezența, destul de discretă, a fostului coleg de serviciu, care avertizează că în inima visătorului s-a cuibărit, maladiv, gândul îmbogățirii ilicite.

Visul confirmă frământarea şi zbuciumul persoanei, când într-un moment de criză a ezitat şi a făcut o pauză în forul său interior, simbolizat de restaurantul select, pe axa spiritualitate-materialitate, unde a fost învățat de entitățile divine să adopte o învățătură spirituală elevată, eliminând-o pe cea obişnuită, pentru a restabili echilibrul şi armonia.

6.4. Spovedania la duhovnic

Prin anii 1987 – 1988, după catastrofa nucleară de la Cernobâl, numărul îmbolnăvirilor de cancer crescuse îngrijorător, în partea de nord a Moldovei.

Unii luau drumul Iaşului, care era mai aproape, iar mulţi se duceau la renumitele spitale bucureştene.

Trenul ce traversa Moldova spre Bucureşti era plin de canceroşi şi astfel căpătase tristul nume de *trenul canceroşilor*. Într-un din călătoriile mele spre Bucureşti, am ascultat povestea multor oameni, însă un bărbat de vârstă mijlocie, mi-a captat atenţia prin ciudăţenia poveştii lui, pe care atunci nu am înţeles-o. Mi-a trebuit ceva timp, ca să mai întâlnesc câteva cazuri asemănătoare, pentru a le asimila experienţa şi mesajul.

Omul a povestit despre fazele îmbolnăvirii sale, despre cum a ajuns la spital, unde i s-a pus un diagnostic fatidic, de cancer cranian, aproape inoperabil. Profesia de inginer constructor, serviciul şi cariera sa, erau totul pentru el. Gândul că va fi deposedat de acestea îl înspăimânta.

De asemenea, timpul cât i-a mai rămas de trăit, ca încarcerat în propria-i casă, unde rar îi va deschide uşa vreunul din colegii săi sau din familia sa, l-a făcut să ia o hotărâre care i-a uimit pe medici, şi anume să refuze operaţia şi cobaltoterapia. În spital auzise despre operaţii reuşite şi bolnavi recuperaţi, care se întorceau la locul de muncă, dar el a refuzat ajutorul medicilor, de teamă că aceştia vor eşua în demersul lor şi va rămâne mutilat.

A vrut totul sau nimic. Cum nu mai credea în vindecare, ajuns în faza de împăcare cu sine însuşi, a acceptat cu demnitate ideea morţii.

Accesele de migrenă şi ameţeală s-au rărit, diminuându-se în intensitate. În zilele de acalmie, soţia i-a propus un pelerinaj la o mănăstire, ferită de ochii lumii, pentru a se spovedi la un preot bătrân.

S-a lăsat cu greu convins, mai ales că nu era un om bisericos. Şi-a pregătit bagajul pentru a doua zi, dis de dimineaţă. În timpul nopţii a avut un vis, care l-a tulburat şi nu a mai putut să adoarmă.

Când a ajuns la mănăstire, a intrat la un preot duhovnic, pe care i-l recomandase soţia. Preotul l-a îndemnat să-i povestească despre problema care îl frământă. I-a spus că provine dintr-o familie de oameni aşezaţi şi cu frica lui Dumnezeu, că a fost educat să respecte valorile morale, legile sociale şi în special cele divine.

De când s-a însurat, a intrat ocazional în biserică, doar de sărbători, ca să aprindă lumânări, pentru pacea celor morţi din familia sa, că nu a făcut rău nimănui, că a ajutat multă lume care i-a solicitat ajutorul, că restul activităţii i-a fost captat de serviciu, profesie şi carieră. I-a mai spus că se purta omeneşte cu fiecare, pentru că aşa a fost educat, însă sentimentele inimii sale nu erau implicate, fiind reci şi uscate.

Duhovnicul i-a citit molifta de spovedanie şi l-a rugat să-i repete,

rezumativ, sub patrafir, zbuciumul inimii sale. L-a invitat din nou pe scaun, în fața sa şi au stat de vorbă ca între tată iertător şi fiu regăsit. Atunci i-a povestit despre visul avut în noaptea precedentă.

Visul: Eram în pelerinaj pe la mânăstiri, în grup organizat, cu autobuzul. Şoseaua pe care se deplasau era largă. Autobuzul s-a oprit înaintea unui pod mare şi au luat-o pe jos, pe un drumeag, spre apa râului cu apa albastră. În peretele podului se vedea intrarea în nişte galerii, amenajate pentru tratament balnear. Ghidul le-a spui că vor face o pauză în călătorie, pentru relaxare şi reconfortare prin îmbăiere cu apă minerală. Au intrat într-o sală cu multe guri de izvoare, s-au dezbrăcat şi fiecare şi-a găsit un loc de îmbăiere.

El a intrat până la brâu în apa minerală, apoi s-a dus în sala de duşuri, unde s-a clătit îndelung. Ghidul i-a îndemnat ca să meargă la o plimbare de relaxare pe malul curat al râului.

Către prânz, s-au întors la galerii, unde fiecare şi-a petrecut timpul pentru cunoaşterea tuturor facilităților aşezământului balnear.

El a urcat treptele şi a intrat într-o sală, care ținea loc de biserică, cu multe uşi laterale care veneau de la chiliile monahilor. Tocmai se terminase slujba religioasă când intră el şi văzu cum preoții, în număr de trei, îşi strângeau cărțile şi obiectele de cult. Făcu câțiva paşi către altar şi se trezi.

Duhovnicul i-a confirmat că a avut un vis providențial, creat de voința divină, care a arătat că viața, simbolizată de şosea, nu poate continua prin trecerea podului, dacă nu va face mai întâi un popas la aşezământul balnear, pentru a se spăla, purifica şi vindeca. Aceste proceduri înseamnă spovedanie la preot, pentru îndepărtarea păcatelor şi ataşamentelor.

Alegoria plimbării de agrement pe malul râului, dar şi recunoaşterea facilităților aşezământului balnear, ne învață cum să cunoaştem rugăciunea şi beneficiile ei. Duhovnicul l-a sfătuit, mustrător, să meargă mai des la biserică, simbolizată în vis de aşezământul balnear şi să se spovedească de câte ori are nevoie sufletul. Omul a povestit că în decurs de o lună şi ceva, a visat de câteva ori că se îmbăia îndelung. A mai fost o singură dată la duhovnic, căruia i-a spus că se simte mai bine şi că nu mai este îngrijorat de iminența morții sale, că este liniştit, pentru că a regăsit iubirea în Dumnezeu prin rugăciune.

Părintele duhovnic i-a confirmat că îşi făcuse din profesie, carieră şi serviciu un fel de idol căruia de închina, iar acum că le-a pierdut, rezerva lui de iubire se orientează spre Dumnezeu. I-a cerut sfatul în privința operației, pe care acum se simțea în stare să o suporte, la care părintele a tăcut, apoi i-a spus scurt: Ai ales adevărata vindecare, cea a sufletului. Se va vindeca şi trupul. Ai răbdare!. După ce s-a întors acasă, nu a mai avut linişte pentru că se simțea

sănătos. S-a dus la Bucureşti pentru alte analize şi investigaţii. Medicii au fost uluiţi de lipsa unor certitudini de existenţă a bolii.

Nimic nu mai rămăsese din ce a fost şi nu au putut să comenteze un astfel de caz. Omul a spus că şi sufletul său s-a transformat, că serviciul şi vechea profesie nu-l mai atrag şi că în viitor îşi va urma visul de la început, care se aciuase timid într-un ungher al inimii, în tinereţe. El nu a mai spus nimic, a zâmbit şi a dat de înţeles că fiecare om are un vis al său, ca un ţel la care tinde, dând vieţii cunoaştere, frumuseţe şi mister.

Au trecut mulţi ani până când să mai întâlnesc oameni cu astfel de probleme, ca să înţeleg că spovedania la un duhovnic, simbolizată în vis prin spălarea cu apă minerală într-un aşezământ balnear, înlesneşte şi îndreptăţeşte pe bolnav să treacă puntea sau podul spre sănătate şi continuarea vieţii.

Dacă vrem să continuăm viaţa fără a face câte un popas pentru spovedanie la un preot, să nu ne facem iluzia unei vindecări a sufletului.

6.5. Comoara din aluviune

S-a hotărât să-şi facă ordine în gânduri şi amintiri, pentru a se pregăti să meargă la spovedanie. Pentru a-şi aminti, a notat pe hârtie, care a fost sau mai este încă atitudinea faţă de părinţi, copiii şi fraţii săi; dacă i-a iubit, urât sau disprețuit; dacă i-a îndepărtat de la inima sa prin nebăgare de seamă sau dacă i-a neglijat voit; apoi dacă i-a iubit sau s-a ataşat de ei mai mult decât orice pe lume,punându-l pe Dumnezeu pe planul al doilea.

S-a hotărât să facă aceeaşi analiză în ceea ce privea relaţia sa cu colegii de serviciu, cu şefii sau subalternii săi, atât din prezent, cât şi din trecut.

A notat totul şi despre relaţia sa cu vecinii, cu oficialităţile, despre relaţiile lui în societate, pe stradă, în trafic sau ajuns la destinaţie, la prieteni sau fiind în misiune. A pus pe noptieră hârtia şi pixul, s-a ghemuit în pat cu gândul de a continua a doua zi, şi a adormit, începând să viseze.

Visul: Se făcea că avea o casă pe un vad colmatat de aluviuni uscate şi crăpate din cauza secetei. Era pe înserate şi soarele mai lumina încă de după dealul care părea rece şi de un gri murdar.

Un vecin i-a arătat o casă din umbra dealului, ce ieşea în evidenţă printr-o lumină proprie, discretă. Prin uşa deschisă se percepea mişcare şi părea că cineva locuieşte acolo. Nu mai zărise de mult acea casă, din cauza vârtejurilor de praf care se stârneau în vale. Se lipi de unul din copacii uscaţi din jurul casei şi rări un lămpaş, pus pe masă, chiar în faţa uşii deschise.

S-a hotărât cu vecinul, să-i facă o vizită bătrânului care locuia în acea casă, pe malul opus al lacului. S-a dus însă singur, vecinul rămânând să

păzească casa. L-a găsit pe bătrân în holul casei, de parcă l-ar fi aşteptat,şi i-a spus că s-a hotărât că cureţe albia râului şi a lacului colmatat şi secat şi să găsească izvorul care alimenta cu apă valea şi lacul. Va începe de a doua zi, când va aduce agregate de excavat şi buldozere, ca să poată săpa în adâncime.

Bătrânul i-a spus că pe fundul lacului se află o comoară, foarte preţioasă pentru el,atrăgându-i atenţia că arheologii nu lucrează cu buldozerul şi nici măcar cu hârleţul. Trebuia să vină echipat cu spatulă, bisturiu, pensulă sau perie de haine şi cu făraş şi să înceapă treaba chiar acum, din seara aceasta. S-a întors acasă dezamăgit, cu gândul la colosala muncă la care se angajase şi i-a povestit vecinului ce a discutat cu bătrânul.

Acesta, în loc să-l consoleze, l-a mustrat, ca un frate mai mare şi l-a îndemnat să treacă la treabă, pentru că îl va ajuta. Au luat un sac de pânză tare, o trăistuţă cu ustensilele necesare şi s-au apucat de lucru, chiar din faţa casei lui. Înaintau în genunchi, cercetau totul cu migală, decupau şi scormoneau, luau pământul cu făraşul şi încărcau sacul.

Vecinul îl ajuta la căratul lutului şi îi aducea la cunoştinţă care era stadiul lucrării. Într-un târziu, îi spuse că platoul de aluviuni al lacului colmatat, a devenit un adevărat şantier arheologic. El era însă preocupat şi nu mai avea noţiunea timpului cu care se contopise.

Dinspre casa bătrânului a auzit o voce care spunea:

– Decupează cu spatula şi curăţă cu pensula fiecare locuşor care-ţi trimite vreo senzaţie deosebită, rece sau caldă, ca un fior ori ca un curent diafan, despre care crezi că a mai trecut prin tine şi nu încerca să-l ignori. Scoate încet fiecare element sau fir de energie, care te-ar duce la comoară. Întoarce-te din drum ori de câte ori trebuie şi fii sigur de săpătura ta!

La un moment dat, a găsit nişte vase de porţelan. A decupat cu grijă lutul din jurul lor şi le-a eliberat, unul câte unul. Apoi a găsit nişte amfore mici, sigilate cu dop cerat. Le-a şters de praf şi le-a aşezat într-un coş de nuiele, adus între timp de vecinul său. Cercetându-le, a constatat că este un serviciu de boluri şi ceşti cu farfurioare şi câteva mici amfore, asemănătoare vaselor împărăteşti de porţelan, în care se serveau delicatese în antichitatea chineză.

A rupt ceara din jurul dopului de ceramică fină al unei amfore şi a desfăcut-o. L-a învăluit un parfum din esenţe tari, provocându-i o stare de euforie, care i-a străbătut toate fibrele trupului. Când se linişti, o stare de beatitudine îl smulse din trup şi se înălţă în zbor către soarele orbitor.

S-a trezit uimit de alegoria scoaterii la lumină a comorii, pe care o asemui cu lucrul migălos la recapitularea amintirilor şi spovedania la preot care înlesneşte îndepărtarea murdăriei acumulate în suflet.

S-a hotărât să continue lucrul la memorarea amintirilor care i-au creat blocaje şi neplăceri şi să se spovedească la preot.

6.6. Unul în visul celuilalt

S-a oprit într-un oraş de munte, cu străzi înguste şi întortocheate, pavate cu macadam. A lăsat în urmă viermuiala talciocului, colbul şi mirosul înecăcios de grăsime arsă, traversând anevoios oraşul şi ridicând în răstimpuri covorul de lână pe umeri. Mirosul iute şi acru de aglomeraţie încă îi mai persista în nări şi după un acces de tuse, ceva plesni în el ca un declic. Frica de ţigani începu să-l inunde sinistru, ca o alarmă aeriană. De copil, în familie, i se sădise frica de ţigani şi de români. Ca să scape, a luat-o la fugă, dar până la urmă, încrengătura de străzi l-a condus spre centrul oraşului.

O ţigancă tânără şi frumoasă i-a mirosit de departe frica şi a râs de spaima lui. I-a smuls covorul şi a vrut să dispară, dar el a ajuns-o înainte ca hoaţa să intre în vreo casă.

– Stai voinicule! Vorbi tânăra ţigancă şi-i prinse mâna, întorcând-o încet,nedureros şi studiind-o pentru ghicit.

– Ţii atât de mult la acest covor? Ştii ce înseamnă pentru o tânără gravidă simbolul acestui cadou? Întrebă el.

El a mormăit ceva nedesluşit şi s-a mirat că nici el nu şi-a înţeles cuvintele. S-a uitat mirat la ea, şi-a dat seama că nu mai este ţiganca dinainte, ci o femeie tânără, care vorbea cu el cald, prietenește, de parcă l-ar fi cunoscut de când lumea, povestindu-i despre ceea ce văzuse în palma lui.

– Ai ieşit din oraş şi ai dat de halele unei întreprinderi. Ai intrat acolo, sperând ca măcar la ieşire să găseşti persoana care să te însoţească în călătorie. Plouase şi pământul devenise mâzgos. Mai târziu a oprit un camion şi te-a luat. Şoferului i-ai vorbit ruseşte, dar ţi-a răspuns în româneşte şi te-a întrebat unde te duci şi din ce loc din România eşti. I-ai dat de înţeles că eşti din ţinuturile româneşti din Ucraina şi că vii periodic la Odessa pentru unele treburi. Apoi l-ai ascultat îndelungat, tot drumul, vorbindu-ţi despre familia lui. Te-a scos la şosea şi te-a adus până aproape de oraş, apoi el a cotit pe un drumeag, care se pierdea în zare.

Te-ai îndreptat spre o staţie, unde ai luat autobuzul. Acesta nu era aglomerat, dar toate scaunele erau ocupate, iar tu ai rămas în picioare, pe culoar. Te-ai oprit în dreptul taxatoarei, pentru a lua un bilet. Ai plătit biletul în lei româneşti, gândind că banii aceştia mai circulă în zona populată de români din Ucraina. Stăteai în picioare, ţinându-te de spătarul unui scaun şi ai rugat pe

cineva să-ţi arate noul hotel *Kolomeea* , unde vroiai să cobori. Vedeai străzile oraşului, cu case şi magazine mari, blocuri înalte şi albe. Când te uitai la ceilalţi pasageri, aveai impresia că respiră un aer de resemnare.

Ai auzit că vă apropiaţi de oraşul Odessa; ai văzut ţărmul, cheiul, apa de un albastru opac ce clipocea unduită de briză. Ai văzut atât de aproape vapoarele încât distingeai vopseaua exfoliată, rugina, elicea, odgoanele cu zalele lor groase. Autobuzul a intrat în portul de jos, însă nu putea opri, deoarece era inundat de apă şi aluviuni în urma unei ploi torenţiale, care se abătuse peste ţinut. Apa ajungea până la pragul autobuzului, care a trebuit să facă un ocol şi să se îndrepte înspre oraş. Ai zărit hotelul *Kolomeea* şi ai coborât într-o staţie apropiată.

Ai intrat în marea clădire albă, apoi în apartamentul închiriat. Holbai ochi la parchetul gol al camerei de pe care dispăruse covorul. Ai desfăcut cearceaful de pe pat şi l-ai împăturit pe o lungime cât să te poţi întinde pe podea. Îmbrăcat sumar, te-ai aşezat pe spate, cu capul spre vest. Ai respirat de câteva ori profund, apoi ţi-ai încetinit ritmul până te-ai relaxat şi ai adormit. Camera începu să se lumineze lăptos şi deodată, un flash, ce a lăsat un gol în urmă. Ai pornit în călătorie şi te-ai materializat pe străzile unui oraş de munte, cu aer curat, din Ardeal. Ai coborât într-un târg ticsit de lume şi acareturi, unde fumul de carne arsă şi damful de alcool îţi tăia respiraţia. Ţi-ai cumpărat un covor, fără să te târguieşti prea mult.

Ai lăsat în urmă târgul şi ai urcat treptele oraşului aerisit, dar a început să-ţi fie frică: *Vnimanie na rumânschi i ţiganschi ,* erau vorbele aiurite ale bunicii tale şi ai rupt-o la fugă.Ţiganca a tăcut, i-a strâns delicat palma în pumn şi o reţinu un timp în mâinile ei.

– Unde am mai văzut aceşti ochi? De la cine am mai primit această căldură sufletească? Se întrebă el.

– Ai intenţia să divorţezi de soţia ta?

A vorbit cu o nuanţă de părere de rău şi cu o tristeţe, încă nedescoperită, în glasul ei catifelat.

În ochii lui, ea părea înaltă şi dreaptă, cu faţa ovală şi pârlită de soare, dar care mai păstra tonusul pielii moi şi rozii, cu ochii calzi, aburind de duioşie şi iubire, părul lung, dat peste umeri, curat şi strălucitor. Ţinea o mână pe pântecul său, care scotea discret în evidenţă sarcina.

El auzea în mintea-i tulbure: *Vnimanie na* ...,dar în acelaşi timp îşi amintea de soţia lui, care îi transmitea o seninătate duioasă, ce-i topea frica şovină.

– Eşti, într-adevăr, de-a lor… adică ghicitoare? Ocolise cu jenă

cuvântul *țigancă*.

– Sunt basarabeancă. Am venit la o bătrână, pentru a-i cere sfatul şi să mă îndrume cumva în legătură cu soțul meu, care mă lasă mereu singură. Intrată în casa ei, m-am aşezat în genunchi, cu capul plecat, lipit de podea şi în poziția asta, îmi depănam trăirea. Am rugat-o să-mi prevadă viitorul, să arunce o privire peste timp, să-mi spună ce se întâmplă cu noi, să pot face ceva, fără a aduce tulburare între noi.

Bătrâna m-a lăsat să-mi golesc sufletul, nu zicea nimic, dar făcea şi ea nişte mătănii şi se ruga alături de mine. Apoi m-am ridicat şi am ieşit în stradă. Ea s-a ridicat şi s-a luat după mine, strigându-mă pe nume – Doina şi mi-a făcut semn să o aştept. Am insistat să mergem împreună la altă ghicitoare. M-a luat de mână şi mergeam iute pe trotuar. Din urmă venea bărbatul meu, care nu ştiu cum, mă urmărise. Când am ajuns la o poartă de lemn, bătrâna a deschis-o şi a intrat, lăsându-mă singură în drum. Din curte a apărut o femeie tânără, cu părul alb-argintiu, strălucitor.

Fața ei radia de tinerețe, de parcă ar fi fost un heruvim. Între timp, bărbatul meu ajunsese la poartă, iar mâna femeii cu păr argintiu l-a tras înăuntru. După un timp, bătrâna a ieşit din curte, m-a luat de mână şi m-a împins mai departe pe trotuar, spunându-mi:

– Soțul tău este în port şi se pregăteşte să plece în larg, să te părăsească definitiv. Dacă portul este închis, din diferite motive, el se va întoarce acasă şi nu va mai încerca să te părăsească. Grăbeşte-te!

Tânăra țigancă a tăcut un timp, apoi a continuat:

– Uneori cred că am obosit să-l mai caut. Vroiam să cobor în port, dar drumul până acolo de abia se repara, de parcă lucrătorii se hotărâseră să închidă circulația în ziua aceea. M-am trezit din călătoria mea onirică, dezamăgită, fiindcă nu am putut să verific dacă bărbatul meu s-a îmbarcat pe vreun vas.

– Doina, nu mă mai urmări, ştii bine că întotdeauna mă întorc la tine.

Tânăra femeie, când îşi auzi numele, se agață de gâtul lui, învăluindu-l cu brațele ei delicate şi cu părul ei mătăsos şi strălucitor, al cărui miros îl făcea pe bărbat să creadă că o cunoaşte de când lumea.

– Tu eşti Doina? Tu eşti?

Nu-i mai dădu drumul, o mai privi încă o dată şi o strânse mai tare la piept, cum făcea de obicei, înainte de a adormi sau când se trezea din visele nopții.

– Ştiam că nu ai plecat în larg, de aceea ți-am ținut calea, Nichita,ca să-mi iau covorul pe care mi l-ai cumpărat, spuse somnoroasa şi lipicioasa lui nevastă.

Analiza visului. Personajul Nichita a călătorit, prin vis, în aer şi pe uscat, pentru regăsirea femeii iubite. În aer s-a folosit de covorul zburător, iar pe uscat a mers cu camionul şi cu autobuzul.

El se pregăteşte pentru mare călătorie pe apă, hotărât să se desprindă de starea prezentă, dar să continue căutarea femeii iubite, provocând-o să-l urmeze într-o lume total diferită, prin structură şi dimensiuni.

Plecarea lui poate fi definitivă, din motiv că Doina nu este dispusă să plece din lumea ei, pentru a-l urma. Ea vine în întâmpinarea lui şi îl recunoaşte.

Simbolurile visului sunt: *covorul* sugerează călătoria în imaginar, ca în basme; *camionul* simbolizează familia, un grup restrâns, iar *autobuzul* comunitatea în care trăieşte; *staţiile autobuzului* sunt etapele vieţuirii cotidiene.

Faza superioară: *portul* este locul în care se împlinesc decizii majore privitoare la destinul uman, locul de unde se pleacă pentru o lungă perioadă de timp, fiind echivalent cu divorţul sau despărţirea definitivă.

Autobuzul cu călătorii înseamnă comunitatea de oameni. Personajul Nichita este singurul pasager care nu stă pe scaun ca ceilalţi, ci în picioare.

Această alegorie sugerează apartenenţa lui la o minoritate etnică sau spirituală şi reticenţa celorlalţi de a accepta integrarea lui în comunitate.

Banii, bancnota în lei româneşti, simbolizează resursele proprii, caracteristice personajului, care cu demnitate, vrea să-şi achite obligaţiile faţă de comunitate.

6.7. Alegorie pentru chakra frontală

Povestesc aici despre urcarea energiei Kundalini în chakra frontală, simbolizată de *Franţa* ca teritoriu. Din motiv că nu s-a stabilizat aici, încerca să coboare în chakra vishudha, dar nu a avut acceptul minţii divine, simbolizate de *vameşii din jurul mesei rotunde* (floarea de lotus).

Energiei i se dă voie totuşi să coboare, unde i se impune un regulament de circulaţie care trebuie respectat cu strictеţe, dar se sperie de rigurozitatea instituită aici şi este tentată să se întoarcă în chakra frontală.

Din motiv că prin nerespectarea regulilor de circulaţie se atenta la distrugerea planului corpului energetic, mintea superioară a sancţionat energia rebelă ce a antrenat alterarea structurii fiziologice a corpului fizic, confirmat prin criza acută de boală manifestată în realitatea autentificată.

Visul 1: Trăia de câţiva ani în Franţa, într-o regiune de graniţă şi îşi dorea să se întoarcă acasă, dar nu avea bani de drum. S-a gândit să treacă peste hotar pe jos, ocolind punctul vamal. S-a adăpostit într-o pădure, hrănindu-se cu

fructe de pădure, mutând din loc în loc geanta cu puținele lucruri pe care le avea. A întâlnit o turmă de bivoli domestici, care erau blânzi, dar el s-a speriat şi a luat-o la fugă. Şi-a rupt hainele, prin lăstărişurile prin care orbecăia flămând şi însetat.

A hotărât să se predea la punctul de frontieră, unde a văzut şi un grup de refugiați. Scotocindu-se prin buzunare, a observat că nu mai are nici actele de identitate. A văzut pe şeful vămii, cum alegea după sprânceană persoanele mai bine îmbrăcate şi le invita în biroul său, pentru a le da viză de intrare pe teritoriul francez. Însă el vroia să iasă din țară, pentru că venise numai în recunoaştere, urmând să revină altădată, când ar fi avut tot ce-i trebuia.

S-a alăturat oamenilor care stăteau la rând, dar nu a vrut să mai aştepte până când îl vor lua în seamă funcționarii şi a dat buzna înăuntru. O parte din cei care au fost invitați de şeful vămii, erau la discuții în jurul mesei rotunde. I-au făcut şi lui loc la masă şi l-au lăsat să-şi expună punctul de vedere despre subiectul care tocmai se discuta.

Avea acea simplitate şi detaşare în atitudinea sa, un fel de curaj impus de o forță interioară care l-a salvat de la trăirea sentimentului de jenă şi sfiiciune, o atitudine de demnitate care a fost apreciată de şeful vămii şi de ceilalți oameni din jurul mesei rotunde. A obținut actele necesare ieşirii din teritoriul Franței şi când a ajuns afară, le-a spus bucuros celor care aşteptau la rând, că a fost expulzat. Visul s-a întrerupt, fiindcă persoana s-a trezit. După ce a adormit iarăşi, visarea a continuat de unde a rămas.

Visul 2: Mergea cu motocicleta prin oraş. Străzile aveau un marcaj rutier, pe care trebuia să-l respecte cu strictețe, dacă vroia să i se îngăduie să locuiască acolo.

A trecut printr-o intersecție şi a ieşit din oraş. După un timp, a abandonat şoseaua, luând-o pe un drumeag, prin care a ajuns într-o poiană din zona graniței franceze. Şi-a adus aminte că a fost expulzat din Franța şi a revenit pe şoseaua ce ducea în oraş. Când a ajuns în centru, şi-a parcat motocicleta şi a vizitat oraşul pentru a-i recunoaşte facilitățile.

A vrut să se întoarcă la motocicletă şi să ia apoi o hotărâre în privința oportunității rămânerii lui în acest loc. Pentru a ajunge la motocicletă, a vrut să profite de neatenția unui echipaj al poliției, format dintr-un bărbat şi o femeie şi a traversat strada neregulamentar.

Polițiştii însă l-au interceptat. El şi-a cerut scuze, şi crezând că va scăpa nepedepsit a spus că a greşit pentru prima oară, însă polițista a fost aspră şi i-a dat o amendă destul de mare. Din cauza spaimei pe care a avut-o la primirea amenzii, a leşinat şi a căzut pe asfalt.

S-a trezit cu o insuficienţă respiratorie şi cu dureri mari în zona gâtului. *Echipajul poliţiei,* care menţinea ordinea, format dintr-un bărbat şi o femeie, simbolizează perechea de meridiane energetice *Ida* şi *Pingala,* respectiv polaritatea de *yin* şi *yang* sau *lunară* şi *solară.*

6.8. Condus de voinţa divină

Visul prezentat mai jos sugerează ideea integrării şi supunerea persoanei drept credincioase, voinţei divine.

Visul: Eram un copil nou născut, înfăşat şi aveam ataşat de corp un balon oval. După ce am mai crescut, am început să merg pe picioarele mele şi într-o zi, în zbenguiala mea, am dat de un izvor cu apă limpede, care se transforma mai jos, la vale, într-un pârâiaş.

Îmi puteam mişca mâinile şi picioarele în apă, fără a desprinde balonul, care crescuse odată cu mine. Am intrat în apă şi m-am bălăcit fericit, luând-o la vale, unde am ajuns într-un râu cu apa mai adâncă şi de culoarea jadului. Aici am întâlnit o ceată de copii, care se hârjoneau şi scăldau într-o bulboană. Eram de vârsta lor, aşa că m-au întâmpinat cu bucurie şi chicoteli copilăreşti.

Ceata de copii era împărţită în două: o parte din ei erau deja în apă, iar cealaltă pe mal, ghiontindu-se şi îmbrâncindu-se în joacă pentru a intra în apă. Uitându-mă la ei, am observat că era de nouă, zece ani, iar chipul lor învăluit într-un halo alb, aproape strălucitor. Chiar şi trupurile copiilor erau albe şi păreau nişte făpturi îngereşti.

Învârtindu-mă prin bulboană, când se atingeau trupurile şi palmele noastre, apărea o flamă strălucitoare. După un timp, curentul m-a smuls dintre ei, ducându-mă la vale. Atunci, ceata şi-a îndreptat atenţia asupra mea, încurajându-mă şi spunându-mi să nu mă tem, oricât de adâncă şi tumultuoasă va fi apa. M-au petrecut cu gingăşia şi iubirea binevoitoare şi pură de copil.

Intrat în partea adâncă a râului, mi-am dat seama ca am fost de o seamă cu ei, dar acum ieşeam din pubertate şi mă îndreptam spre adolescenţă.

Părea că apa are intenţia de a pune stăpânire pe voinţa mea, care avea tendinţa de a se opune, momente în care mi-a fost frică şi am avut sentimentul de pierdere a identităţii. Am strâns la piept balonul cu care venisem pe lume, de parcă ar fi fost un colac de salvare şi mi-am revenit la starea de plenitudine sufletească. Cu cât apa creştea în putere şi adâncime, cu atât creşteam şi mă dezvoltam. Am constatat că ajunsesem la adolescenţă. Apa m-a dus într-un vad larg, unde nu se mai vedea lăţimea şi întinderea ei.

Am întâlnit tineri de seama mea, băieţi cu pantalonii suflecaţi şi fete care-şi ţineau fusta între degete, puţin peste genunchi. Am ajuns între ei plutind. M-am ridicat în picioare în apa puţin adâncă, iar ei au observat, cu

uşurare, că şi eu am un balon ataşat corpului.

Am schimbat impresii şi m-au făcut atent că la vărsarea acestui râu într-unul mai mare, voi da de nişte dune de pietriş mărunt şi colţuros, unde va trebui să merg în picioare.

Gesturile sincere şi chipurile lor curate îmi transmiteau o caldă afecţiune. După ce am trecut de prundiş, apa s-a adunat într-o vâltoare şi s-a formându-se un râu tumultuos, în care m-am simţit în largul meu. Îmi părea straniu cum de mă simţeam mai puternic, eu însumi, tocmai când apa mă prindea în curentul ei. Ajuns la nişte mori de apă cu scocuri mari, am simţit deja că m-am maturizat. Am întâlnit oameni cu treburi la moară, dar erau şi pe margine şi se uitau îngrijoraţi cum apa mă împingea în zbaturile mari.

Aici am simţit că sunt legănat ca un prunc şi trecut din mâna mamei în mâna tatei sau a bunicilor. Râul forţat să se adune în zbaturile morii, acum scăpat se întindea din nou pe vale, într-o albie bine îndiguită.

Eram deja matur şi cu experienţă când am trecut cu apa râului printr-o localitate cu oameni agresivi şi lacomi.

Cum au auzit de mine şi m-au văzut că vin la vale, au năvălit cu suliţe şi cângi să mă prindă şi să mă tragă la mal pentru a-mi lua energia acumulată în balon. Îmi ţineau calea într-un defileu.

De o parte şi de alta aşteptau înnegriţi şi orbiţi de patimă, să-mi smulgă energia acumulată în balon. Mă apăram cu palmele de cângile lor şi unde mă atingeau, îmi provocau doar zgârieturi. Am conştientizat pericolul şi nu am deznădăjduit.

După ce am ieşit din raza agresorilor, am constatat că balonul era nesemnificativ mai mic, nu datorită scurgerii sau furtului, ci consumului de energie în efortul meu de apărare.

Apa a devenit fluviu, şi conştientizam a mă configura a fi eu însumi, moment în care curentul puternic m-a prins şi m-a integrat în şuvoi.

Am intrat într-un fel de ceaţă luminoasă şi apăru din ape o scară ce urca la cer. M-am prins cu mâinile şi am urcat primele trepte. Înainte de a continua, am controlat integritatea balonului. Eram mulţumit de volumul şi culoarea lui alb-argintie şi mă consolam că nu am fost zgâriat prea tare.

Am păşit pe un hublou în cer. Aici m-a întâmpinat o lumină puternică, dar şi o stare de plenitudine şi sentimentul că misiunea mea în viaţă a fost bine îndeplinită. M-am trezit.

Visul povesteşte, în mod alegoric, drumul omului care s-a lăsat condus în viaţă de voinţa divină.

Apa simbolizează credinţa omului în Dumnezeu sau însăşi voinţa

divină. Copil fiind, a descoperit un *izvor cu apă limpede*, adică iubirea de Dumnezeu, voința divină, după care a mers toată viața însetat, trecând, pe etape, de la pârâiaș la râu şi apoi la fluviu care se vărsa în mare.

La vârsta adolescenței, când aproape toți tinerii trec printr-o stare de rebeliune a personalității, de reaşezare şi afirmare a acesteia, a fost un moment de criză, apoi totul a intrat în normalitate, supunându-se voinței divine.

6.9. Ne sustragem voinței divine şi vrem să controlăm noi situația

Acest vis l-am avut după câteva zile de cel povestit anterior, în nopțile solstițiului de iarnă al anului 2004. Visul releva ipostaza omului care s-a sustras voinței divine şi vrea să controleze singur mersul evenimentelor.

Visul, de asemenea, poate fi considerat ca fiind un avertisment privitor la tragedia imediat următoare a cataclismului din Asia de sud şi a dramei inundațiilor din România, datorate tocmai neintegrării în voința divină.

Visul: Aveam o căsuță pe malul unui râu aproape secat, compusă dintr-o cameră şi o magazie. Era o vreme toridă. Am ieşit din casă, cu gândul de a pleca cât mai departe de acel loc.

Am scos toate hainele şi le-am aruncat pe apă, care spre surprinderea mea, a început să crească şi să aducă gunoaie. Am improvizat o undiță şi am încercat să pescuiesc într-o bulboană. Fiind dezamăgit de peştele mic pe care-l prindeam, am aruncat undița. Trecând pe lângă un pescar, l-am îndemnat să meargă cu mine pe malul înalt şi îndiguit al râului, căci se simte venind puhoi de apă de la deal.

Am observat că veneau obiecte şi trupuri de oameni înecați, pe care pescarul încerca să le scoată la mal. Spunea, mormăind:

– Uite că vine viitura! Se împlineşte voința lui Dumnezeu!

Mă uitam în jur, gândindu-mă cum să fac să ies şi să fug din albia aceasta îndiguită numai la un mal. Am escaladat digul înalt vrând să găsesc o ieşire pentru a ajunge la şosea. Drumul trecea prin fața unei clădiri mari care îmi închidea orice şansă de a trece mai departe.

M-am strecurat în clădirea în care părea a fi o şcoală gimnazială cu mulți elevi. Coridoarele erau largi şi curate. Căutam o uşă către stradă, dar toate dădeau înspre săli de clasă. Pe coridor m-a întâmpinat femeia de serviciu, îngrijorată de apariția mea. Era de o vârstă nedefinită, dar frumoasă şi curat îmbrăcată, într-un halat de culoare gri-bleu. Pentru a ascunde că eram un intrus şi că nu găseam ieşirea, i-am spus că eram medic epidemiolog şi ziarist şi că

doresc registrul de control. Ni-a răspuns că registrul este dat la inspectoratul sanitar pentru viză.

Nu m-am lăsat intimidat, însă femeia mi-a şoptit că nu am dreptul de control, dacă nu mai profesez medicina, iar pentru ziarişti există alt procedeu de a cerceta o situaţie. Între timp au intrat doi bărbaţi, care s-au legitimat ca fiind medici la Inspectoratul sanitar şi se uitau la noi pentru a înţelege care era problema. I-am asigurat pe interlocutori că mă voi întoarce a doua zi, pentru a întocmi un proces verbal şi am ieşit din cancelarie, pentru a nu se observa că nu pot să controlez situaţia.

Am continuat să caut cu disperare o ieşire spre stradă, dar fiecare uşă dădea în câte un spaţiu închis. Am dat de un atelier, unde vreo treizeci de femei confecţionau halate albe. Acolo domnea o linişte desăvârşită, aşa că m-am retras, cu sfială. Am revenit pe şi am găsi, în sfârşit, uşa care se deschidea spre curte. Când am coborât în curtea şcolii şi am văzut în faţa mea şoseaua, m-am trezit. Acest vis a fost creat cu ajutorul unui simbol principal, *râul,* şi câteva elemente complementare.

Râul simbolizează voinţa divină; alegoria râului îndiguit, ne spune că voinţa omului încearcă să îngrădească, să limiteze zona de acţiune a voinţei divine, iar râul umflat arată că voinţa divină se reactivează, impunându-şi autoritatea; evadarea visătorului din albia râului, sugerează dorinţa de a se sustrage voinţei divine, iar controlul într-o instituţie de învăţământ, ne avertizează să luăm aminte că aşa am fost educaţi, să controlăm voinţa fiecăruia şi în general să controlăm situaţia.

Morala căutării unei uşi care să dea spre stradă, arată că această atitudine a omului nu va duce sau nu va avea finalitate niciodată, atâta timp cât el s-a sustras voinţei divine.

6.10. Învăţarea limbii ruse

De câteva luni învăţa din nou limba rusă. Până prin anii 1990-'91, ştia destul de bine ruseşte şi obţinuse atestatul de ghid turistic, chiar dacă nu fusese membru de partid. După această perioadă a fost la Chişinău, Cernăuţi şi Transcarpatia, până la Ujgorod şi Kolomeea, unde limba rusă i-a fost de mult folos. De atunci nu a mai avut ocazia să folosească cunoştinţele de limba rusă.

În toamna anului trecut, a întâlnit un grup de terapeuţi din Chişinău, de la care a primit câteva cărţi de specialitate scrise de autori ruşi. Când a început să citească şi-a dat seama că uitase aproape totul.

S-a dus la profesorul său, din timpul liceului, şi i-a cerut ajutorul, rugându-l să-i dea câteva cărţi, dintre care şi o gramatică, pentru a învăţa din

nou limba rusă.

Profesorul l-a privit cu îngăduinţă şi, zâmbind patern, i-a dat un manual şi o gramatică de autori consacraţi. S-a apucat de lucru şi asimila uşor, însă la gramatică înainta anevoios. În două luni învăţase jumătate din manual, însă lecţia recapitulativă a primei părţi i s-a părut greoaie, pe fondul unor probleme colaterale care se acumulaseră şi tindeau să-l depăşească.

A făcut o pauză, care a durat două săptămâni şi acum îi venea greu să se apuce din nou de învăţat. Pe fondul acestei trăiri, a avut un vis.

Visul: Mă aflam la capătul bulevardului care dădea în Piaţa Roşie. Eram îmbrăcat în haine de iarnă ruseşti. Vroiam să traversez strada, dar eram încurcat, fiindcă benzile de circulaţie şi cele pietonale nu erau delimitate prin marcaje. În cele din urmă, am înţeles că este stabilit un consens între automobilişti şi pietoni. Se circula în viteză pe toate benzile şi în acelaşi timp traversau şi pietonii în siguranţă printre maşini.

Prudent, am început să traversez şi eu. Am trecut de prima bandă şi am dat să păşesc pe cea de-a doua, dar am văzut că vine în viteză un autoturism Volga, alb, frumos şi dichisit. M-am speriat, am ezitat şi m-am întors. Volga s-a retras pentru a mă proteja, lăsându-mi trecerea liberă, dar din neîncredere, am fugit înapoi şi mi-am luxat glezna dreaptă.

Mi-am reluat traversarea şchiopătând şi când am ajuns din nou la cea de-a doua bandă, am văzut cum venea un autoturism de teren, mic,decapotabil şi iarăşi m-am speriat, dar nu am mai fugit din cauza piciorului accidentat.

Am aşteptat reacţia şoferului, care a încetinit,îndemnându-mă, cu calm şi amiciţie, să traversez. Ajuns în partea cealaltă, am mai apucat să arunc o privire peste Piaţa Roşie.

Simbolurile visului sunt: *Piaţa Roşie,* simbolul Rusiei; *bulevardul* este limba rusă; *hainele ruseşti* simbolizează voinţa acestei persoane de a se exprima în limba rusă; piaţa moscovită înseamnă pauza învăţării.

Alegoria traversării bulevardului până la banda a doua, în prima fază, apoi reluată, înseamnă învăţarea primei părţi a lecţiilor din manual şi trecerea la partea a doua. *Autoturismul de lux Volga,* simbolizează limba literară rusă; *autoturismul mic, de teren,* simbolizează limba curent vorbită; alegoria încurajării şi îndemnului din partea şoferului maşinii de teren, de a-şi continua trecerea, sugerează învăţarea limbii ruse, în primul rând a limbii curente, apoi a limbii literare.

6.11. Fenomenul cosmic de la Seuca – Mureş

În noaptea zilei de 25 august 2003, având un rest de beatitudine

mistică, în urma slujbei religioase, când mi-am cumpărat o icoană foarte frumoasă cu Maica Domnului, am avut visul următor:

Visul: Eram în pelerinaj prin nişte locuri din Ardeal, cu păduri şi coame muntoase. M-am stabilit, ca asistent medical (profesiunea mea în prezent), într-un sat cu câteva biserici, acolo nefiind în serviciu vreun cadru medical. Am convins oamenii din localitate că am venit cu gânduri de muncă şi statornicie.

I-am rugat să-mi aducă seminţe de plante medicinale, specifice locului, din care să prepar elixire vindecătoare. Când îmi aduceau seminţele, vorbeam şi mă împrieteneam cu ei, în timp ce îmi povesteau despre problemele lor.

Într-o zi liberă am colindat de unul singur potecile satului şi am dat de o biserică din cărămidă mozaicată, impunătoare şi de o frumuseţe rară.

Mi-au ieşit în întâmpinare preotul paroh împreună cu ghidul, crezând că sunt un turist şi m-au invitat ca să-mi vorbească despre acest aşezământ.

Le-am spus că am venit din satul de peste deal, unde lucrez ca asistent medical, că am venit pe aici în recunoaştere, şi aş prefera să intru în biserică numai pentru închinăciune. Le-am promis că voi reveni, ori de câte ori voi avea timp liber. L-am întrebat pe preot despre traseele turistice din împrejurimi.

Când am ridicat privirea către cer, am văzut deasupra mea un nor care avea mai multe culori, dintre care predomina galbenul auriu, pe lângă violet şi alb. Culorile treceau în reverberaţie dintr-una în alta, creând o fantezie picturală de excepţie. Le-am arătat norul, dar nu ştiu dacă l-au perceput sau nu, dar mie mi-a dat simţământul fericirii că am reuşit să-mi găsesc serviciu în satul acela şi că în prima zi liberă am descoperit un frumos locaş de închinăciune şi să percep, în plan subtil, norul în culori de curcubeu.

Am plecat fericit, ocolind biserica şi am ajuns într-un loc de unde vedeam ieşind filoane înalte de aur, pe o vale, vizavi de cimitirul bisericii, care era vechi, curat şi cu cruci de lemn frumos ordonate.

Mergeam către sat, dar mă uitam din când în când să văd filoanele de aur care ieşeau din pământ şi se înălţau la cer.

Acest vis face parte din categoria *viselor mistice*, pentru că a fost generat de starea de beatitudine mistică din viaţa diurnă şi este construit din elemente şi simboluri personale şi alegorii arhetipale de natură religioasă.

Într-o corespondenţă ulterioară, doamna Maria Pirtea, directoarea Fundaţiei *Altadora,* din Oradea, mi-a descris amănunţit despre fenomenul cosmic de la Seuca, judeţul Mureş. După descifrarea desenului însoţitor, am înţeles, spre uimirea mea, că este fenomenul pe care l-am perceput în vis.

Doamna mi-a sugerat să fac un pelerinaj la Seuca, la data de 17 iunie sau 11 decembrie 2004, pentru că este unul din locurile din România, când în

preajma solstiţiului energia cosmică se revarsă pe pământ prin graţie divină.

6.12. Vindecarea celor trei corpuri energetice

Acest vis este creat de mintea intuitivă pentru a avertiza mintea raţională asupra pericolului îmbolnăvirii corpului fizic în urma instalării unei energii agresive în două corpuri subtile. Visul a fost creat cu ajutorul elementelor şi simbolurilor din realitatea fizică a trecutului apropiat şi le îmbracă cu informaţii stocate pe această temă, de-a lungul vieţii, în subconştient.

Visul: Eram internat într-un spital de recuperare a stării de sănătate fizică, mentală şi spirituală. Cu mine în salon, mai erau vreo cinci, şase bolnavi, mai în vârstă decât mine. Pe noptieră, fiecare bolnav avea un dosar galben cu trei plicuri mari pe care era scris: *Fizic, Mental, Spiritual.* În aceste plicuri se puneau rezultatele de la investigaţiile medicale.

Aflasem că fiecare din bolnavi avea dosarul incomplet, adică nu-şi recuperaseră medical, până la un barem prestabilit, starea de sănătate a celor trei corpuri energetice.

Trebuia ca analizele să confirme strădania bolnavului de a se însănătoşi, prin tratamentele medicinii alopate sau complementare. Exista un termen de scadenţă, la care înalta comisie medicală ne aducea la cunoştinţă prelungirea vieţii sau scurgerea şi sfârşitul ei implacabil.

Toţi bolnavii aveau nădejdea că medicul curant, ca judecător suprem, le va prelungi viaţa, dându-le alt termen de revizuire. În dosarul meu se aflau două plicuri cu analize incomplete şi nu-mi făceam iluzia că medicul va arăta bunăvoinţă pentru un asemenea restanţier.

În sinea mea, eram împăcat cu gândul că sfârşitul meu fusese deja hotărât. Înainte de vizita comisiei medicale, afară s-a stârnit o mare turbulenţă prevestitoare de furtună şi prin ferestrele deschise a intrat un nor de praf cu gunoaie, ce a învăluit totul, astfel încât nu se mai vedea nimic.

În acel moment, fără să mă pierd cu firea, am sărit din pat şi am închis ferestrele. Negura de praf intrată în cameră s-a liniştit. M-am întors în pat şi în acest moment, camera s-a luminat cu o lumină uniformă, plăcută. Imediat a intrat medicul curant, însoţit de o comisie de medici seniori, cu părul alb ca neaua şi au început verificarea dosarelor.

Când au terminat, au dat verdictul. Mi-au înapoiat dosarul, spunându-mi că am două probleme de sănătate de recuperat. Nu-mi aduc aminte care anume. Pentru recuperarea integrităţii corpului, supus terapiei, mi s-a acordat încă un număr de ani. Celorlalţi le-au spus că deşi aveau mai puţin de recuperat

decât mine, din păcate, nu li se mai poate prelungi termenul, fiindcă timpul lor de existență pe pământ a expirat. S-a lăsat o tăcere implacabilă, ca în urma unei judecăți crude, dar drepte.

Dosarul cu analizele medicale ale corpurilor energetice: *fizic, mental, spiritual* simbolizează starea de sănătate ale acestora.

Comisia medicală care verifica şi dădea termene pentru recuperarea stării de sănătate sau verdicte în cazul că nu s-a ameliorat nimic, simbolizează pe ghizii divini care ne ajută prin sfaturile lor.

Ferestrele deschise sunt chakrele neasigurate împotriva agresiunilor energetice externe, simbolizate de *turbulența* dinaintea furtunii.

După acest vis am avut o criză de febră, după care s-a instalat o amigdalită urâtă. În sezonul friguros, am avut de câteva ori traheobronşită, dar niciodată amigdalită pultacee. Întotdeauna când intru în spații închise, cu mare aglomerație, am probleme infecto-alergice severe, din cauza aerului neprimenit de energii reziduale şi floră microbiană.

6.13. Echilibrarea dinamicii chakrelor

S-a relaxat câteva minute, şi-a concentrat atenția asupra temei de examen, a vizualizat-o în ansamblu, apoi în amănunt, fiecare paragraf. Apoi a dat atenție clarității expunerii şi mărimii referatului, pentru a se încadra în baremul stabilit. După aceasta, în noaptea care a urmat, a avut un vis.

Visul: Eram şeful adjunct al unui institut de fizică nucleară. S-a întâmplat ca în noaptea în care eram de serviciu, să plece acasă şeful meu direct şi laboranții, rămânând numai eu şi cu încă o persoană, pentru a menține în funcțiune aparatura. Laboratorul avea săli mari, cu instalații de ultimă generație. Uşa de la intrarea în institut era încuiată. În timpul nopții a venit o echipă de control tehnic pentru inspecție. Le-am spus că trebuie să revină a doua zi dimineața, când şeful meu va fi aici, căci numai cu acordul şi în prezența lui se poate face verificarea aparatelor institutului.

La insistența lor, le-am dat drumul înăuntru. Am observat că erau îmbrăcați în salopete din material fin, de culoare albastră. Ne-am apropiat de reactor sau mai bine zis de un accelerator de particule, ce degaja în exterior o temperatură foarte ridicată.

Un tehnician din echipă a spus că este mai bine că şeful meu nu este de față, pentru că eu voi cel verificat, dacă rezist în condițiile unui astfel de laborator. M-au aşezat în fața jetului de flacără şi plasmă, vrând să vadă până la ce temperatură rezist fără să mă topesc.

Au mărit puterea acceleratorului, dar eu simțeam cum trecea jetul de

plasmă prin mine, alintându-mă ca o boare de vânt uşor şi mătăsos. Simţeam că mă adun în mine însumi şi mă întăresc. Ei se mirau cum de este posibil să rezist la o asemenea temperatură şi putere colosală a plasmei, însă până la urmă au consemnat în registrele lor, că testul a fost realizat şi subiectul, adică eu, este îndreptăţit să lucreze, pe această funcţie, în institut. Am condus echipa spre ieşire, am închis uşa în urma lor şi m-am trezit reconfortat şi cu un sentiment de linişte şi pace. Elementele şi simbolurile visului sunt:*institutul de fizică nucleară,* simbolizează corpul uman; alegoria *prezenţei la lucru a numai două persoane,* sugerează prezenţa a numai două corpuri: cel fizic şi mental, corpul spiritual, sufletul, fiind plecat.

Alegoria timpului în care se desfăşoară acţiunea, sugerează că în timpul nopţii este de veghe mintea intuitivă şi cu sistemul neuro-vegetativ, care menţin funcţiile organismului.

Testul tehnic simbolizează procedura de echilibrare a dinamicii chakrelor, dar şi ridicarea valorii vibraţiei subtile a acestora; *tehnicienii din echipa de inspecţie* face trimitere la ghizii şi maeştrii divini, care ne supraveghează necontenit şi ne ajută în momentele hotărâtoare pentru a fi capabili să intrăm în competiţie.

6.14. Efigia de aur

Visul: Urmărea de departe, din uliţă, întinzându-şi gâtul peste gardurile grădinilor, o procesiune funerară. În fruntea cortegiului se afla un cor de seminarişti, condus de un ţârcovnic imberb, alături de preotul paroh.

După ce a fost fixat capacul sicriului şi bulgării au început să cadă în groapă, l-a surprins pe tânărul preot oftând adânc, ca în urma unui mare şi dezagreabil efort, zicând:

– Bine că s-a terminat naibii, odată !

El privea cum se împrăştia lumea şi, după ce locul a rămas pustiu, a pătruns în cimitir şi s-a dus la mormântul proaspăt şi s-a aplecat şi a aprins câteva lumânări. Luminile pâlpâiau, protejate de o bucată de tablă, pe care o găsise prin preajmă, dar până la urmă le-au stins rafalele unui vânt uscat. Bricheta nu mai lua foc.

S-a gândit că ar trebui să mai stea la crucea mormântului, dar ar fi vrut să fie lumină. Flacăra stinsă cu miros de fum înecăcios, după o vreme, a apărut din nou şi continuat să ardă firav, pâlpâind până seara târziu.

Când a scormonit cu un băţ ca să stingă flacăra ce izvora din pământ, a zărit trei monede mici de aur. Neluându-le în seamă, a continuat să scormonească pământul la lumina flăcării care se mărea şi lumina fantomatic

locul. Pentru o clipă. A luat monezile în palmă, apoi le-a aruncat la loc.

Pe marginea mormântului se afla o pelerină de culoarea purpurei, pe care a îndepărtat-o cu atenţie şi sub ea descoperi alte monede mai mari, de un galben curat. Unele păreau să fie chiar monede, însă altele, nasturi sau efigii ale pelerinei. I s-a părut că pelerina este o parte din odăjdiile preotului grăbit, de care, probabil, s-a descotorosit după terminarea slujbei.

S-a ridicat în genunchi, fără a lua monezile, a rostit numele care era scris pe cruce, dar nu mai ştia cine este persoana şi pentru el nu mai avea importanţă. Lumina din pământ s-a stins şi a luat locul întunericul. S-a stârnit un vârtej de vânt rece, sinistru.

O clipă a avut impresia că i se dezlipesc tălpile de pământ şi că este purtat de vânt, dar continua să se roage pentru sufletul mortului până ce suflarea de gheaţă a strigoiului îl slăbi din corzile nevăzute, redându-i calmul şi stăpânirea de sine. Mai zăbovi câteva momente în faţa crucii, pentru a memora numele răposatului.

– Cât de repede te-am uitat, dacă într-adevăr te-am cunoscut, şi-a spus în gând.

Si, de undeva, el auzi:

– Numai tu m-ai iertat. Tu m-ai iubit ca pe un frate, dar eu am călcat totul în picioare. Tu însă m-ai iertat!

S-a îndrepta spre ieşirea din cimitir şi când a ajuns în dreptul bisericii a văzut că tot cimitirul era luminat de lumânările care ardeau blând la toate crucile, picurând în ţărână lumină de aur şi argint.

La poartă, preotul încărca paporniţele cu pomeni în portbagajul maşinii.

Din mormântul proaspăt a ţâşnit o lumină fluorescentă, ca o flamă sau ca un fulger, ce i-a învăluit pe amândoi, în uşa bisericii. Preotul strigă, speriat, după ajutor. Omul întors din cimitir, rămase drept, învăluit în fluxul de lumină al sufletului ieşit din trupul mort. Era o intimă şi misterioasă comunicare între el şi sufletul răposatului, ce-i aducea speranţă şi în acelaşi timp, detaşare.

Omul a ieşit în drum şi l-a întâmpinat, apărând din noapte,un om îmbrăcat într-un costum alb, de bumbac fin. Pe trupul acestuia a observat nişte efigii galbene, de un aur pur, de diferite mărimi, iradiind strălucire. În dreptul inimii văzu simbolul: **) + 75** şi a zis:

– Iată un iniţiat de mare clasă ! Un maestru!

Acesta i-a întins mâna în semn de solidaritate şi frăţie. Irizau şi străluceau în dreptul inimii sale, semnul semilunii islamice şi al crucii creştine.

Pe pieptul său s-a ivit aceleaşi semne, dar de o strălucire mai mică, însoţite de cifra **65** şi îşi zise:

–Trebuie să-mi întăresc credința, ca să fiu asemenea maestrului!

Agitația preotului paroh a adunat câțiva curioşi la uşa bisericii. Acesta îi îndemna să se străduiască să vadă luminile sufletului celui răposat, a rudei lui şi a maestrului, dar ei nu le vedeau. Erau efigii care nu se vedeau cu ochii

6.15. Moaştele sfinte

În noaptea de 29 spre 30 martie 1999, în jurul 3, am avut un vis memorabil. A doua zi am căutat în sinaxarul creştin ortodox numele vreunei sfinte sau mucenice sărbătorite în jurul acestei date şi am găsit la ziua de 1 aprilie numele Sfintei Cuvioase Maria Egipteanca.

De mult căutam o carte despre viața acestei sfinte, care m-a impresionat prin puterea credinței şi voinței sale pentru transformarea personalității.

Visul: Traversam centrul unei localități. La capătul uliței ce tăia spațiul de verdeață din centru, era o biserică cu o clopotniță construită din piatră, cu trei nivele,unde s-au amenajat câteva cămăruțe pentru depozitarea obiectelor bisericeşti. Mă grăbeam să ajung înaintea altor persoane care, ca şi mine, veneau de pe ulițele satului. Ştiam că acolo sunt moaştele unei sfinte ortodoxe şi mă duceam ca să mă închin. Am intrat în încăperea cu sfintele moaşte.

Două călugărițe îşi terminaseră închinăciunea şi au plecat. Erau lumânări aprinse şi am regretat că nu am luat de undeva ca să aprind la căpătâiul moaştelor. Am perceput, mental, o voce care mă sfătuia să iau resturi de lumânare şi să le aprind cu gândul meu. Am făcut întocmai şi m-am relaxat. M-am apropiat de racla cu moaştele sfintei şi am auzit mental: Apleacă-te!

Am atins racla cu mâna şi m-am aplecat deasupra ei, privind veşmântul aurit, cu atenție şi emoție. Deasupra corpului sfintei era aşezat un patrafir purpuriu, frumos țesut şi cusut.

Nu ştiu dacă doream să văd dincolo de această pânză, dar încetul cu încetul, vălul de țesătură a dispărut, toată racla s-a umplut cu un lichid transparent, cristalin. În locul moaştelor a apărut chipul şi trupul sfintei, sugerând viață, iar ochii ei clipeau, studiindu-mă.

Chipul sfintei semăna cu al Maicii Domnului, de o sfințenie şi frumusețe de neînchipuit. Din privirile ei au ieşit şi apoi au intrat în mine sfere de lumină alb-albastră, de mărimea unei palme şi jumătate.

Corpul meu se încălzea şi se transforma energetic, purificându-mă de energii reziduale. Am văzut un om, dintre cei care se rugau la căpătâiul moaştelor, cum se ridica lin, plutind. Vorbele sfintei m-au liniştit, fiindcă eram tentat să încerc şi eu. – *Levitația se datorează bunătății sufleteşti şi se manifestă numai la persoanele foarte curate şi sfinte. Ea nu este unt aspect obligatoriu al elevării spirituale, se produce în mod întâmplător, iar dacă nu se*

produce şi la alte persoane credincioase, nu trebuie să ne preocupe absența acestui fenomen.

Am continuat să primesc energie de la sferele de lumină, care intrau în mine ca nişte mingi incendiare. Între timp s-a adunat mai multă lume, încât s-a umplut încăperea. Am mai vorbit ceva cu sfânta, apoi substanța cristalină din interiorul raclei devenea opacă şi estompa imaginea corpului sfintei, transformându-se în țesătura de purpură.

La sfârşit imaginea cu chipul ei viu a dispărut, făcând loc celei cu moaştele din racla acoperită de țesătura fină de purpură.

Înainte de a mă trezi de-a binelea, am socotit câte zile au trecut de la moartea mamei şi au ieşit 50 la număr. Mi-am zis că au trecut cele 49 de zile sortite hălăduirii spiritului, după care acesta îşi dezbracă haina corpului astral, pentru a urca în planurile superioare sub formă de glob de lumină.

Împlinirea celor 49 de zile de la moartea ei, luat în relație cu ziua ce a urmat în calendarul creştin ortodox, a Sfintei Cuvioase Maria Egipteanca (adică numele de Maria ca al mamei), a fost un mesaj de la mama precum că a trecut în planul superior.

6.16. Argintul

În ziua de 4 august 2001, duminică spre dimineață, am avut visul povestit mai jos.

Visul: M-am dus să lucrez într-un şantier arheologic de la periferia unei localități urbane. Şantierul avea puncte de lucru pe dealurile care înconjurau oraşul. Am venit cu maşina pe care am parcat-o, fiindcă la intrarea în şantier, un echipaj de poliție dirija circulația pe un drum ocolitor, care nu-mi convenea. Am reuşit să înşel vigilența polițiştilor şi am parcat după nişte agregate de săpat de la marginea pajiştii.

Am făcut cunoştință cu echipa cu care aveam să lucrez în situl arheologic. Eu eram directorul şantierului şi am descoperit că îl aveam ca adjunct pe un coleg de şcoală, care murise acum câțiva ani. El era topograful şi avea hărțile cu punctele fierbinți ale şantierului.

Am aruncat o privire peste tot şantierul şi am văzut grupuri de muncitori care săpau în malul unui râu, în coamă de deal, dar şi în locul de fundație a unui pod în construcție.

Pentru localizarea şi descoperirea fosilelor, aplicam metoda radiesteziei, folosindu-mă de un pendul de bronz. Din neatenție, l-am scăpat din mână şi lucrătorii care aveau privirile ațintite asupra mea, s-au repezit să-l ridice, închipuindu-şi că este o piesă din aur, scoasă atunci din săpături.

L-am recuperat repede şi m-am strecurat afară din mulţime. Am luat câteva ustensile uşoare: cuţitaşe, pense şi spatule şi m-am urcat pe panta dealului, unde din intuiţie, m-am apucat să prospectez.

Am decupat câteva brazde de iarbă, apoi am început să râcâi lutul cu o spatulă. În huma dealului, am descoperit primele bobiţe de argint, am continuat să curăţ cu cuţitaşul şi să mătur lutul uscat cu pensula, până am dat de nişte filoane subţiri de argint. Am scos la lumină baghete şi lamele subţiri de argint, strălucitor ca o lumină reflectată de oglindă, apoi nişte efigii rotunde şi dreptunghiulare, care aveau gravate pe o faţetă câte un chip de bărbat şi pe cealaltă de femeie dacă.

Erau atât de bine păstrate, încât nu erau alterate cu nimic forma sau frumuseţea, părând a fi nişte iconiţe, ce transmiteau o lumină intimă, spiritualizată, din alt timp.

Am luat cât am putut ascunde în căuşul palmei, apoi am astupat gaura cu brazdele de iarbă, pentru a reveni mai târziu cu întreaga echipă de arheologi.

M-am trezit foarte fericit, că am avut inspiraţia de a ieşi din aglomeraţia şantierului, pentru ca în tihnă, pe pajiştea dealului, să descopăr micul tezaur de argint. În aceeaşi zi am fost cu tata la Mânăstirea Dobru, din Vânători-Neamţ, unde se făcea sfinţirea noii biserici cu hramul Sf. Spiridon. Am găsit cu greu un loc pentru parcare, dar ca şi în vis, am profitat de neatenţia poliţiştilor care dirijau circulaţia şi am intrat cu maşina pe pajiştea din preajma mânăstirii.

În curtea mânăstirii şi în jur era puhoi de lume venită să se miruiască, odată cu sfinţirea bisericii. Fluxul de oameni m-a prins, purtându-mă ca într-un vârtej, astfel încât nu puteam înainta spre uşa bisericii.

Am ieşit din mulţime şi am lăsat vacarmul în urmă şi am ajuns la maşina de pe fâneaţă. Pădurea şi arinii de pe valea pârâului, care trecea prin faţa mânăstirii, estompau forfota şi zbaterea mulţimii. În schimb liturghia se auzea deosebit de clar şi melodios din difuzoarele instalate în copaci. M-am relaxat şi rugat în linişte până ce m-a cuprins o stare de beatitudine mistică, când am înţeles mesajul visului de dimineaţă.

A fost un vis mistic, prin elementele şi simbolurile de natură religioasă şi spirituală, şi previzional datorită dinamicii elementelor onirice care s-a suprapus cu realitatea diurnă. Simbolul principal este *argintul,* care înseamnă energie spiritualizată, bogăţie sufletească, beatitudine mistică, obţinută prin devoţiune.

Elementele şi simbolurile ajutătoare sunt: *pendulul radiestezic,* care simbolizează intuiţia; *ustensilele de lucru arheologic,* înseamnă felul rugăciunii şi meditaţiei prin care se ajunge la beatitudine mistică; *iconiţele de argint* din

micul tezaur, simbolizează sfinţii cărora le adresăm rugăciuni. Alegoria *aşezării urbane,* înseamnă mulţimea de oameni din curtea mânăstirii.

6.17. Maestru spiritual şi Învăţătorul divin

Căutarea şi întâlnirea cu maestru spiritual în două vise legate, într-o singură noapte.

Visul 1: Am ajuns într-o gară mare, acoperită şi cu multe peroane. Mi-am cumpărat un bilet de călătorie pentru Moscova, Rusia. Trenul era tras la linia de plecare, pasagerii începeau să se urce şi să-şi ocupe locul, deşi mai erau aproape două ore. Ezitam să mă urc atât de devreme, în dorinţa de a mai studia lumea de pe peron. Aveam trei genţi goale împăturite una în alta, să le aduc pline cumpărături la întoarcere.

Oamenii din compartiment vorbeau ruseşte, eu numai ascultam, dar după un timp mi-am dat şi eu drumul la vorbă. Dar mă limitam la comentarii scurte, pentru a evita să fac vreo greşeală de limba rusă.

Când a pornit trenul, m-am trezit. După ce am băut o ceaşcă de apă, m-am întors în pat şi am adormit în câteva clipe.

Visul 2: Începeam să urc treptele unei mari clădiri. Am intrat într-o sală spaţioasă, unde pe un mic podium se afla persoana pe care o căutam. Ştiam că este un scriitor rus şi maestru spiritual.

Citisem câteva cărţi scrise de el şi doream să am şi ultima carte, fiindcă auzisem că deţinea învăţături preţioase. Ţinuse o conferinţă şi se duceau persoane importante să-l salute şi să-i solicite o carte. Mă îndreptam către conferenţiar să-i solicit o carte, dar înaintea mea ajunse o personalitate culturală, şi după ce-i strânse mâna în semn de apreciere şi respect, au schimbat câteva amabilităţi profesionale, maestrul rus l-a îndreptat către standul unde îşi avea cartea. Am ajuns la rând, şi fericit că-l cunosc personal, i-am strâns mâna, am schimbat câteva vorbe în limba rusă, şi l-am rugat să-mi ofere o carte. M-am îndreptat spre standul pe care mi-l arătase, dar am făcut câţiva paşi spre dreapta şi am dat de un altar cu icoana lui Iisus Hristos în mărime naturală, în picioare, înfăţişând un împărat a toate stăpânitor prin iubire.

Am îngenuncheat şi m-am închinat. Am scos din geantă două monede mari de argint curat şi am plătit pentru cartea dorită. Mi-am zis că este un preţ corect, deşi este prea mare pentru mine. M-am ridicat, mi-am lipit fruntea de picioarele lui Iisus Hristos, rugându-l să mă călăuzească, apoi am luat cartea de la stand şi m-am trezit.

6.18. Poveste despre Conştient şi Inconştient

În copilărie, simptomele de febră erau însoţite de stări de pierdere sau contopire a conştiinţei mele în cea universală. În mintea mea începea acest proces, când treceam de la starea de trezie la cea de agonie, numită şi stare subcomatoasă. Procesul se traduce prin topirea masei creierului meu, care se revărsa, prelingându-se din craniul deschis, apoi creştea şi curgea sub forma unui colos de pastă incendiară.

Starea de agonie era generată de lupta epuizantă de a mă sustrage voinţei colosului de plasmă şi era însoţită de spaimă, nelinişte şi de durerea epuizării în urma efortului. Pastă incendiară, era în imensitatea şi unitatea ei, o spirală în continuă rotaţie, în sensul acelor de ceasornic.

Substanţa antrena şi acapara totul în calea ei, fiind nemaipomenit de puternică, iar mişcarea de rotaţie devenea imperceptibilă, atât de mare viteză avea. Eram atras până la marginea vârtejului, smuls din locul meu, apoi dus în afund, pe axa lui, asimilându-mă. Apoi, ulterior, după ce m-am obişnuit cu această stare de masă topită ca parte dintr-un aliaj în formare, eram prins numai parţial, dar tot mă luptam să nu mă prindă şi absoarbă definitiv.

Dar o parte din mine întotdeauna era smulsă şi topită pentru a întregi unitatea. Întotdeauna agonizam patru zile în starea de febră, stare care ceda de la sine. Când mă adunam eu însumi şi mă smulgeam din colosul de masă incendiară, luam cu mine elemente din materia din care m-am smuls şi le încorporam în masa creierului meu, astfel că după ieşirea din starea febrilă, eram *alt om,* de pe atunci aveam ideea că această pastă incendiară este Mintea Universală, pe care eu o numeam Dumnezeu.

Asta s-a întâmplat până la prima fază a pubertăţii. Între pubertate şi adolescenţă, masa incendiară punea stăpânire pe mine mai lesne, fără să mai opun rezistenţă, trăgându-mă în afund şi modelându-mă în sensul evoluţiei şi stilizării caracterului meu, fără a mă dizolva şi încorpora în ea. Obţinusem libertatea de a fi întreg, chiar dacă mă prindea vârtejul cosmic de masă incendiară. După adolescenţă, între mine şi colosul de pastă care mă trăgea în afund se instala un fel de raport de identitate, care valoriza printr-un schimb de *ceva* pe care acum l-aş numi un complex de energie psihică, se instala un dialog între două persoane metafizice.

Trecerea la maturitate a fost însoţită de o altă formă a acestei experienţe, conştientizată în călătorii onirice de excepţie.

Am călătorit conştient, luat de vântul psihic sau în stare inconştientă, prin vis. Experienţele mele în Conştient, cât şi în Inconştient sunt călătorii în diferite straturi sau nivele energetice. În percepţia mea, această masă, ca întreg,

avea culoarea unui alb spre gălbui, exact ca a masei creierului sau măduvei spinării, dar în profunzime, pe straturi, apăreau nuanțe caracteristice unor stări sau procese psihice specifice.

Am descoperit trei nivele importante, dar pot în aceeași măsură să fie șapte, în mod stabil, ori douăsprezece la conștiința evoluată. Însă conștientul modelat și intelectualizat în relație cu inconștientul bogat și mai ușor de accesat și explorat în același timp, are o infinitate de nivele, exact ca Universul sau Mintea Universală, pe care le-am numit anterior, Dumnezeu.

Culoarea neagră, de exemplu, de un albastru asfalt, o percepeam în momentul când eram aspirat și smuls din lumea Conștientului și dus în lumea Inconștientului și ajungeam în hăul sau vidul dintre aceste lumi.

Deși cred că și Inconștientul are aceeași structură și dispunere a nivelelor, ca în cea a Conștientului, pot afirma că între ele există o polaritate, conștientul este elementul activ, de foc, în esoterism numit și polaritate masculină, yang, iar inconștientul, pasiv, rece, cu polaritate feminină, yin.

Un vis avut la maturitate. Înainte de a adormi, mi-am autosugestionat o călătorie în Conștient sau Inconștient.

Visul 1: Cadrul în care s-a desfășurat visul a fost o locație în afara Pământului. Lumina era difuză și venea din toate părțile, nu forma o umbră, dar se focaliza discret pe locul unde acționam în vis.

Personajul principal eram eu, ca persoană fizică, dar și metafizică, iar în rolul secundar era un mic grup de oameni care mă urmau, fiindu-le un fel de călăuză. Mă aflam pe malul terasat a unui lac cu apă lăptoasă, ca de var, în fierbere, formând clăbuci noroioși. Gândeam că văd Inconștientul Colectiv. Intenționam să plonjez în el și în momentul când mă cufundam să preiau pe corpul meu, la ieșirea la suprafață, substanță purtătoare de informație ancestrală. M-am aruncat în lac și din acel moment vârtejul m-a prins și m-a tras în afund, îngrozindu-mă. Spaima la gândul că nu voi mai ieși niciodată deasupra, era asemenea celei trăite în copilărie, a făcut ca ultimele mele resurse să le concentrez pe mine însumi și să țâșnesc din afund, să sparg linia suprafeței coloidale și să ajung să mă arunc pe mal.

Persoanele din planul secund erau înșirate, așteptând să sară câte unul după exemplul dat. Le-am sugerat să se abțină să experimenteze Inconștientul Colectiv, fiindcă nu mai au șansă de salvare. Eu am fost o excepție, chiar dacă aveam o experiență anterioară.

M-am gândit în vis că e mai la îndemână să obțin unele informații uitate, stocate în mintea mea, cufundându-mă în inconștientul personal. Le-am sugerat persoanelor din preajma mea să mă urmeze. M-am îndreptat spre partea

opusă a lacului, să caut bazinul inconştientului personal.

Prin iarba deasă am dat de o şuviţă de apă limpede, ca un cordon de argint ce unea bazinul de lacul celălalt. Am urmărit prin iarbă şuviţa de apă şi am dat de un mic ochi de apă, unde avea amenajată o podişcă în faţa unui izvor cu şipot şi o troiţă de lemn.

Înainte de a păşi pe podeţ, am băgat mâna în ochiul izvorului şi am luat apă în căuşul palmei şi mi-am udat fruntea, făcând semnul crucii.

Am mai făcut câţiva paşi şi am dat de un bazin cu apă limpede. M-am aplecat în genunchi şi m-am uitat până în adâncul bazinului unde am zărit un trup inert de bărbat, în poziţie verticală, fără vreun semn de viaţă. Am remarcat paloarea feţei de un alb marmorean.

Pe malul apei, o persoană din afara grupului meu, se pregătea să intre în bazin, imediat după mine. Nu o cunoşteam şi atitudinea lui îmi inspira neîncredere. Bazinul cu apă limpede era inconştientul meu personal şi nu agream ideea ca un necunoscut să plonjeze în el, pentru a-l explora.

Prudenţa mea era justificată. M-am dezbrăcat de haine şi le-am făcut grămadă; aveam ceasul şi verigheta scoase şi le ţineam în palmă, neştiind ce să fac cu ele. Vroiam să iau ceasul cu mine în apă, să ştiu cât timp să stau, dar ceasul nu era antiacvatic şi l-am ascuns din nou în haine, nu înainte de a memora ora, înainte de a intra în bazin.

De verighetă nu puteam să mă despart, fiindcă prin ea aveam legătura cu lumea conştientului personal. Îmi priveam mâna şi învârteam verigheta pe deget, nehotărât încă ce să fac cu ea.

Mă temeam că, dacă o voi scoate de pe deget şi o voi lăsa în haine pe mal, persoana necunoscută, care mă pândea de la câţiva paşi mai încolo, mi-o va fura, existând riscul de a pierde legătura cu lumea conştientului, rămânând pentru totdeauna prizonier lumii inconştientului personal.

Îmi reveni în minte imaginea bărbatului mort şi captiv în inconştientul meu personal şi am hotărât să nu experimentez nimic în prezenţa acestui străin. Apoi m-am trezit.

6.19. Abaterea de la calea principală pentru asumarea unei responsabilităţi secundare

Călătoream cu autobuzul pe o autostradă ce tăia câmpia în două. Am oprit pentru popas, la intersecţia cu un drumeag. Trei persoane, din care o femeie, au luat-o pe drumeagul lateral. Am pornit şi eu după ei şi i-am ajuns din urmă. Drumul rural deveni mai încolo desfundat şi colbuit.

Femeia o luă înainte. După câteva sute de metri am dat de o gospodărie modestă, cu o mică grădină de zarzavat. Ea ajunse înaintea noastră şi intră în vorbă cu gospodarul care lucra împreună cu familia pe ogor.

Schimbă câteva cuvinte cu el, iar când am ajuns şi noi, bărbaţii, am înţeles că femeia îşi asumase sarcina de a lua piatra şi molozul rămas de la construcţia casei gospodarului, pentru a elibera terenul în vederea măririi grădinii lui de zarzavat.

Femeia se aplecă şi luă două dale de piatră, câte una deoparte şi de alta a şoldului. Gâfâia de greutatea pietrelor. Fiindcă era singura femeie din grup, m-am oferit să o ajut. Am luat pietrele şi le-am cărat până aproape de autostradă. La întoarcere drumul mi se părea şi mai îngust şi plin de bălării şi buruieni uscate. Eu mergeam înainte pe cărare cu pietrele în spinare, iar ceilalţi, cu mâinile în buzunare, în urma mea.

Crengile unui pom plin cu mere îmi tăia trecerea. Fructele m-au atins pe cap, obraji, umeri, făcând să le simt aroma uscată şi prăfuită. După ce am trecut de crengile aplecate, am privit cum dalele de piatră din braţele mele se sfărâmau şi curgeau în pulbere la pământ.

Gândeam în vis că merele simbolizau tentaţia lumii senzuale, materiale, dar şi răsplata unui serviciu făcut. *Autostrada* simbolizează misiunea principală, ba chiar unica în destinul omului, *drumeagul,* calea secundară, neimportantă, mediocră.

Micul grup de călători, după ce s-au abătut de la calea lor, şi-au asumat responsabilitatea de a face curăţenie în curtea unui gospodar, care nu era în stare să-şi facă ordine singur la casa lui, pentru a purifica un blocaj din imensitatea câmpiei.

Pe drumul de întoarcere umilinţele, simbolizate prin buruieni uscate şi prăfuite, şi tentaţiile, simbolizate de merele care i-au atins gura, obrajii, şi îngustarea cărării, sunt greu de învins, iar când au fost învinse, piatra, simbolul energiilor reziduale, se sfarmă, făcându-se pulbere, creând alegoria inutilităţii acestui sacrificiu pe un drum secundar al vieţii.

6.20. Reasumarea responsabilităţii misiunii pământene

Trecuse mai bine de un an de când învinsesem boala şi mă integrasem profesional. Deşi păruse o utopie pentru toţi cei din jurul meu că voi reuşi să fiu ca înainte, m-am adaptat standardului profesional.

De la o zi la alta mă simţeam mai bine, fizic şi psihic, fiind deschis spre comunicare şi rezolvare pozitivă, însă anturajul familial şi profesional parcă rămăsese zidit în timp, anchilozat în concepţii şi atitudini conservatoare.

Eu revenisem din boală şi moarte schimbat, transformat, adică readus la condiţia mea de om cu mintea şi inima deschisă spre comunicare pozitivă şi iubire necondiţionată. Anturajul a fost mai tolerant cu mine la început, justificându-se, că-s venit după o boală severă şi trebuie să mă protejeze psihic, dar după ce acţiunile lor nu au mai avut succes în faţa mea, au trecut la atac disperat pentru a-şi apăra sufletul lor împietrit. Îmi era din ce în ce mai greu să fac faţă stresului provocat intenţionat şi a agresivităţii lor conştiente şi petreceam mai mult timp pentru purificare, revitalizare şi menţinerea propriului meu echilibru interior.

Dar au urmat zile când nu mai aveam timp pentru mine şi mă cuprindea o stare de obnubilare şi renunţare constrânsă , şi-mi ziceam că nu mai pot să continui munca începută, că am obosit luptându-mă să-mi pot duce viaţa printre astfel de oameni denaturaţi. În acest context am avut visul următor:

Visul: Mă aflam, noaptea, în curtea luminată a casei părinteşti. Soţia coborî din casă şi traversă curtea, trecând de acareturile din curtea interioară şi ieşi în grădină, unde a dispăru în întuneric. La poarta grădinii aveam legat un câine de pază. Am început să fiu îngrijorat de întârzierea ei şi am mers după ea. Câinele făcea hărmălaie la apariţia omului care o urmărea cu o furcă pe soţia mea. Am ieşit în întâmpinare, tăindu-i calea, l-am imobilizat prin puterea minţii şi i-am spus că l-am iertat pentru această faptă, dar pentru a-şi fructifica şansa vindecării personalităţii, trebuie să-şi reeduce voinţa şi trăsăturile întunecate ale caracterului său. A refuzat. Atitudinea lui l-a dus la autodistrugere. Pentru a mă proteja de energia lui întunecată, l-am învăluit cu palmele şi privirea într-o lumină alb-albăstruie, i-am dizolvat imaginea şi a dispărut, sublimându-se. În locul unde fusese imobilizat a rămas un fel de abur ce plutea deasupra solului impregnat de un lichid rezidual.

M-am retras în curtea din faţă. Imediat, după mine, apăru alt agresor, de astă dată călare, îmbrăcat şi el şi calul său negru, în armură medievală. Din cauza câinelui meu de pază, care avea lanţul mai slobod ca înainte, agresorul nu mai putea înainta, nici da înapoi.

Eu am intrat în casă, unde mă aşteptau fratele meu Mihai şi bunica Ilinca, morţi în realitate, şi soţia. Am discutat ceva cu ei, apoi am ieşit în cerdac să arunc dintr-o farfurie cojile de nuci şi seminţe. Am pus farfuria lângă stâlpul cerdacului şi mi-am ridicat fruntea la cerul înstelat.

Am descoperit un astru care se legăna şi strălucea ca unduirea unui luciu de apă în soare. M-am uitat mai atent să văd ce constelaţie are un asemenea astru, exact pe mijlocul cerului, câteva grade spre nord-est.

Uitându-mă mai atent, am văzut în înaltul cerului, vag conturându-se, un hublou de aramă în forma Stelei lui David, cu marginile duble, nituite, de la o navă cosmică.

Pentru un moment am pierdut imaginea, în sensul că cerul devenise normal şi nu mai distingeam nimic deosebit. Mi-am zis să mă concentrez puţin. Din nou a apărut Steaua lui David din care ieşea să mă împresoare, să mă inunde o lumină alb-gălbuie, din ce în ce mai puternică.

Deodată s-a luminat tot cerul, iar razele cădeau asupra mea sub formă de trunchi de con. Lumina m-a învăluit plăcut, o confortabilă căldură străbătându-mi trupul şi sufletul şi simţeam că mă aspiră în sus.

Eram rezemat de stâlpul cerdacului şi într-o clipă l-am strâns în braţe. Trăisem o fracţiune de secundă teama că voi fi luat fără voinţa mea. Mi-am reevaluat gândurile din timpul zilei şi am hotărât să rămân în continuare pe Pământ, asumându-mi responsabilitatea împlinirii misiunii mele.

Eram conştient că pot pleca fără întoarcere, dar gândul că i-aş părăsi pe cei dragi, frate, bunică, soţie, trădându-i cu laşitatea mea şi lăsându-i neajutoraţi în faţa agresorului ţinut la respect, pentru moment, doar de câinele de pază, m-a determinat să iau hotărârea de a rămâne.

În timp ce lumina se retrăgea, am distins contururile unei nave cosmice discoidale, care dispărea, dizolvându-se în culoarea cerului nocturn.

Bunica şi fratele meu erau în cerdac şi îmi studiau reacţia la lumina venită din cer. M-am uitat la farfuria cu coji pe care nu le-am aruncat încă, eu rămânând în continuare rezemat şi cu stâlpul cerdacului îmbrăţişat, uluit şi încălzit, aproape topit de lumina navei cosmice.

Apoi m-am trezit când am început să analizez fazele visului.

Visul are două planuri: fizic şi metafizic, zi şi noapte, persoanele dragi din lumea fizică şi protectorii divini din planul metafizic, apoi perechea de simboluri: agresor şi câine de pază, trunchiul de lumină, protector divin şi stâlp de cerdac, purtător a alegoriei verticalităţii şi demnităţii morale din realitatea diurnă. Protectorii divini au venit să mă recupereze dintr-o lume care mă acapara şi distrugea tot mai mult. Dar după ce m-am consultat cu cei dragi, frate, bunică, soţie, am reevaluat hotărârea de a-mi continua misiunea pământeană.

Farfuria cu cojile de nuci şi seminţe, simbolizează clipele de dialog şi sfat în familie, când se desfac şi se analizează situaţii conflictuale pentru a se extrage idei sau adevăruri revelate pentru a înfrunta realitatea diurnă.

CUPRINS

Prefață la prima ediție …… ……. …… pag.1
Cunoaşterea de sine în experiența mistică……..…..……pag.7
Cap.1 Călăuzit de arhetipuri …… ……. …… ……pag.11
Cap.2 Motivația visării ……. ……..…..pag.20
2.1.Femeia, simbolul energiei visului ……..…….. ……. pag.22
2.2.Recapitularea trecutului ……. ……. pag.25
2.2.a.Recapitularea trecutului printr-un vis integral de o noapte pag.25
2.2.b.Recapitularea trecutului mai multor încarnări pe pământ….pag.26
2.3.Spălarea în fluviul universal ……pag.27
2.3.a.Purificarea chakrelor şi a canalului Sushumna ……pag.28
2.3.b.Îndepărtarea ataşamentelor grosiere…….……..pag.28
2.3.c.Spălarea obrazului duce la curățarea şi înfrumusețarea aurei capului …….. pag.29
2.3.d.Vis simbolic de diagnostic şi alertă……..……pag.29
2.3.e.Îndepărtarea energiei reziduale duce la refacerea legăturilor spirituale ……... …….pag.29
2.4.Confruntarea cu forțele întunecate …… pag.30
2.4.a.Confruntarea cu energia reziduală a conştiinței, cât şi cu ființele impersonale venite din altă lume ……..pag.31
2.4.b.Ființele întunecate atacă în vis când chakrele nu sunt asigurate 33
2.4.c.Ființele impersonale din alte lumi apar sub chipul persoanelor dragi ……..……pag.33
2.5.Strunirea minții raționale ……. ……pag.35
2.5.a.Strunirea gândurilor pătimaşe……..……pag.35
2.5.b.Îmblânzirea capriciilor egoului ……. ……pag.35
2.5.c.Dualitatea minții, rațională şi intuitivă …… ……pag.36
2.5.d.Pacea interioară ……..…pag.37
2.6.Schimbarea locuinței ……. pag.38
2.7.Transformarea spirituală produsă în urma cataclismelor……pag.39
2.7.a.Ridicarea şansei de evoluție spirituală ……..…..pag.39
2.7.b.Coborârea şansei de evoluție spirituală ……pag.40
2.8.Inițierea spirituală prin vis ……...…pag.42

2.8.a.Inițierea în vise pe orizontală ……pag.43
2.8.a.1..Inițierea în vise pe orizontală pe uscat ……pag.44
2.8.a.2.c.Inițierea în vise pe orizontală, pe apă……pag.45
2.8.b.Inițierea în vise pe verticală ……pag.46
2.8.c.Inițierea în vise subterane ……..pag.46
2.8.c.1.Coborârea în subconştient pentru confruntarea cu propriile complexe psihice, stagnante, moarte ……pag. 46
2.8.c.2.Coborârea în subconştient pentru confruntarea cu complexele psihice ale altor persoane ……..…..pag.47
2.8.d.Învățarea în vis ……..…..pag.48
2.8.d.1.După obținerea unei inițieri avansate, visătorul este numit cadru didactic într-un liceu…….……..pag.49
2.8.d.2.Evaluarea învățăturii şi inițierii se face prin competiție cu participanți profesionişti ……pag.49
2.8.d.3.Frecventarea unei forme superioare de învățământ ……..pag.50
2.8.d.4.Se dă examen pentru confirmarea inițierii ……pag.50
2.8.d.5.Promovarea la un curs avansat de inițiere ……..……..pag.51
2.8.d.6.Se dă examen de admitere la studii într-un grup de elită ..pag.51
2.9. Moartea şi înmormântarea personalității ……..pag.52
2.9.a.Anunțarea şi pregătirea pentru moarte……. …….……pag.53
2.9.b.Înmormântarea propriu zisă a personalității umane…. ……pag.54
2.10.Trecerea pe celălalt mal al apei ……... pag.55
2.10.a.Drumul nu este construit ……pag.55
2.10.b.Trecerea pe celălalt mal se face uşor ……..pag.56
2.11.Naşterea noii personalități ……. pag.56
2.11.a.Naşterea unei personalități grandioase ……..pag.57
2.11.b.Naşterea unei personalități firave …….. pag.58
2.11.c.Eşecul unei naşteri şi o falsă graviditate în alt caz … ….pag.58
2.11.d.Naşterea normală depinde de stabilirea legăturii dintre cele două structuri de conştiință ……pag.59
2.12 Revenirea acasă, la Tatăl Ceresc ……. pag.59
2.12.a.La întoarcerea acasă la Tatăl Ceresc egoul nu are acces.pag.59
2.12.b.Întoarcerea la Tatăl Ceresc se face prin efort propriu ….pag.60
2.12.c. Întoarcerea este întâmpinată cu bucurie ……pag.61
2.13. În căutarea libertății ……... ……pag.62
2.14 Integrarea umbrei …….……..……pag.65
2.14.a.Magistrala ……..……pag.67
2.14.b.Autobuzul ……pag 68

2.14.c.Ascensiunea ……pag 69
2.14.d. Muntele ……pag. 69
Cap.3.Diagnosticarea şi vindecarea personalităţii prin vis …….. pag.71
3.1.Vindecarea karmică ……pag.71
3.2.Prevenirea şi vindecarea coşmarurilor ……..… pag.78
3.3.Conştientizare bolii personalităţii şi asumarea străduinţei pentru vindecare ……pag.80
Cap. 4. Clasificarea viselor…… . …pag.84
4.1.După sursa de energie care le generează ……pag.84
4.1.a. Vise generate de propria energie ……..…pag.84
4.1.b. Vise generate de energia altuia ……..… pag.86
4.1.c. Vise generate de energia necunoscută ……..…. pag.88
4.2. După natura lor ……..…….. pag.89
4.2.a.Vise profetice ……..……..…….pag.89
4.2.b.Vise mistice ……..……pag.90
4.2.c.Vise premonitorii şi previzionale……..…….pag.91
4.2.c.1. Vise premonitorii ……... .. ….....pag.91
4.2.c.2. Vise previzionale ……... ……. ……pag.93
Cap. 5. Dinamica viselor ……..……pag.96
5.1. Producerea viselor …… ..……...……..……pag.96
5.2.Comunicarea între nivelele de conştiinţă ……..…pag.97
5.3. Conştiinţa spaţiului ……... … ……pag.98
5.4. Deschiderea Ochiului Spiritual …….. …pag.100
5.5. Decodificarea viselor ……..... ……pag.101
5.6. Transmutarea energiei în vis ……..... ……. …. pag.103
Cap. 6. Povestea visului ……. ……. ……...pag.107
6.1.Povestea visului suprem ……..…… ……pag.107
6.2. Învingem prin iubire ……...……pag.108
6.3. Restaurantul select ……..……...…….pag.110
6.4. Spovedania la duhovnic ……..……..pag.111
6.5. Comoara din aluviune ……..……pag.114
6.6. Unul în visul celuilalt …… ……pag.116
6.7. Alegorie pentru chakra frontală ……..…..…pag.119
6.8. Condus de voinţa divină ……..……pag.121
6.9. Ne sustragem voinţei divine ……..……pag.123
6.10.Învăţarea limbii ruse …… ……pag.124
6.11.Fenomenul cosmic de la Seuca, Mureş …… pag.125

6.12.Vindecarea celor trei corpuri energetice ……....pag.126
6.13. Echilibrarea dinamicii chakrelor ……. pag.128
6.14. Efigia de aur ……....……pag.129
6.15. Moaştele sfinte …….……..……pag.131
6.16. Argintul …… ……pag.132
6.17. Maestrul spiritual şi Învăţătorul divin ……...…..pag.134
6.18. Poveste despre Conştiinţă ……..…pag.134
6.19 Abaterea de la calea principală şi asumarea unei responsabilităţi secundare ……..……...pag.137
6:20. Reasumarea responsabilităţii misiunii pământene……..pag.138
Cuprins…….……pag.141